

Phần 1

Sáng chủ nhật, ký túc xá rộn ràng với bao âm thanh. Hình như chỉ riêng mình Hương Nhu ngồi lặng lẽ trên chiếc giường tầng, cô không có kế hoạch gì cho ngày nghỉ của mình.

Hương Nhu không thích ngày chủ nhật. Đơn giản vì ngày này, phòng trực ban không có người đến đưa thư. Không biết Hương Nhu đã thất vọng đến lần thứ mấy mươi rồi, nhưng cô vẫn còn mãi cái cảm giác nôn nao và chờ đợi. Nỗi khắc khoải này có ai thấu hiểu cho cô không?

- Đi chơi Nhu ơi!

- Nếu muốn ăn chè Yên Đỗ thì theo tụi này, còn muốn đi Lái Thiêu thì tháp tùng với tổ 4.

Hai địa điểm được nêu ra không kém phần hấp dẫn mà sao Hương Nhu vẫn đứng đưng.

Cô cười che lấp tâm trạng:

- Hôm nay, Nhu chẳng muốn đi đâu, “long thể bất an”.

- Vậy tụi này “go” đó nha.

Tùng tốp lo nhau rời khỏi phòng.

Phòng Hương Nhu ở có lẽ là căn phòng rộng nhất ở tầng 1. Mười hai chiếc giường đôi, tổng cộng 24 con người. Lúc đầu cảm thấy ngột ngạt, nhưng giờ thì Hương Nhu đã quen. May mắn là chiếc giường của cô nằm cạnh cửa sổ, có gió lùa, có thể nhìn thấy bầu trời, nhìn thấy cả những dòng xe tấp nập bên dưới.

Có tiếng gõ cửa nhưng Hương Nhu vẫn ngồi im. Nào giờ cô không có phản ứng trong trường hợp này vì vị trí của cô vừa xa vừa cao... không thích hợp để đón khách. Mà hơn một tháng nay, có người nào đến tìm cô đâu chứ.

Tiếng gõ cửa vẫn không dứt khiến Hương Nhu ngạc nhiên. Chẳng lẽ cả phòng giờ chỉ còn lại mình cô? Đảo mắt một vòng, Hương Nhu vội tuột xuống giường.

Cửa mở cô giương mắt nhìn người khách lạ. Không cho cô thời giờ để quan sát, gã con trai nói ngay:

- Làm ơn cho tôi gặp Hương Nhu lớp Y2.

Cô chớp mắt lạ lẫm:

- Gặp Hương Nhu hả? Cô chuyện gì không?

- Có. Bạn ấy đang giữ cái áo blouse của tôi.

Đôi mắt Hương Nhu mở to. Đúng là cô đang giữ cái áo blouse mới toanh với cái tên ở ngực áo: “ Nguyễn Đỗ Thường Anh”. Cách đây mấy hôm, Nhu có nghe loáng thoáng cô chủ nhiệm nhắc với lớp trưởng cái tên này. Hình như một tuần nữa mà “Thường Anh” không trình diện, không chuyển hộ khẩu về trường thì coi như “xóa sổ” trong danh sách. Lúc giao chiếc áo cho Nhu giữ, chị Bích lớp phó đời sống còn nói: “Con nhỏ Thường Anh, Thường Em gì đó, chắc là bỏ học rồi”.

Thấy Nhu đứng im, anh ta nhú mày:

- Hương Nhu không có trong ấy hả?

Có không trả lời mà vội vàng nói:

- Chắc là nhầm rồi Hương Nhu không có giữ áo đâu.

Anh ta dứt khoát:

- Có. Chị Bích bảo thế mà.

Hương Nhu giật mình:

- Chị Bích bao thế sao? Chắc chị ấy nhớ không rõ... Tôi đâu có giữ áo của con trai...

- Vậy bạn là Hương Nhu?

Hương Nhu gật nhẹ lúc này cô đã nhìn rõ mặt gã con trai trước mặt. Trắng trẻo, cao hơn cổ cả một cái đầu.

Gã nhìn lại cô, cặp mắt hơi nheonheo:

- Không có giữ áo thật hả?

- Thật chứ! Thử đi qua mấy phòng nam hỏi xem sao.

- Chắc phải vậy. Nghe nói không có áo, ngày mai được sĩ Việt không cho vào thực tập.

Hương Nhu gật đầu nhưng rồi cô ngạc nhiên:

- Đúng là không có áo không được đâu nhưng thứ hai làm gì có tiết của cô Việt.

- Có chứ! Tiết đầu tiên mà!

Sao lạ vậy? Hương Nhu cố rà soát lại, nhưng rõ ràng là không có. Ngược mắt nhìn gã con trai lần nữa, nhưng Hương Nhu vẫn thấy anh bạn này rất lạ. Sĩ số lớp gần 60 người... có thể cô không nhớ hết, nhưng khuôn mặt này, vóc dáng này, không hề có chút gợi quen.

Dường như anh bạn đọc được ý nghĩ của Hương Nhu nên cười nhẹ nhàng:

- Tôi học bên lớp Y3... thời khóa biểu làm sao giống nhau được.

Ra là vậy Hương Nhu mỉm cười:

- Hèn gì thấy lạ... nhưng sao học lớp Y3 mà qua lớp Y2 hỏi áo?

Giọng giải thích cũng nhẹ nhàng:

- Đầu tiên tôi được xếp vào Y2, nhưng sau đó thì xin chuyển qua Y3. Bên ấy có nhiều đồng hương, tôi nghĩ sẽ vui hơn.

Hương Nhu gục gặc:

- Ủ! Đi học xa có nhiều đồng hương thì tốt quá còn tôi chỉ có một mình nên học lớp nào cũng vậy.

Có lẽ anh bạn cũng thấy ngại vì đã đứng trước cửa phòng con gái hơi lâu, nên tìm lời rút lui:

- Thôi, cảm ơn Hương Nhu. Để tôi đi tìm áo.

Đi tìm áo? Hương Nhu chợt thấy buồn cười. Cô với tay khép cửa.

Gì giải rạo, nhưng Hương Nhu vẫn không rời hội trường, cô đang loay hoay tìm cái buộc tóc trong túi xách thì bất ngờ bên vai bị phát 1 cái thật mạnh:

- Này Nhu! Hôm Hôm trước, chị đưa cái áo blouse của Thường Anh cho em giữ, đúng không?

Hương Nhu ôm ngực, thở hắt một cái:

- Trời! Chị làm em muốn đứng tim.

- Có không? - Bích vặn hỏi.

- Đương nhiên là có. Chị làm gì khẩn trương vậy?

- Thế sao hôm qua, Thường Anh đến lấy, em không chịu đưa cho nó? Báo hại sáng nay, thằng nhỏ không vào được phòng thực tập.

Hương Nhu trố mắt:

- Chị nói... thằng nhỏ nào?

- Thì thằng Thường Anh... chẳng phải hôm qua em đã gặp nó rồi sao?

Cái buộc tóc trên tay Hương Nhu rơi xuống đất, đôi mắt cô mở to nhìn chăm chăm Hoàng Bích:

- Vậy sao hôm trước, chị báo là... con nhỏ?

Hoàng Bích phì cười:

- Thì tại cái tên nghe con gái quá, nên chị tưởng... Mà em giữ áo, chẳng lẽ không mở ra xem là áo nam hay áo nữ sao?

Hương Nhu lấy tay che miệng, nếu không cố ngăn chắc cô đã cười lớn:

- Chị tưởng em rãnh đến độ vạch áo người ta ra xem hay sao? Hóa ra người đó là Thường Anh ... Tôi nghiệp, chắc là suốt ngày hôm qua đã chạy vạy đi tìm áo.

Hoàng Bích nhăn mũi:

- Ở đó mà cười hoài. Lấy áo giao cho nó đi!

- Làm gì có áo ở đây mà giao, em cất ở ký túc xá, sáng mai nhất định sẽ nhớ mang theo.

- Ừ! Nhớ giao cho xong đi nha.

Hoàng Bích bỏ ra ngoài. Trong lớp, Bích lớn tuổi nhất, lại là người năng nổ nên cứ phải nhận lãnh trọng trách.

Cúi nhặt dây buộc lại tóc, Hương Nhu cũng khoác túi đi ra ngoài. Xuống tới tầng trệt, nhìn đồng hồ tay, thấy không đầy mười phút nữa lại vào tiết học, nên Hương Nhu cứ lững thững qua lại ở dãy hành rang.

Dừng chân trước tấm bảng ghi thời khóa biểu trong tuần, Hương Nhu chỉ đọc lấy lệ, vì hôm thứ bảy cô đã ghi vào trong vở. Vô tình, ánh mắt Hương Nhu đậu lại ở giới hạn dành lớp Y3. Chết thật! Chiều nay Y3 có tiết thực hành dụng cụ đo lường... chắc chắn lại cần đến áo...

Nghĩ tới Thường Anh. Hương Nhu chợt thấy bút rút. Sáng nay hẳn ta đã mất một tiết thực tập, chiều nay mà thế nữa, chắc hẳn sẽ rửa cô thô thảm.

Giữ nguyên ý định nên vừa kết thúc buổi học. Hương Nhu vội lấy xe đạp “dông” nhanh về ký túc xá. Thật ra Hương Nhu cũng không hoàn toàn nghĩ cho anh bạn Thường Anh đâu, vừa đẩy xe vào trong, cô đã ba chân bốn cẳng phóng vào phòng trực ban để mong tìm thấy cánh thư cô đang chờ đợi.

Vẫn không có! Hạo Khang không buồn viết cho một bức thư, anh không giữ lời hứa, anh quên cô thật rồi sao? Không thể nào! Anh không phải là người chóng quên như vậy. Hương Nhu tự trấn tĩnh, nhưng từng bước chân lên cầu thang lại quá đổi nặng nề.

Lôi chiếc áo của Thường Anh ra từ chiếc vali nhỏ, Hương Nhu vội vàng dúm vào túi xách. Đáng lẽ cô phải thao tác nhanh hơn để con quay lại trường ăn buổi cơm trưa, nhưng rồi cô như 1 người không còn sinh lực, chuỗi người xuống giường, cô tự do để nước mắt tuôn rơi.

Hạo Khang ơi! Người ta đã phân bổ việc làm cho anh chưa? Anh hài lòng với công việc của mình không? Về với quê hương em biết là anh sẽ vui vẻ hơn, em đã cố hình dung ra cuộc sống của anh ở nơi xa đó. Làm ơn cho một chút tin tức của anh đi. Sống ở đây thiếu thốn mấy cũng không sao, vất vả mấy cũng

không hề gì, nhưng nếu anh cứ im lặng như thế, chắc là em sẽ không thể thở được nữa... Có một bàn tay vô hình nào đó đang bóp chặt trái tim em.

Đừng như vậy mà Hương Nhu! Hãy mạnh mẽ lên! Anh ấy không quên mi đâu, làm sao có thể quên một người đã có với mình biết bao kỷ niệm. Thời gian này Hạo Khang đang bận bịu sắp xếp một cuộc sống mới, không đơn giản chút nào đâu. Hãy biết thông cảm!

Hương Nhu ngồi dậy, dùng tay rau khô nước mắt. Cô hiểu rằng, dù không có Hạo Khang, cô vẫn phải thở, vẫn phải sống một cách đàng hoàng.

Bốn tháng trôi qua.

Chừng đó thời gian cũng đủ để Hương Nhu, biết rằng, cô thật sự mất Hạo Khang. Anh rời xa cô trong yên lặng, anh để lại cho cô một vết thương lòng thật dịu dàng mà tê tái. Có trăm ngàn lý do để Khang buông bỏ một tình cảm mà Hương Nhu đã trân trọng, nhưng cô không còn muốn hiểu, ngoại trừ anh đang gặp điều bất an. Chỉ cần cô biết về anh vẫn khỏe mạnh và sống vui vẻ thì nhất định cô sẽ không quấy rầy anh nữa. Dù cô có yêu và nhớ thương anh đến độ nào vẫn phải giữ lại cho mình chút tự trọng của người con gái. Tình cảm không thể miễn cưỡng, cố nắm níu chỉ nhận lấy kết quả ngược lại. Hương Nhu ý thức được điều đó và cô quyết tâm sẽ làm như vậy.

Tan học, Hương Nhu không về ký túc xá, cô đạp xe thẳng đến ngôi nhà trọ của Hạo Khang. Lúc trước, anh có cho cô biết ở đó anh còn có một người em trai và một người em gái cùng trọ học. Để làm được điều này, Hương Nhu đã phải hạ quyết tâm và để tránh bị xem thường, cô đã dùng những lời hỏi thăm khéo léo nhất. Vậy mà cô vẫn thấy ngại quá trước ánh nhìn của người em trai... anh ta không giống Hạo Khang một chút nào.

Rời khỏi ngôi nhà đó, Hương Nhu cảm giác như đầu óc chỉ còn lại một khối rỗng. Sài Gòn chiều tháng tư khó dứt trạng thái oi nóng. Đường phố đã lên đèn nhưng Hương Nhu trông dật dờ, say nắng.

Từ đây cô hết mong đợi bồn chồn, hết mộng mơ về với một cuộc sống có Hạo Khang. Cảm ơn anh đã giúp cô lớn lên trong tình yêu mật ngọt, giúp cô hiểu rằng trong đời sống nếu có hợp thì phải có tan, chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Về ký túc xá, Hương Nhu chạm mặt Thường Anh và Cảnh Dương ở nhà xe. Hai anh bạn lớp Y3 ngoại trú không biết đến đây có việc gì mà về mặt ra về quan trọng lắm.

- Hay tin gì chưa Nhu?

Cảnh Dương bước lên một bước nên Hương Nhu phải chùn chân lại:

- Chuyện gì?

- Ngày một lớp Y2 phải đi Đồi Viễn rồi đó.

Hương Nhu thở nhẹ:

- Tưởng chuyện gì chứ chuyện đó, Nhu đương nhiên là biết rồi.

Cảnh Dương vẫn sốt sắng:

- Nhưng đi bao lâu, Nhu có biết không?

Nhu đáp bằng chính suy nghĩ của mình:

- Lớp Y1 đi một tháng, thì chắc lớp Y2 cũng vậy thôi.

Liếc nhìn Thường Anh, Cảnh Dương nói luôn:

- Thường Anh đang tiếc, hẳn nói phải chi hồi đó đừng chuyển qua lớp Y3.

Hương Nhu thả buồn cười nhưng không nhếch nổi đôi môi. Cô thật không có tâm trạng để nghe và nói những mẫu chuyện như thế này.

Rút chìa khóa xe, Hương Nhu liếc nhìn Thường Anh. Nãy giờ anh bạn không nói câu nào, nhưng trong ánh mắt thì chứa đựng rất nhiều điều.

Cô không hề có ác cảm với Thường Anh nên lịch sự nói:

- Thường Anh đừng nôn nóng, đợt tới chắc chắn lại đến lượt lớp Y3. Nhưng nghe nói Đồi Viễn nắng nóng lắm, lại gần lò thiêu nên cả ngày lẫn đêm đều có cảm giác...

Cảnh Dương trợn mắt:

- Hương Nhu không định húp cháo tinh thần tụi này chứ?

- Ai mà dám...

- Thật ra, Dương có nghe nhiều mẫu chuyện ly kỳ ở Đồi Viễn, bởi vậy Thường Anh cứ nôn nóng đến đó.

Lần này thì Hương Nhu không nhịn được cười. Nhưng cô cười không phải vì câu nói của Cảnh Dương mà vì đã phát hiện ra hai cái đầu lấp ló phía trên cầu thang. Biết không trốn được nữa, Thuần Mỹ và Thái Hòa đành xuất đầu lộ diện. Giọng của Thuần Mỹ lúc nào cũng giòn tan như bắp nổ:

- Bắt quả tang rồi nha! Vừa tan học, ba người rủ nhau đi đâu giờ mới về.

Thường Anh dính chính ngay:

- Tụi này vừa tới thì Hương Nhu cũng vừa về, làm gì có cơ hội đi chung với nhau chứ.

Thái Hòa dài giọng:

- Sao biết không có cơ hội? Bây giờ Thường Anh thử rủ xem, tụi này có đi hay không?

Thấy Thường Anh bối rối, Cảnh Dương xen vào:

- Vậy tụi mình đi xem ca nhạc đi. Dương rủ thiệt chứ không phải rủ thử đâu.

Thái Hòa, Thuần Mỹ ngó nhau. Sau đó một người lên tiếng:

- Ủ, rủ thiệt thì cũng đi thiệt. Nhưng thử hỏi Hương Nhu xem, nhỏ này làm biếng đi chơi lắm.

Xoay qua nhìn Hương Nhu, Cảnh Dương hơi nghiêng mình:

- Đi nghe Nhu! Xem ca nhạc, tinh thần thư thái, tối về sẽ có giấc ngủ ngon.

Cảm giác mệt mỏi đang xâm chiếm, Hương Nhu cũng không biết mình nên đi hay từ chối.

Ngay lúc đó, Thái Hòa bỗng thông báo:

- Phải rồi! Mi có thư đó Hương Nhu. Ta để ở trên đầu giường.

Không nói gì, Hương Nhu như chạy lên những bậc thang. Mọi người ngỡ ngàng nhìn theo cô. Lần đầu tiên Thường Anh thấy cô có phản ứng mạnh mẽ đến như vậy.

Ưa vào phòng, Hương Nhu hồi hải cẩu và thót lên giường thật gọn. Trước mắt Nhu không phải một mà đến hai lá thư. Nhưng cho dù có nhiều hơn nữa cũng không cô nét chữ nào là của Hạo Khang. Biết vậy mà sao Nhu vẫn không ngăn được nỗi thất vọng.

Tựa người bên thành cửa sổ, Nhu không buồn mở thư ra xem. Một lá của anh trai, một lá của đứa bạn thân thời trung học... Chưa đọc nhưng cô đã đoán biết trong đó viết những gì rồi.

Đừng lo! Cô vẫn sống tốt... Cô luôn luôn muốn làm một người tốt. Dù bản thân không có điều vui, nhưng cô vẫn mong mang lại nụ cười cho mọi người.

Có tiếng đàn ghi-ta vãn vãng ngoài ban công. Hương Nhu cố kềm nén mà sao nước mắt vẫn tuôn rơi.

“Cuộc tình tàn

Cuộc tình vắng bóng anh

Vắng ánh sáng

Vắng tháng năm

Cuộc tình xanh

Nào ngờ mối tình mong manh.

Tình tan vỡ

Nên em xin dành mắt anh

Xin đành sống quanh
Với bao kỷ niệm long ranh
Tình đã chết
Nên em như là bóng đêm
Đi tìm bóng anh
Giữa trăng thanh...”

Chiều nào, tối nào cũng có tiếng đàn tiếng hát, không ở lâu một thì cũng lâu hai. Lớp Y2 nổi tiếng máu văn nghệ. Kẻ hát hay, người hay hát, chưa kể đến sáng tác nhạc... Vì vậy, ai chăm học hành thì phải lấy bông gòn bịt hai tai lại muốn hiệu quả hơn thì phải ôm tập vỗ lên hội trường mà nghiền ngẫm.

Hương Nhu là kẻ đứng trung gian, cô học cũng nhiều mà hát hò cũng dữ. Thuận Mỹ bảo cô là người hai mặt, vui buồn bất chợt, khó đoán được tâm tư.

Nghe tiếng cười nói của Thuận Mỹ và Thái Hòa, Nhu vội rau mắt nhưng vẫn bị phát hiện.

- Sao vậy? Trong thư viết gì lâm ly bi đát lắm ư?

Rồi chộp lấy hai phong thư, Thuận Mỹ gắt lên:

- Ủa! Thư vẫn còn chưa đọc, vậy thì nguyên có gì hả?

Hương Nhu cười cười:

- Tại giọng hát của nhỏ Khôi Khoa đầy cảm xúc... ta không ngăn được cảm động đây.

Thái Hòa nhăn mũi:

- Đồ ủy mị!

Thuận Mỹ liếc Hòa:

- Tuyển lệ phải được hoạt động, mắt mới đẹp chứ. Ai như mi, khô khan thấy mồ.

- Trời ơi! Mắt của ta sáng lóng lánh thế này mà dám bảo là khô khan hả?

- Cặp mắt của mi không mở được cửa sổ tâm hồn.

- Xi! Tâm hồn bí ẩn, dễ mở lắm sao?

Nghe hai cô bạn đầu khâu, Hương Nhu chợt nhớ tới Cảnh Dương và Thường Anh, cô hỏi:

- Rốt cuộc, có đi xem ca nhạc không vậy?

Thái Hoà nhún vai:

- Nhìn thái độ của mi hai tên ấy mất hứng nên về rồi.

- Lúc này, Cảnh Dương rủ thật tình mà.

- Mi rút lui, ta và Thuần Mỹ cố tình dần tới, mắt công thiên hạ làm tưởng 4 người làm thành hai cặp.

Thuần Mỹ xen ngang:

- Thật ra giữa Thường Anh và Cảnh Dương, mi chăm ai vậy Hương Nhu?

Hương Nhu mỉm cười:

- Là bạn bè với nhau thôi, hôn ai nấy giữ.

- Nhưng người ta đang theo đuổi mi ráo riết mà. Thường anh có vẻ kín đáo, rụt rè còn Cảnh Dương thì sôi nổi, quyết liệt. Để ta chống mắt xem ai sẽ là người công phá được trái tim non dại của mi đây.

Đang buồn mà Hương Nhu phải bật cười thành tiếng. Trái tim non dại ư? Mi làm to rồi, Thuần Mỹ ơi:

Thái Hoà cũng cười theo:

- Nghĩ cũng lạ... Con nhỏ Nhu này có gì đặc biệt đâu mà lắm người để ý vậy không biết. Còn tên Quân lớp mình nữa, hấn đẹp như người mẫu, ăn to nói lớn, mà sao mỗi lần giáp mặt nhỏ Nhu thì lí nhí không thành câu. Những lúc đó, nhìn hấn thấy dễ thương lạ.

Ánh mắt Thuần Mỹ sáng lên:

- Cho nên mi đã thâm thương trộm nhớ hấn chứ gì? Tưởng ta không biết sao?

- Nói bậy!

Thái Hòa đắm thùm thụp vào bờ vai tròn của Thuần Mỹ. Hương Nhu nhận ra đôi gò má của cô bạn thoáng ửng hồng trong lúc ra tay phản kháng.

Chuyện tình cảm không thể lý giải được, nhưng hình như người ta thích đeo đuổi những thứ không thuộc về mình.

Bất giác Nhu đề xướng:

- Bây giờ vẫn còn kịp. Tụi mình đến nhà hát Hòa Bình xem ca nhạc đi.

Cặp mắt Thái Hoà sáng trưng:

- Ừ! Đi ra ngoài cho khuây khỏa. Chiều tối nào cũng nhốt mình ở ký túc xá thì túng chết đi được.

Thuần Mỹ nháp như:

- Đi hai đứa à?

Hương Nhu so vai:

- Thì rủ thêm Khôi Khoa cho chắc.

- Phải đó! - Thái Hòa phấn khởi ra mặt - Kéo nó đi, để ngồi ngoài đấy toàn đàn hát những bản nhạc buồn mất công thiên hạ hao tổn nước mắt.

- Thôi Khoa ơi!

Thuần Mỹ lớn tiếng gọi nhưng cô nàng mãi mê thả hồn theo điệu đàn lời hát. Thái Hòa phải chạy ra níu tay Khoa:

- Thôi stop đi! Nãy giờ hát nhiều rồi bây giờ đi nghe người ta hát.

Buông đàn nhưng gương mặt Khôi Hoa vẫn còn thần thờ. Chẳng biết đang nhớ nhà hay có tâm sự?

Nhìn ba gương mặt đang háo hức, Khoa hỏi:

- Đi nghe người ta nào hát?

- Ca sĩ chứ ai! - Hòa đáp.

Khoa lắc đầu:

- Nghe hát mà tốn tiền, ta không nghe đâu.

Hòa lườm dài:

- Nhỏ này keo kiệt ghê. Đừng nói nhiều, vô thay đồ mau lên!

Khôi Khoa bị kéo xuống thành ran can. Hòa đẩy cô từ phía sau vào tuốt trong phòng.

Thuần Mỹ nhìn Nhu cười rồi cầm cây đàn đi theo vào trong.

Mười phút sau mỗi người một xe đạp rong ruổi trên phố Sài Gòn. Mua được tấm vé ca nhạc không phải là chuyện dễ dàng nhưng cuối cùng cả bọn cũng được yên vị bên cánh trái khán phòng. Một nữ ca sĩ mở màn bằng bài “Quê hương là chùm khế ngọt...”.

Nghe đến điệp khúc, Thái Hòa xoay qua nhìn Hương Nhu thở dài:

- Chẳng biết hôm nay là ngày gì mà không khí ảm đạm quá. Tránh vở dưa lại gặp vở dưa...

Khôi Khoa khúc khích cười, trong lúc Hương Nhu nói lời trấn an:

- Yên tâm đi! Hết bài này sẽ tới ca khúc sôi động ngay mà.

- Ừ! Hy vọng là vậy... Nếu không, ngày mai tao sẽ nghỉ học tiết đầu để vào chùa Vĩnh Nghiêm tìm lại phút giây thanh thản.

Câu nói của Thái Hòa làm cả bọn vội vàng bụm miệng cố nén cười.

Một ngày của tuổi trẻ đến lâu nhưng cũng qua thật chậm.

Phần 2

Dứt xong đám cưới của người anh họ, Hương Nhu đạp xe hết tốc lực về trường, nhưng vẫn bị trễ tiết đầu giờ chiều môn “Triệu chứng”.

Cả ba lớp Y1, Y2, Y3 đều dồn chung ở 1 hội trường lớn và đang say sưa lắng nghe lời giảng đầy thuyết phục của bác sĩ Phi Loan.

Dãy ghế cuối cùng hãy còn trống, Hương Nhu vội vàng lấp vào giữa lúc giảng viên đang minh họa một hình ảnh trên bảng. Nếu ai không để ý, sẽ không hay biết có kẻ vừa... đột nhập.

Vậy mà một mảnh giấy xếp nhỏ không hiểu xuất phát từ đâu, bỗng rơi đập xuống quyền vở Hương Nhu vừa trải rộng trước mặt.

Cô tò mò mở ra xem:

“Trường Nhu cúp cua rồi chứ. Sao trễ vậy?”

Nhét vội mảnh giấy vào quyền vở, Hương Nhu đưa mắt nhìn sang dãy ghế bên kia. Không thể đoán được thủ phạm, nhưng cô biết rõ bao vây quanh mình toàn là đám con trai lớp Y3. Cái tội đi trễ đành phải ngồi lặc lõng thôi.

Một cơn gió mạnh thỉnh thoảng tới, đẩy Cảnh Dương văng qua chỗ Nhu đang ngồi.

Cô trở mắt nhìn nhưng mà gương mặt hấn ta tỉnh queo:

- Ngồi kè chút nghe Nhu. Bàn bên kia chật quá.
- Ừ! Chỗ nào trống thì cứ việc ngồi, nhưng trong giờ học, nhớ đừng làm phiền người khác.

Nói xong, Hương Nhu chăm chú nhìn thẳng phía trước, lắng nghe lời giảng. Cảnh Dương ngồi im, không hó hé thêm nửa lời.

Cách một khoảng hơi xa, Hương Nhu chợt nhận ra ánh mắt của Thường Anh. Anh vừa gởi đến cô một nụ cười nhẹ nhàng. Cô kín đáo gởi trả và chợt nghe lòng dâng buồn. Ước gì sau buổi học này, cô được gặp lại Hạo Khang, anh đứng dưới cổng trường chờ cô và ban cho cô một nụ cười ấm áp. Dẫn lòng rằng hãy quên Khang đi mà sao mọi việc dù lớn hay nhỏ, đều khiến cô liên tưởng đến anh. Mỗi tình đầu tiên đó, hình như đã ăn sâu vào tâm khảm của cô rồi, đâu dễ dàng gì lãng quên.

Bước qua năm thứ hai, Hương Nhu không còn ở ký túc xá nữa. Cô cùng ba người bạn thuê căn nhà trọ bên con hẻm gần trường. Ngày trước, khi thi rớt đại học, cô quyết tâm chọn ngôi trường này làm nguyện vọng thứ hai, lúc đó cô không có khái niệm yêu thích mà chỉ muốn lên Sài Gòn để rút ngắn khoảng cách với Hạo Khang. Rốt cuộc, điều cô làm là vô nghĩa. Bây giờ nếu không chăm chỉ học, cô sẽ tự đánh giá mình là đứa con gái chẳng ra gì.

Tiếng cây viết gõ gõ xuống mặt bàn làm Hương Nhu giật mình. Cô liếc nhìn bộ dạng nghiêm chỉnh của Cảnh Dương.

- Sao chẳng tập trung gì cả vậy?

Dù bối rối, nhưng Hương Nhu vẫn vênh mặt:

- Sao không? Đang nghe giảng đó chứ.

Giọng Cảnh Dương rít nhỏ:

- Rõ ràng là đang nghĩ đầu đầu. Học hành kiêu gì kỳ vậy?

Không muốn tiếp tục cãi vã với Cảnh Dương, Hương Nhu bậm môi lặng im. Cô cũng vừa bắt gặp ánh mắt thấp thỏm của Thường Anh, ánh mắt không được an lòng khi bên cạnh cô có Cảnh Dương. Hương Nhu nhận biết và hiểu được tâm trạng đó. Nhưng yên tâm đi Thường Anh tìm này không còn ngăn trở cho ai đâu.

Hết giờ học, Hương Nhu vội vàng xếp tập, len lỏi đi tìm lũ bạn thân. Nhóm Thuần Mỹ và Thái Hòa đang bàn luận vấn đề gì đó thật sôi nổi, nhưng vừa trông thấy Hương Nhu thì nín bật.

Giọng Khôi Khoa trịnh trọng:

- Chiều nay đến lượt đưa nào nấu cơm vậy?

- Thuần Mỹ chứ ai.

- Cái gì? - Cô nàng nhảy nhồm – Là nhỏ Nhu chứ sao là ta. Có đúng không Nhu?

Hương Nhu cười tươi:

- Ta không nấu đâu, làm biếng lắm. Hơn nữa ăn hoài cái món đậu hũ kho với da heo ta ngán đến tận cổ rồi.

Thái Hòa nhăn nhó:

- Ta cũng vậy. Làm ơn dẹp luôn cái món su su xào cà rốt đi. Cứ bởn cũ soạn lại, chuyện này ta về quê không thèm trồi lên nữa đâu.

- Thuần Mỹ trề môi?

- Mi dám không. Về Long An không, trở lên nữa, mi bỏ Quân cho ai?

Thay vì bối rối, Thái Hòa nghênh cổ, nói luôn:

- Ừ nhỉ! Suýt chút ta quên mất điều hệ trọng đó. Nhu à, làm ơn đừng để mắt đến Quân, mi mà ưng hấn thì ta hết đường hy vọng.

Nhìn vào mắt Hòa, Hương Nhu thâm hiểu nhưng cô vẫn đùa dai:

- Đừng năn nỉ ta vớ ếch, con tim có lý lẽ riêng của nó.

- Thế thì tiêu đời ta rồi. Khôi Khoa ơi! Làm ơn cứu ta với...

Đang làm ra vé đau khổ, Thái Hòa chợt đứng im, mặt sượng sùng. Hương Nhu xoay qua, vừa thấy Quân bước tới. Cái dáng cao to và khuôn mặt đẹp trai làm bừng sáng một khoảng không gian. Vậy mà Hương Nhu chưa từng có chút rung động...

- Mọi người còn chưa về sao?

Quân hỏi với nụ cười và ánh mắt nhấp nháy. Con trai gì mà lông mi vừa cong vừa dài.

Khôi Hoa hít mũi:

- Chưa! Tụi này còn đang hội nghị bàn tròn.

- Quân nói cái này với Nhu một chút... chút xíu là trả lại liền.

Dứt lời, Quân kéo cánh tay Hương Nhu. Mọi người bàng hoàng còn Nhu thì mắt phản ứng, chỉ biết bước theo Quân sau khi ngoái đầu lại nhìn Thái Hòa.

Quân buông tay Hương Nhu ra nhanh, hai người chỉ cách mấy người kia một khoảng ngắn, có thể nhìn thấy nhau, quan sát nhau.

Một cái gói nhỏ chìa ra ngay trước mắt Nhu vội vàng:

- Happy Birthday!

Đôi mắt Hương Nhu mở to. Không phải cô quên ngày sinh nhật mình, nhưng điều này làm cô thấy bất ngờ quá. Cô không dám nhìn Thái Hòa, vì tự dung Nhu thấy mình như có lỗi.

- Nhận giùm Quân đi. Nhanh lên!

Sinh nhật mình, bạn bè tặng quà mà không nhận... thì cũng vô duyên quá.

Hương Nhu đành đưa tay ra:

- Ừ! Cảm ơn Quân.

Quân mỉm cười, nụ cười thật đẹp. Hương Nhu phải thầm công nhận như thế. Cũng vội vàng như lúc đến, Quân quay lưng đi một mạch.

Buổi tối, căn nhà trọ rộn ràng tiếng cười. Mỗi người đều có một món quà nhỏ dành cho Hương Nhu. Buồn cười nhất là món quà không mất tiền mua của Thuần Mỹ. Nhìn món quà đó cả bọn chỉ biết lẩn ra mà cười. Thái Hòa là người cười nhiều nhất, nhưng trong ánh mắt vẫn phảng phất nét buồn.

Cảnh Dương bất ngờ xuất hiện. Chiếc bánh kem Dương mang tới làm Hương Nhu thấy ngại, cô ngồi lặng im không nói câu nào.

Khôi Hoa suýt xoa:

- Cái bánh đẹp quá! Ai mà khéo tay vậy không biết? Nhưng làm sao mà Cảnh Dương biết hôm nay là sinh nhật Hương Nhu?

Cảnh Dương đáp tỉnh bơ:

- Ngày tháng năm sinh, không phải là điều bí mật.

- Vậy Dương biết Thuần Mỹ sinh tháng mấy không?

Khôi Khoa lắc đầu, nhưng Cảnh Dương không phải tay vừa:

- Câu hỏi đó rồi sẽ có người trả lời cho Khôi Khoa biết.

Khoa chưa kịp nói thêm, Thái Hòa đã xen ngang:

- Cảnh Dương ơi! Sao không rủ Thường Anh đến chơi?

- Có rủ, nhưng Thường Anh bận việc rồi.

Vừa đáp, Cảnh Dương vừa đứng lên cầm cây đàn. Chiếc ghi-ta của Khôi Khoa cũ kỹ nhưng cung bậc âm trầm thanh thoát.

- Tụi mình xoay vòng, mỗi người hát một bài tặng Hương Nhu nha. Bây giờ Dương hát trước!

Mọi người gật đầu đồng tình, những ánh mắt lẳng đãng, lúc bay lúc đậu ngoài khung cửa.

“Khi gió đông ngát hương

Rợp trời chim én lượn

Cây nẩy đầy chồi xanh

Mây trắng bay yên lành

Em chợt đến bên anh

Dịu dàng như cơn gió nhẹ

Và lòng em để ngỏ

Cho tình anh miên man

Em là cánh én mỏng

Chao nghiêng giữa đời anh

Cho lòng anh xao động

Làm mùa xuân ngọt ngào”

Một ngày vui và chứa chan tình cảm thế này mà sao Hương Nhu vẫn nghe lòng buồn man mác. Cho dù Cảnh Dương có nồng nàn và quyết liệt đến đâu, trái tim Nhu vẫn còn hoài nghi, thụ động.

Trời vừa mờ sáng, đã nghe tiếng Khôi Khoa hét toáng ngoài sân:

- Ra xem nào! Cổng rào nhà mình mọc hoa cẩm chướng.

Thuần Mỹ nhanh chân nhất, rồi đến Thái Hòa, sau chót là Hương Nhu. Tất cả cùng nhìn thấy Khôi Khoa đang lướt qua lướt lại để gom vào tay những cành cẩm chướng đầy trên rào cửa.

- Tất cả hai mươi hoa - Thuần Mỹ thích thú reo lên – Ôi, lãng mạn thật! Chừng sinh nhật ta, có ai làm điều này không nhỉ?

- Đừng mơ mộng hão huyền em ơi!

Thái Hoà dậm dăng - Trước mắt, mi phải năng tập thể dục, hạn chế ăn hàng để giảm cân đi đã.

Tay vẫn mân mê đoá hoa, Thuần Mỹ lắc đầu:

- Tạo hoá đã sinh ra ta như thế. Ai yêu được thì yêu chứ ta quyết không thay hình đổi dạng.

- Thế thì cứ mỗi mắt chờ mong đi.

Nhìn hoa khúc khích cười, Khôi Hoa vặn thêm:

- Hoa của Hương Nhu, sao mi mân mê hoài vậy?

Thuần Mỹ liếc dài:

- Thì ta ngắm một chút, có mắt màu đâu mà lo. Nhi Nhu đâu có nhỏ mọn như vậy phải không?

Hương Nhu mỉm cười:

- Hoa mọc trước cửa nhà mình là hoa của chung. Thuần Mỹ muốn ngắm tới chiều cũng được.

- Thấy chưa! Nhu lúc nào cũng rộng rãi, thoải mái.

Hoà vẫn đùa dai:

- Ngắm hoa thì được chứ đừng ngắm người mang hoa đến. Hấn ta ôm cao như thế, không thể đứng bên, cạnh mi đâu Thuần Mỹ.

Khôi Khoa xen vào:

- Mi đang ám chỉ ai vậy. Thường Anh sao?

- Không là hần thì còn ai trồng khoai đất này nữa. Nhu ơi! Sao mi chọn lựa lâu thế? Ưng ai thì ưng đại cho rồi.

Thuần Mỹ ra vẻ hiểu biết:

- Tim không rung động thì làm sao yêu? Cứ từ từ đừng nóng vội.

Hương Nhu chỉ cười, bởi cô không thể trải lòng mình ra cho bạn bè hiểu. Đã hai năm rồi mà hình bóng Hạo Khang vẫn còn đầy ắp trong tim.

- Thôi, vào sửa soạn qua trường, đứng đây tán dóc, trễ giờ đó.

Lời của Khôi Khoa luôn có hiệu lực. Trao bó hoa qua tay Hương Nhu, Thuần Mỹ còn bẹo má cô một cái.

- Cắm vào lọ thủy tinh để ở bàn học, biết đâu hương thơm của nó sẽ dẫn dắt hai người đến với nhau.

Không phải Hương Nhu mong chờ vào lời nói của Thuần Mỹ, nhưng cô đã làm theo như vậy trước khi soạn tập vở đến trường. Cả bọn đã dắt díu nhau ra ngoài ngõ, nhưng Hương Nhu vẫn còn lúi húi mang giày. Gài được cánh cửa ộp ộp, định bước nhanh để bắt kịp bạn bè, Nhu chợt nghe tiếng hỏi sau lưng:

- Ngày hôm qua vui không?

Nhận ra giọng nói của Thường Anh, cô xoay lại mỉm cười:

- Cũng vui hơn thường ngày một chút... mùa này hoa cẩm chướng mắc lắm... một đùng xài sang vậy nữa.

Thường Anh bước lên song song:

- Thật ra, mình định tặng Nhu cái này, nhưng lúc chiều chạy ngang đường Trần Huy Liệu, thấy hoa cẩm chướng đẹp quá...

Không hiểu sao Hương Nhu giằng lấy quyền sở trên tay Thường Anh mà chẳng chút đắn đo.

Cũng vừa đến cua quẹo rẽ qua trường, Hương Nhu dúi quyền sở vào túi xách rồi nói nhanh:

- Như vậy thích hơn. Hôm nay học môn mới mà Nhu chẳng có quyền vở nào cả.

Bỏ Thường Anh lại phía sau, Nhu bước thật nhanh vào cổng trường.

Đặt quyền sở lên bàn, Hương Nhu nhẹ nhàng mở trang trong ra. Cô ngỡ ngàng nhìn nhánh hương nhu ép kho nằm trong trang giấy. Nhánh hương nhu có đầy đủ lá và hoa, đã khô lắm nhưng cô vẫn nhận biết đó là cây hương nhu tía. Dược liệu giải cảm hương nhu chứa nhiều tinh dầu, gồm hai loại đặc trưng là hương nhu trắng và hương nhu tía. Nhất định là Thường Anh đã hái trộm ở vườn dược liệu của Viện Y học.

Thường Anh chọn cây hương nhu tía là muốn ám chỉ màu da ngăm của cô đây mà. Đáng ghét thật! Nhưng từ lâu, cô đã không còn mặc cảm với khuyết điểm của mình nữa. Có lẽ nhờ vào câu nói đùa chí tình của Thuần Mỹ:

- Nhu ơi! Ta ngăm mi hoài, thấy mi chẳng có điểm nào đặc biệt cả, vậy mà ta cứ muốn ngồi nhìn mi. Chỉ tại làn da nâu nâu, nhìn lâu thấy thích.

Nhu đã cười, cảm thấy đó là điều an ủi. Còn bây giờ, ngồi trước quyển sổ có cây hương nhu ép khô, tự dưng Nhu không nỡ cầm viết đề ghi vào. Lúc này là cô nói dối Thường Anh thôi. Môn học mới ngày hôm nay, cô đã chuẩn bị sẵn một quyển tập.

Lướt lự một chút, Hương Nhu cất quyển sổ vào học bàn, rồi quay nhẹ ra sau. Ánh mắt Thường Anh như đã chờ đợi sẵn làm cô bối rối vội quay nhanh về.

Một ngày trôi qua, nhưng trong lòng Hương Nhu vẫn không có những biến chuyển mới lạ. Khi đi ngang qua con đường đó cô vẫn nhớ tới Hạo Khang, nhớ ánh mắt hiền lành của anh gửi trao niềm tâm sự. Hương Nhu không tin Khang chỉ đùa giỡn trên tình cảm của mình, nhưng bản thân cô biết, cô không có đủ bản lĩnh để níu giữ Khang, và khi xa nhau cô chắc rằng Khang không có gì để hối tiếc. Vậy mà một giấc mơ hoang đường vẫn chưa biến mất trong lòng. Hương Nhu.

Chiều tan học, mọi người vừa xuống tới sân trường thì trời đổ mưa. Con mưa bất chợt không hề có báo trước.

Bọn Nhu bốn đứa chạy ủa vào quán nước bên hông trường ngồi trú mưa. Một phút sau lại có một tốp ủa vào. Hai tên con trai nhanh tay giành hai chiếc ghế trống. Tưởng ai, hoá ra đó là Cảnh Dương và Thường Anh.

Hương Nhu im lặng ngồi nhìn mưa, hông phải chỉ hôm nay cô mới nhớ quán này, cô và Khang từng ngồi uống nước với nhau và đó cũng là lần cuối cùng cô không gặp lại anh nữa.

Khôi Khoa và Cảnh Dương đang bàn luận sôi nổi về âm dương ngũ hành mà thầy Thức vừa giảng ban sáng thì bất ngờ Hòa Khánh dân Khánh Hòa hót hơ hót hải chạy vào.

- Chuyện gì vậy Hòa Khánh?

Cảnh Dương hỏi một cách ngờ vực nhiều hơn là ngạc nhiên lo lắng. Hòa Khánh chộp ngay chiếc ghế vừa dư ra ở bàn bên đặt xuống cạnh Dương.

Vừa thờ, Khánh vừa nói:

- Có một chuyện thật nan giải...

Cảnh Dương trao ly nước chưa kịp uống cho Khánh:

- Nè, uống cho mát cổ họng rồi nói!

Khánh uống ực một hơi hết nửa ly, chẳng đếm xỉa gì tới bọn con gái trước khi nói:

- Dương à! Mày phải giúp tao giải đáp vấn đề này mới được.

Cảnh Dương nheo nheo mắt:

- Cái vụ Thủy sinh Mộc, Mộc khắc Thủy đó hả?

- Không! Tao ngán ba cái thuyết âm lâm rồi. Tao chỉ muốn biết làm thế nào để được yêu khi đã trót yêu.

Câu nói mà Hòa Khánh vừa bung ra khiến bọn con gái sững sờ. Nhưng rồi cũng hiểu ngay là hẳn ta muốn trêu ghẹo một đối tượng nào đó.

Đến lượt Cảnh Dương uống cạn ly nước còn lại rồi nhìn vào bộ mặt căng căng hỏi Hòa Khánh. Ai chẳng biết hẳn là chuyên gia châm chọc.

Giọng Dương ngọt nhạt:

- Chẳng có gì là nan giải. Đừng “dục tốc bất đạt”. Kiên trì sẽ có kết quả mà.

Hòa Khánh ra vẻ tiếp thu:

- Thật vậy không? Sao mà tao thấy bấp bênh quá chừng.

- Thiếu niềm tin. Đồng nghĩa với thất bại đó nghe.

Nghe Cảnh Dương phán, Hòa Khánh nhú mắt:

- Không thể nào thất bại... không thể nào... phải cố gắng củng cố niềm tin mới được.

Nhìn điệu bộ của Hòa Khánh, Thuận Mỹ lấy tay che miệng cười, còn Hương Nhu tình cờ chạm phải ánh mắt Thường Anh. Lúc đó trên môi anh bạn cũng đang phảng phất nét cười. Kẽra sự hiện diện của Hòa Khánh cũng khá thú vị.

- Tạnh mưa rồi. Rút binh thôi, quý vị ời.

Thái Hòa ôm cặp đứng lên. Tiếp theo là Khôi Khoa, Hương Nhu, Thuận Mỹ...

Vừa bước đi Nhu nghe tiếng Thường Anh nho nhỏ sau lưng:

- Tối Nhu thức khuya lắm hả?

Xoay qua, Hương Nhu đáp nhỏ:

- Không thức khuya Lắm đâu.

- Tối qua, gần 11 giờ, Thường Anh chạy ngang thấy Nhu vẫn còn ngồi chỗ bàn học.

- Ừ thì... đột xuất vậy thôi.

- Đột xuất không sao chứ thường xuyên thì không nên đâu nha.

Nói xong, Thường Anh bỏ đi một mạch tới bãi đỗ xe.

Thuần Mỹ chậm lại mấy bước nắm ngón tay Nhu:

- Nói nhỏ nhưng tui cũng nghe thấy hết.

Hương Nhu cười khì:

- Nghe được càng tốt, vì có nhân chứng thiên hạ khỏi mất công đoán già đoán non.

Vừa lúc Hòa Khánh đi lướt qua, Thuần Mỹ liền chuyển đối tượng:

- Bữa nay hân ta hết tiền uống chanh muối hay sao ấy.

Nhu lại bật cười. Ngày nào cô cũng cười nhiều nhưng buồn vẫn chưa vơi được bao nhiêu.

Cái tin nhà trường cho nghỉ ba ngày đã tạo nên một làn sóng mạnh. Người lập tức bay về gia đình, người hồ hởi bàn tính chuyện đi chơi xa... Hai phương án nổi cộm nhất là kéo nhau đi An Giang và Bảo Lộc. Hương Nhu cũng là một trong những thành viên tham gia tích cực trong những chuyến đi xa. Long An – Bến Tre – Cần Thơ - Bạc Liêu – Đồng Tháp... cô chưa bỏ qua cơ hội nào. Vậy mà lần này, cô ngồi im lìm không chút phản ứng.

Thái Hòa phải nắm cánh tay cô ray mạnh:

- Sao hả? Mi định theo phe nào? An Giang? Bảo Lộc? Hay là muốn về nhà làm cục cưng?

Khôi Khoa xen vào:

- Nhu mới về tuần trước, giờ lại ló mặt về, không ai cưng nổi nữa đâu. Đi An Giang đi Nhu. Miền Tây mình đã đi gần hết, bây giờ tiếp tục đi An Giang, ít bữa xuống tới Kiên Giang luôn, cho thiên hạ biết mặt.

- Để xem đã! Miền Tây đi nhiều rồi, bây giờ lên Cao nguyên, có lẽ sẽ thích hơn.

Nói xong, Hương Nhu khoác túi đi ra ngoài. Trở về nhà trọ một mình, không buồn thay quần áo, cô leo lên giường nằm. Nói tới An Giang, tự nhiên Hương Nhu thấy buồn quá. Ngày xưa, Hạo Khang từng nói khi nào có dịp, anh sẽ dẫn cô về quê anh chơi. Đối diện nhà Khang là con sông Cửu Long uốn mình chảy qua. Đến mùa nước nổi, mưa nhiều, nước từ nguồn sông Mê Kông đổ xuống, tràn ngập hai bên bờ, đứng trên nhìn xuống thấy cá lội từng đàn. Nhà Khang nước ngập cả lên thềm, vào những đêm trăng tròn, chèo thuyền đi câu tôm thì thật là tuyệt.

Tự nhiên nước mắt Hương Nhu ứa ra, cô đang tưởng tượng những điều chưa trông thấy. Hạo Khang giống như một người không có thật trên cõi đời. Anh đến bất ngờ và ra đi không một lời từ biệt. Muốn trách móc một câu, muốn giận hờn một phút cũng là điều không thể.

Sao cô không thử gặp Khang một lần? Đây chẳng phải là cơ hội tốt hay sao? Hương Nhu lặn qua trở lại, tâm tư bộn bề bao điều mâu thuẫn. Tại sao phải gặp Khang? Tìm hiểu làm gì khi người ta đã cố tránh? Cho dù có gặp lại cũng đâu thể nào cứu vãn, chỉ làm tổn thương thêm mà thôi.

Quyết định vậy là sáng suốt đấy Nhu ạ. Hãy giữ cho nhau những hình ảnh đẹp, những kỷ niệm êm đềm. Có thể khi Khang cười là lúc cô đang khóc, nhưng không nhìn thấy nhau thì điều đó vẫn là vô nghĩa.

Khôi Khoa, Thuần Mỹ và Thái Hòa về tới.

Một đứa leo lên giường, đưa tay sờ vào trán Hương Nhu:

- Nhỏ này làm sao vậy? Bệnh rồi hả?

Hương Nhu cười yếu ớt:

- Chỉ hơi nhức đầu một chút.

- Uống thuốc chưa?

- Không. Những lúc như thế này, uống thuốc là lạm dụng.

Mắt Hoà hơi nheo lại:

- Những lúc như thế này là sao?

Hương Nhu chưa trả lời, Thuần Mỹ đã ló mặt vào:

- Bữa nay trông nhỏ Nhu lạ lắm đấy. Tim có vấn đề rồi phải không?

Hương Nhu lại cười héo hắt:

- Ừ, tim đang có vấn đề. Không có gì khổ cho bằng yêu trong thâm lặng.

Những cặp mắt đồng loạt mở to và rồi chiếc giường Hương Nhu đang nằm chọt rung lên, tưởng chừng như sắp sụp xuống.

Tia nhìn của Khôi Khoa dữ dội nhất:

- Không giỡn chứ Nhu? Nhiều người đeo đuổi như vậy, sao mi lại yêu thâm ai khác? Là ai vậy? Mau khai thật đi!

- Người ấy xa tận chân trời mà gần ngay trước mắt.

Nghe Hương Nhu lặp lại nguyên văn câu nói trong một bộ phim mà bốn đứa đã từng xem qua, Thuần Mỹ bật cười khanh khách. Cô phát mạnh vào bên vai Nhu.

- Nhỏ này láu cá ghê! Mau dậy đi giả bộ bệnh tương tư để khỏi nấu cơm hả?

Thoát nạn, Hương Nhu lồm cồm ngồi dậy, nhưng sao đầu nặng trĩu quá. Bước xuống giường, cô nghe thân nhẹ tênh. Cố gắng bắc nồi cơm, chiên một ít cá khô, hâm hóng món canh khổ qua... Hương Nhu lại leo lên giường nằm.

- Ăn cơm, Nhu ơi.

- Không ăn đâu.

Thái Hoà buông đũa chạy vội lên trên, cô chống nạnh nhìn Hương Nhu:

- Sao kỳ vậy? Tới giờ cơm lại không ăn?

Hương Nhu nhướng mắt nhìn cô bạn hay quan tâm tới mình:

- Ta muốn ăn mì gói hơn.

- Thế thì xuống đây, ta nấu cho 1 tô. Ngồi ăn chung mới vui chứ.

Hương Nhu uể oải ngồi dậy, cô nghe tiếng Thuần Mỹ ở phía sau:

- Nhỏ Nhu thèm ăn mì gói, chắc là nó không được khoẻ trong người.

Từ bé đến giờ vẫn vậy, hễ trong người nhuốm bệnh là Hương Nhu có cảm giác thèm ăn mì gói. Điều này chỉ có Hạo Khang không biết thôi.

Khôi Khoa đi An Giang, Thái Hoà đi Bảo Lộc, nhà chỉ còn lại Hương Nhu và Thuần Mỹ.

Vừa sáng tinh mơ Thường Anh đã xuất hiện, áo quần chỉnh tề với chiếc xe đòn dông.

Thuần Mỹ mở rộng cửa đón người khách không mời:

- Có chuyện gì mà đến sớm vậy Thường Anh?

- Nghe nói rạp Quang Vinh đang chiếu phim hay, mình định đến rủ Hương Nhu và Thuần Mỹ đi xem.

- Rủ mình Hương Nhu thôi, tui có hẹn rồi.

Thường Anh xoa tay, nhấp nhòm nhìn vào trong nhà:

- Không có Thuần Mỹ... chắc Hương Nhu không chịu đi đâu.

Thuần Mỹ chúm chím cười:

- Chưa mở lời, làm sao viết. Tự tin và can đảm là bí quyết thành công mà.

Nhìn Thường Anh gãi đầu, Thuần Mỹ hỏi thúc:

- Đẩy xe vào đi. Hôm nay, cơ hội tốt lắm, có tui giúp cho một tay.

Sốt sáng kéo ghế cho Thường Anh ngồi, Thuần Mỹ lớn tiếng gọi:

- Nhu ơi Nhu...

Hương Nhu vừa bước lên đã nghe Thuần Mỹ xỏ một tràng dài:

- Bữa nay mi có đi đâu không? Nếu không thì lãnh nhiệm vụ đi chợ nấu ăn nha. Ta với Thường Anh đi xem phim, lúc về sẽ ghé nhà ăn cơm. Nhỏ nấu ba suất ăn đó.

Hương Nhu đứng ngẩn ra, hết nhìn Thuần Mỹ lại quay sang Thường Anh. Có một cái gì đó vừa lướt qua tim làm cô thoáng hụt hẫng.

Thường Anh cũng quá bất ngờ nên khó ngăn được lúng túng, muốn mở miệng đính chính nhưng không phát được âm nào.

Định tỉnh lại, Hương Nhu đáp bằng chất giọng thản nhiên:

- Ừ! Hai người cứ đi đi, cơm trưa để Nhu lo.

Thuần Mỹ vẫn tỉnh queo:

- Vậy Thường Anh chờ chút, Thuần Mỹ vào thay đồ.

Nhìn Thuần Mỹ biến vào trong, Thường Anh thiếu điều muốn nín thở. Anh không dám nhìn thẳng mặt Hương Nhu.

Cô điềm đậm nhắc nhở:

- Ngồi đi Thường Anh, chờ Thuần Mỹ một chút.

Vừa ngồi vào ghế, thấy Hương Nhu quay lưng, Thường Anh lại vội vàng đứng lên:

- Nhu ơi! Nhu cũng đi luôn nha.

- Không. Phim đó, Nhu xem rồi.

- Thì xem phim khác vậy.

Hương Nhu không trả lời mà đi luôn vào trong. Thường Anh đứng ngồi không yên lòng như có lửa. Anh xé vội một tờ giấy trắng viết mấy câu.

Thuần Mỹ quay trở ra, tủm tỉm cười:

- Sao rồi?

- Trăng sao gì nữa. Thuần Mỹ giúp đỡ kiểu gì kỳ vậy?

Cô bụm miệng ngăn tiếng cười:

- Vậy là thành công bước đầu rồi đó. Cứ nghe lời tui đi mà.

Thường Anh thở hắt:

- Bây giờ phải làm sao?

- Thì mình cứ đi thôi - Thuần Mỹ bước xích vào trong gọi lớn - Tụi mình đi đó, Nhu ơi.

- Ừ, cứ đi đi, để công Nhu gài cho.

Nghe tiếng mà không thấy người, Thường Anh tần ngần một lúc rồi tiu ngưu bước ra sân. Hương Nhu trở lên khi đoán biết hai người đã đi xa nhà một quãng.

Cô phát hiện ra tờ giấy để trên bàn.

“Tối nay, dành cho Thường Anh mười lăm phút được không? Có chuyện này không thể không nói với nhau. Đừng từ chối anh nghe. Hương Nhu tía!”.

Nhìn ra cửa sổ, nụ cười trên môi Hương Nhu vu vơ. Câu cuối cùng trong mảnh giấy tạo cho cô một cảm xúc rất lạ. Hình như câu ấy trong lúc vội vã, người viết đã ghi thiếu chữ “thương” mà dư ra chữ “tía”.

Giữ lời hứa, tám giờ ba mươi, Hương Nhu xách giỏ đi chợ. Cô làm một phép tính đơn giản với số tiền quy định trong tay. Thường Anh chưa từng ăn cơm nội trú, chắc cũng thuộc dạng kén ăn. Nhưng biết đâu những món lạ, rẻ tiền lại giúp Thường Anh ngon miệng.

Hương Nhu trở về với chiếc giỏ hơi trĩu nặng. Chưa kịp băng qua đường, đã có chiếc xe rà sát bên cạnh.

Cô ngạc nhiên nhận ra Thường Anh:

- Hết phim rồi sao? Còn Thuần Mỹ đâu?

Thường Anh kéo chiếc giỏ trên tay Nhu:

- Lên đi, Thường Anh chờ về.

Nhu hỏi:

- Thuần Mỹ đâu rồi?

- Bi “bắt cóc” rồi.

- Sao Thường Anh chẳng có bản lĩnh gì cả vậy? Hỏi ai còn dám đi chung.

Chẳng những không tự tin mà Thường Anh còn thấy phản kích:

- Nếu là Hương Nhu, Thường Anh sẽ có trách nhiệm. Thôi, lên xe đi. Chợ cũng hơi xa, sao đi bộ?

- Đi bộ cũng là cách để tiêu hao năng lượng.

- Nhu ăn sáng chưa?

- Chưa.

- Vậy năng lượng đâu mà tiêu hao?

Hương Nhu không trả lời, tranh thủ đường vắng vội băng qua bên kia lề.

Thường Anh tấp theo, xuống giọng năn nỉ:

- Lên xe đi Nhu, chờ Nhu chạy cẩn thận mà.

- Đi bộ thích hơn.

Thấy Hương Nhi cứ ung dung bước bình thường, Thường Anh đành xuống xe.

Về đến đầu hẻm, Nhu lại hỏi:

- Thật ra Thuần Mỹ đã đi đâu vậy?

Ánh mắt Thường Anh thoáng vẻ tinh nghịch:

- Giữa đường gặp một người bạn, họ không cho Thường Anh đi theo, đành phải quay về phụ Nhu nấu bữa trưa vậy.

- Thường Anh cũng biết nấu ăn nữa sao?

- Nấu thì chưa từng, nhưng phụ gọt xắt thì được. Nhà cô của Thường Anh có người giúp việc khéo tay lắm, cho nên mình cũng học được mấy chiêu.

Ở căn nhà trọ, lần đầu tiên Hương Nhu tiếp người bạn trai khác lớp. Bên cạnh Thường Anh, cô cảm thấy lòng mình lắng dịu và bình yên hơn.

Phần 3

Bước qua năm thứ ba, Quân và Thái Hòa đã trở thành một cặp. Từ ngày có tình yêu, trông Quân chẳng chạc hẳn ra.

Cảnh Dương vẫn trên đường chinh phục trái tim Hương Nhu nhưng chưa có kết quả. “Bỏ cuộc cho rồi! Con nhỏ đó có gì đặc sắc lắm đâu”. Có người góp ý Cảnh Dương như vậy, nhưng anh chưa có ý định rút lui. Những lúc bị Hương Nhu từ chối, Cảnh Dương cũng ức lắm, muốn làm một cái gì đó để giải tỏa tâm trạng, để cho Hương Nhu thức thối mà nhận ra giá trị tình cảm nơi anh. Nhưng rồi nhìn nét mặt hiền lành chứa nhiều ưu tư của cô, anh lại không nỡ. Chưa bao giờ Cảnh Dương cảm thấy Thường Anh là đối thủ của mình.

Vậy mà hình như bây giờ, Hương Nhu đang nghiêng về phía ấy.

Ngày hai mươi tết cũng là ngày khởi Y3 kết thúc khóa thực tập ở Bệnh viện Nhân Dân Gia Định. Buổi sáng làm lễ tổng kết, Đức Phương chủ trì tiết mục văn nghệ, anh chỉ định một số người lên giúp vui, và chẳng biết vô tình hay hữu ý đã đề nghị Hương Nhu cùng Cảnh Dương song ca một bài. Mặc dù chẳng có tình ý gì với Cảnh Dương, nhưng Hương Nhu cũng thấy ngại ngại. Nếu quyết liệt từ chối sẽ tạo nên điểm nóng, điều đó lại càng không nên.

- Mình hát bài gì đây Nhu?

Nghe Cảnh Dương hỏi, Hương Nhu bối rối:

- Mình cũng chẳng nghĩ ra được bài nào cả. Đạo này ít hát, nên...

- Không sao. Đoạn nào lỡ quên đã có Dương cứu bồ. Bài “Lá thư ngày tết” được không?

Hương Nhu tự trấn an mình bằng nụ cười:

- Cũng được. Hy vọng không làm quý khán giả quê độ.

Cả hai cùng bước lên sân khấu, chưa gì đã nhận được 1 tràng pháo tay rầm rộ. Tiếp theo là tiếng huýt sáo và giọng ai đó hét vang:

- Chuyền này Y2 và Y3 kết tình thâm giao đi thôi.

Từ thời phổ thông trung học, Hương Nhu đã từng đứng trước đám đông, hai năm vừa qua cũng từng tham gia nhiều tiết mục văn nghệ... vậy mà lần này, tự dưng cô thấy thiếu tự tin quá.

Nhìn cô, Cảnh Dương như nhận ra điều đó nên anh nói:

- Cứ tưởng tượng đám người ở dưới như lũ ve mùa hè.

- Bây giờ là mùa hè sao?

- À không... lũ én xuân!

Không nén được, Hương Nhu phì cười. Hình như cô cũng lấy lại tự tin khi nhạc vào khúc đầu.

“Ngày tết đến, nhận thư anh là niềm vui bất ngờ
Ngày tết đến rất nhớ anh tựa 1 nỗi nhớ nhà...”

Lời hát bỗng làm Nhu nghĩ tới Khang. Quay nhìn Cảnh Dương nhưng hình bóng Khang lại hiện về. Cô nhớ lần Khang đến thực tập ở quê cô cũng vào dịp tết. Những ngày đó với cô là chuỗi ngày hạnh phúc nhất. Nghĩ về kỷ niệm, cô đã hát bằng chính tâm tư của mình, hát bằng cảm xúc rất thật.

Anh mắt Cảnh Dương sâu lắng nhìn cô, nhưng anh hoàn toàn không biết cô đang nghĩ gì. Một tràng pháo tay làm lòng cô chơi vơi...

Trên đường về, cô và Thường Anh tình cờ gặp nhau ở ngã tư đèn đỏ:

- Lúc này, Nhu và Cảnh Dương hát thật có hồn. Đã từng nghe Cảnh Dương hát nhiều rồi, Nhu thì cũng nghe vài lần... Nhưng chưa lần nào thấy hai người thể hiện hay như lần này.

Nhìn Thường Anh nói với nét mặt ngưỡng mộ, Hương Nhu chợt nhận ra ở người bạn này có cái gì đó rất chân thành, rất bao dung và cũng thật gần gũi.

Không nghe Hương Nhu nói gì, Thường Anh lại hỏi:

- Tết năm nay, Nhu về ăn tết ở nhà hay có dự định đi đâu chơi xa không?

Nhắc tới tết, Hương Nhu nghe lòng nôn nao. Cô đáp bằng suy nghĩ rất thật:

- Xa nhà cả năm, ngày tết, Nhu chỉ thích quây quần bên gia đình, nếu có đi chỉ là lên chùa thấp nhang lễ Phật.

- Mấy ngày nghỉ tết, nếu có điều kiện Thường Anh ra nhà Nhu chơi, có được không?

Hương Nhu cười nhẹ:

- Để dịp khác đi, Thường Anh. Ngày tết phải dành cho gia đình, không nên san sẻ.

- Ừ! Nhu nói cũng đúng.

Vậy mà gương mặt Thường Anh thoáng buồn. Mỗi con người đều có ưu và khuyết, có điểm yếu và điểm mạnh, cho nên khi yêu thích một người, phải yêu tất cả những gì thuộc về họ. Ngày xưa với Khang, Nhu đã từng như vậy. Bây giờ cảm giác đó vẫn còn dù anh đã rũ bỏ ước hẹn, anh quên cô như quên một con đường tình cờ đi qua.

Khuyết điểm của Khang lớn như vậy, nhưng cô chưa bao giờ cảm thấy căm giận anh, chỉ buồn vì nghĩ rằng bản thân mình không đủ sức nuôi dưỡng tình yêu đó, chính cô đã làm cho tình yêu cạn kiệt trong Khang.

Cứ nghĩ đến điều đó cô không còn can đảm đón nhận một tình cảm khác. Cô thiếu tự tin và hoài nghi tất cả.

- Được rồi, đừng lo lắng nữa. Thường Anh sẽ không tự ý làm những điều mà Nhu không thích đâu.

Hương Nhu giật mình ngó Thường Anh:

- Thường Anh nói sao?
- Nói Nhu đi đường đừng nghĩ ngợi lung tung, dễ xảy ra tai nạn.
- Đừng trù ẻo chứ. Người ta chạy cẩn thận lắm mà.
- Không phải trù ẻo mà nhắc nhở Nhu thôi. Tưởng tượng có chuyện gì xảy ra với Nhu, chắc Thường Anh không chịu đựng nổi.

Nhu nhăn mặt:

- Tết nhất đến nơi, sao nói những điều khó nghe vậy?
- Ừ, Thường Anh nghĩ sao nói vậy.

Nhu lặng thinh. Cô biết Thường Anh ít có những lời hoa mỹ, nhưng chân thành. Có đôi lúc cô cũng muốn nung đốt lại trái tim mình, muốn yêu và được yêu để xóa nhòa hình bóng cũ. Bây giờ cô đã qua tuổi hai mươi, đâu còn là con bé mười sáu ngây ngơ vụng dại, khi yêu thì yêu hết mình, không so đo tính toán, không lo sợ tình yêu có một ngày vỗ cánh bay xa, cô tưởng ai cũng có lòng tin tuyệt đối như bản thân mình vậy. Thực tế đã làm cô vág vất rao đao nhiều năm rồi. Thường Anh có thể giúp cô vực dậy sau một cơn mê dài không?

Chút bốc đồng trong cô bỗng trỗi dậy. Cô nói mà không kịp suy nghĩ:

- Thường Anh à! Tối nay mình đi đâu chơi đi.

Thường Anh như không tin ở đôi tai mình, anh lặp lại, giọng lạc hẳn:

- Đi chơi tối nay hả? Nhu muốn đi đâu?
- Thường Anh không thể tự nghĩ ra chỗ để đi sao?

Tự biết mình vụng về nên Thường Anh cố tỏ ra đĩnh đạc:

- Đương nhiên là có nhiều chỗ, nhưng muốn ưu tiên cho Nhu thôi.

Giọng cô tan loãng giữa phố phường:

- Vậy thì cứ đạp xe cùng khắp, bao giờ thấy mỏi chân thì về.
- Phải giao kèo rõ ràng, ai mỏi chân thì có hiệu lực?
- Thì một trong hai đứa.
- Không, Thường Anh muốn hai đứa mình đi chung 1 xe.

Hương Nhu nghe lòng rao xao, cô để cảm xúc tự do bùng bùng.

- Xe của Thường Anh lâu rồi không tu sửa, liệu có kham nổi cái remote bốn mươi lăm ký không?

Thường Anh cười, ánh mắt cũng cười theo:

- Yên tâm đi, nhí Nhu! Chiếc xe đòn dông này coi vậy mà cứng cáp lắm. Bốn mươi lăm ký nhằm nhò gì. Sáu giờ, Thường Anh đến đón nha.

- Sáu giờ, sớm lắm.

- Vậy sáu giờ mười lăm.

- Cũng được.

Đôi bạn chia tay nhau bằng cái nhìn đắm thắm. Nhưng khi còn lại một mình, Thường Anh đã huyết sáo vang giữa đường. Đạp xe dưới bóng râm mà sao cảm nhận màu nắng hôm nay huy hoàng quá đi.

Lúc này, bọn Thuần Mỹ vẫn chưa rời bệnh viện nên Hương Nhu biết mình là người về nhà trước tiên. Chợt nghĩ lại chính mình đã đề xướng cuộc hẹn tối nay, Hương Nhu thở dài. Có những lúc con người ta không kiểm soát được bản thân nên đã tạo nên những điều phi lý. Nhưng một cuộc hẹn có gì là nghiêm trọng lắm đâu. Hình như cô đã quá nghiêm khắc với bản thân mình.

Vừa dựng chống xe, Nhu chợt phát hiện bóng sau lưng:

Cô vội vàng xoay người:

- Ủa? Là Cảnh Dương hả?

Ngay lập tức Cảnh Dương đứng chắn trước mặt. Chiếc áo sọc carô quá gần khiến mắt cô nhòe đi.

Cổ căng mắt ra, Hương Nhu thẳng thốt nhìn gương mặt lạ lẫm:

- Có chuyện gì vậy Cảnh Dương?

Vẫn không có câu trả lời, chỉ có ánh mắt nhìn Hương Nhu đắm đắm. Lùi một chút ra sau, Nhu đưa tay phẩy trước mặt Dương:

- Này! Bữa hay Dương làm sao vậy? Nói gì đi chứ! Chẳng lẽ bị ai châm trúng huyết á khẩu rồi hả?

Giải vây bằng lời đùa nhưng rồi nụ cười trên môi Hương Nhu tắt ngấm khi đôi vai cô bất thần bị Dương nắm chặt.

- Nhu à! Trả lời cho Dương biết. Thật ra, Nhu không hiểu hay là không muốn hiểu?

- Hiểu gì chứ?

Nhu nhăn mặt:

- Làm ơn buông vai Nhu ra đi!

Cảnh Dương đáp ứng yêu cầu, bàn tay anh nói lỏng, nhưng ngay sau đó anh lại kéo cô ngã chúi vào mình, va vòng tay anh lập tức khép lại không cho cô cơ hội thoát ra.

Hương Nhu hoảng hốt nghe hơi thở Dương phả ra những lời trách móc:

- Chờ đợi Nhu gần ba năm rồi... Dương không đủ sức đợi thêm nữa. Hãy thử một lần nghĩ tới Dương đi, rồi Nhu sẽ hiểu Dương đang cần thiết có Nhu đến độ nào.

- Đừng vậy mà Dương. Nhu không thích lợp với Dương đâu.

Hương Nhu đã thoát ra, cô không dám nhìn vào mắt Dương. Lần đầu tiên cô chạm phải ánh, mắt người con trai mạnh mẽ và trấn áp đến như vậy.

- Chưa đến với nhau, làm sao Nhu biết thích hợp hay không.

- Là Nhu cảm nhận.

- Cảm nhận thường hay đánh lừa bản thân. Nhu đừng khất khe với bản thân mình quá. Dương có cảm giác là Nhu đang cố chịu đựng một điều gì.

Tim Nhu nhói đau. Cô sợ ai đó soi thấu tâm can mình, vậy mà Cảnh Dương chẳng chút nương lời, giọng lại rít lên:

- Sao chảy nước mắt ra thế kia? Có không?

Hương Nhu bối rối đưa tay lên mắt. Có lẽ Cảnh Dương trêu ghẹo cô thôi. Cho dù là người dễ khóc cũng không thể để nước mắt chảy ra giữa lúc này.

Vậy mà Cảnh Dương nhích tới, đưa tay rau tiếp cô một giọt vừa rơi xuống. Bàn tay Dương chẳng dịu dàng chút nào.

Đẩy tay Dương ra, cô cầu nhàu:

- Đứng trước phụ nữ, Dương không thể nhẹ nhàng một chút sao?

Cảnh Dương thở nẹ:

- Người phụ n này, Cảnh Dương đã nâng niu nhiều năm rồi. Nếu không làm cho cô ta đau, cô ta sẽ không ngó ngang tới Dương.

Hương Nhu ngồi xuống bậc thềm, giờ thì cô đã bình tâm trở lại:

- Mình chỉ thích hợp làm bạn bè với nhau thôi. Một lúc nào đó, Dương phải công nhận lời của Nhu là đúng.

- Vậy ai mới là người thích hợp để Nhu trao gởi tâm tình? Thường Anh sao?

- Dương đừng suy diễn lung tung.

- Hãy mạnh dạn với nhau một lần đi. Không còn bao lâu nữa, mỗi đứa sẽ về mỗi nẻo.

- Vậy để Nhu nói cho Dương hiểu. Nhu không có ý định sẽ kết thân với một người không thuộc quê hương của mình.

Cảnh Dương ngồi xuống bên Nhu, anh có vẻ không vừa ý:

- Sao mà Nhu lại suy nghĩ hạn hẹp như vậy chứ. Một tình yêu chân chính sẽ không câu nệ bất cứ điều gì.

- Đó chỉ là trên lý thuyết, thực tế tình yêu sẽ bị mài mòn bởi không gian, đẳng cấp và tuổi tác nữa. Thứ tình yêu chân chính mà Dương nghĩ, ở trên đời sẽ có được mấy ai.

Cảnh Dương bàng hoàng với một chút suy tư ngờ vực:

- Nghe Nhu nói cứ như là một người từng trải, từng thấm thía với tình yêu của mình vậy.

Nhu mím môi cười, cảm nhận một nỗi đau cồn cào mà tĩnh lặng:

- Thì Nhu đã nói rõ ý mình rồi đó.

Cảnh Dương dừng kỳ vọng ở Nhu không muốn tạo hy vọng rồi lại làm người ta thất vọng... vì như thế là tạo nghiệp, cái nghiệp đó sẽ đeo đẳng mình như hình với bóng.

- Được rồi! - Cảnh Dương cười gượng gạo - Đừng đem triết lý nhà Phật ra giáo huấn Dương nữa. Chẳng lẽ từ bấy lâu, với Dương, Nhu không có chút cảm giác gì sao?

- Nếu nói không là xạo.

- Vậy thì được rồi. Hãy cùng với Dương phát uy cái cảm giác đó.

- Sao Dương vẫn chưa hiểu ý của Nhu vậy?

Cảnh Dương đột ngột nắm lấy bàn tay Hương Nhu, ánh mắt nhìn cô nồng nàn:

- Dương nhiên là hiểu nhưng không nhất thiết nghe theo lời của Nhu đâu.

Mấy ngón tay Nhu ngọc ngậy trong lòng bàn tay nóng bỏng của Dương:

- Chiều nay, Nhu có hẹn với Thường Anh.

- Vậy sao?

Lời tuyên bố của Nhu làm trái tim Dương thất lại, nhưng anh vẫn không ngừng cái tính khí cao ngạo của mình:

- Cũng cần phải tìm hiểu qua nhiều đối tượng. Có như vậy mới rõ được trái tim mình đang xoay chuyển theo chiều hướng nào.

Hương Nhu rút tay về, mặt hơi ng héch lên một chút:

- Đừng có hiểu lầm Nhu. Hẹn với Thường Anh cũng là để nói những việc đại loại như thế này thôi. Sau khi ra trường trở về quê nhà, Nhu sẽ kết thân với người nào ở gần mình nhất, có thể gặp nhau mỗi ngày, mỗi giờ, mỗi khắc khi cần thiết.

Cảnh Dương bật cười, hai cái chân dài của anh duỗi xuống thêm sâu :

- Nhu à cô nhóc lạ đời nhất mà Dương gặp. Người ta nói tình yêu tìm được thì tốt, nhưng không kiếm mà được thì tốt hơn nhiều. Để Cảnh Dương “bói” cho một quẻ. Số của Nhu... lấy chồng xa xứ thôi.

Đến lượt Nhu bật cười. Hai ánh mắt giao nhau, dường như đã có chút gì thông cảm.

Tiếng cười nói của đám bạn. Nhu từ ngoài gỡ vọng vào. Dương hiểu đã đến lúc chấm dứt những giây phút riêng tư với Nhu. Ngày hôm nay dù chỉ bấy nhiêu, lòng Dương đã thấy rộn ràng...

Đứng lên, Cảnh Dương tự ý kéo chiếc túi xách của Nhu ra lấy một quyển tập trước ánh mắt cô ngạc nhiên:

- Làm gì vậy, Cảnh Dương?

- Giữ của Nhu một quyển tập, khi nào cần thì phải đi tìm Dương mà lấy lại.

Có chuyện phi lý như vậy sao? Cô nhìn trừng trừng Cảnh Dương, nhưng không biết dùng lời lẽ gì để trừ khử cái thói gần gũi của hắn ta.

Vừa lúc cửa cổng bật mở, ba cô gái ulla vào mà tưởng chừng như bầy ong vỡ tổ.

Giọng Thuần Mỹ oang oang:

- Cái anh chàng “Bình Dương” này đi đâu đây? Trên sân hát thì cho hát chung với nhau, chứ phía sau hậu trường thì không được tham gia diễn đâu đấy.

Đến lượt Thái Hòa liếc dọc liếc ngang :

- Lại mượn tập của Nhu hả? Mấy người này lạ ghê, làm ơn để cho người ta yên tâm học hành đi. Mấy tháng nữa mà không ra khỏi trường thì chẳng biết Nhu phải đi về đâu.

Trước những móng vuốt, Cảnh Dương vẫn lì lợm :

- Bình Dương sẵn sàng đón rước Hương Nhu, không có gì phải lo lắng cả.

Khôi Khoa tiếp luôn:

- Bình Dương của mấy người có gì hay ho đâu mà mơ về. Hơn một tháng mần cỏ cao su, Hương Nhu nó ngán để tận cổ rồi.

Vừa nói xong thấy Hương Nhu xách túi đi thẳng vô nhà, Khôi Khoa nhăn mũi:

- Ủa! Nãy giờ có ai nói gì quá đang không vậy?
- Thuận Mỹ chứ ai.
- Là mi thì có.
- Tao có nói gì đâu.

Chợt thấy mọi người dồn mắt về phía mình, Cảnh Dương rùn vai rồi thót lên xe biến mất vội vàng.

Yên lặng nhìn bờ vai rộng của Thường Anh, Hương Nhu chợt nhớ những ngày cùng Khang dạo vòng trên phố.

Có lần Khang bảo:

- Sao anh nói gì, em cũng dạ hết vậy?
- Vì anh lớn hơn em, lớn hơn những năm tuổi.

Khang chỉ lặng yên cười. Hình như anh không thích như vậy. Anh cảm thấy cô như chưa đủ trưởng thành để hòa tạo cảm xúc yêu đương. Nhưng lúc này, cô ngờ nghệch chẳng nhận ra điều ấy.

Bây giờ nhìn dáng vẻ hào hức của Thường Anh, lòng cô trĩu nặng. Không biết cô có thể nói những lời như đã nói với Cảnh Dương sáng nay.

Thường Anh đưa cô đến hồ Kỳ Hòa. Đi chơi mà lòng cô không mấy vui. Ngồi ăn ở quán chè kem, vì mãi dù dừ suy nghĩ nên Nhu đã ăn hết 2 ly

Nheo mắt tinh nghịch, Thường Anh hỏi:

- Có còn muốn ăn nữa thôi?

Cô nhăm nháp muỗng cuối cùng:

- Còn muốn, nhưng sợ lần sau Thường Anh không dám đi chung.
- Tốn tiền thì không sợ, nhưng sợ Nhu đột nhiên tăng cân, Y2 lại kháo ầm lên bảo là Thường Anh... khéo nuôi.

Hớp một ngụm nước thơm mùi lá dứa, Hương Nhu khẽ cười:

- Nhu cũng đang muốn tăng vài ký lô. Đợt rồi về nhà, mình bị mọi người quở ồm.

Đôi mắt Thường Anh chớp chớp có vẻ như nhìn ngắm cô:

- Như vậy được rồi, không ốm đau, chỉ cần tăng thêm vài phân.

Biết Thường Anh đang nói tới chiều cao, gương mặt Nhu hơi xịu xuống:

- Con gái ở tuổi này, hình như không còn cao nữa, lâu lắm rồi chẳng thấy lên được phân nào.

- Thì mình có thể mang giày cao hơn một chút.

Hương Nhu mím môi:

- Nào giờ, mình không thích mang giày cao. Mà cần gì phải làm như vậy.

- Thường Anh cao tôi mét bảy lặn đó.

- Đó là chuyện của Thường Anh. Nhưng con trai cao mét bảy là thường.

- Dù vậy so với Nhu cũng hơi chênh lệch.

Hết làn da giờ đến chiều cao. Đáng ghét thật!

Cô gườm gườm:

- Ừ, thì rõ ràng là chênh lệch. Có nhiều khi ông trời thật không biết điều, để cho con gái da ngăm còn con trai thì trắng như công tử bột.

- Không phải tại ông trời mà à do gien quyết định. Học rồi mà, không thuộc bài. Mai mốt có con, đứa trắng đứa đen thì đừng thắc mắc tại sao nữa nhé.

Hương Nhu gần như đuối lý nhưng mặt vẫn nghênh nghênh:

- Nói chuyện với Thường Anh thật dễ tiêu hao năng lượng.

- Vậy để Thường Anh gọi thêm. Chè hay kem?

Nụ cười trên môi Thường Anh tinh quái. Thật ra anh chàng có vừa vặn chi đâu.

Hương Nhu lẩn lướt:

- Không ăn ngọt nữa. Bây giờ phải ăn bún hay phở gì đó.

- Thường Anh chỉ đủ tiền ăn ngọt, muốn ăn mặn thì ngày mai sẽ đãi.

- Ngày mai thì không ăn nữa.

Nói xong câu đó, Hương Nhu chợt phóng tầm mắt ra đường. Có dáng người nào lướt qua rất giống Hạo Khang... Không tự chủ được, Hương Nhu vội vàng xô ghế đứng lên. Thường Anh bỡ ngỡ nhìn cô lướt nhanh ra ngoài. Đây là lần thứ hai anh thấy cô phản ứng mạnh mẽ, dường như không hề kể đến mọi thứ xung quanh.

Gọi người tính tiền, sau đó Thường Anh cũng đi ra ngoài. Nhìn Nhu đứng lặng dưới ánh đèn đường vàng vọt, Thường Anh nhận rõ sự thất vọng đang đè nặng trên cái dáng nhỏ nhoi.

Khẽ khàng bước tới, anh đan tay cô :

- Nhìn lắm người, phải không?

Hương Nhu gượng gạo cười :

- Ủ! Tưởng đâu được gặp lại người bạn đã thất lạc nhiều ăm.

Anh nhìn Nhu, cái nhìn thông cảm:

- Thôi mình về. Hôm nay không gặp, biết đâu lần khác lại gặp. Cuộc sống có những bất ngờ.

Hương Nhu nhìn vào trong quán, chỗ cô và Thường Anh vừa ngồi với nhau:

- Đã tính tiền chưa vậy?

- Xong rồi! Để Thường Anh lấy xe ra.

Thường Anh buông tay nhưng Hương Nhu níu lại:

- Nhu chưa muốn về bây giờ.

- Ủ!

Thường Anh bóp mạnh tay cô hai người như xích lại gần nhau hơn. Con gió lạnh cuối đông còn sót lại chợt thổi ngang, làm cho Hương Nhu rùng mình, cô thêm thường một cảm giác được che chở.

- Em lạnh hả?

- Sao Thường Anh lại gọi như vậy?

- Vì anh muốn làm người bảo vệ, lo lắng cho em suốt cuộc đời.

- Lần đầu tiên Thường Anh có ý nghĩ như vậy phải không?

- Vì em là người đầu tiên làm biến đổi những cảm giác và suy nghĩ trong anh.

- Thường Anh lớn hơn mình có nửa tuổi, làm bạn bè sẽ tương xứng hơn.

- Bạn thì cũng được, nhưng phải làm bạn đời với nhau.

Giọng Nhu tan loãng:

- Người mà Nhu thường nghĩ tới không phải là Thường Anh. Đã năm năm Nhu chưa lúc nào thôi nghĩ về người ấy.

Năm năm? Thường Anh có vẻ tự lự. Vậy là từ lúc Nhu mới mười sáu tuổi thôi sao?

- Hình như là vậy.

- Những hình bóng thoáng qua của tuổi mới lớn, ai mà chẳng có.

- Thường Anh có không?

- Thì cái thời đi học cũng có mộng tưởng vu vơ. Nhưng từ khi có em, những thứ đó đã không còn tồn tại.

- Nhu khác với Thường Anh. Dù đã cách xa, nhưng vẫn còn hy vọng và mong chờ.

Thường Anh nghiêng đầu nhìn đôi môi Hương Nhu động đập, dù lời đắng nhưng vẫn phản phát hương vị chè kem. Là thật hay cô đang đùa với anh?

Hương Nhu cũng ngược mắt nhìn, cô chút bối rối khi nghe giọng Thường Anh chỉ trích :

- Tình yêu tuổi mười sáu mãnh liệt như thế sao?

Phần 4

Sau cái tết, khối Y3 từ giã Sài Gòn để lên đường đi thực tập. Hai địa điểm nhà trường chỉ định rơi đúng vào quê hương của Thường Anh với Cảnh Dương.

Lớp của Hương Nhu về tận Hậu Giang. Tổ của cô đóng tạ xã Thường Đông, muốn đi ra chợ Cá Tắt phải đạp một quãng khá xa.

Những ngày đầu đến đây, dù trời nắng nóng, nhưng mọi người rất xông xáo lội đi khảo sát miệt vườn.

Hương Nhu đã phải một phen khiếp vía khi đối diện với con rắn màu xanh lục. Nhưng vì phải tạo thành phẩm, sưu tầm dược liệu và hoàn thành mười hồ sơ bệnh án, nên ai cũng phải cật lực. Đạo này, nhìn nắng xuyên qua cành lá, rực rỡ bùng ánh hào quang, Hương Nhu không phải ngắm màu nắng vàng mà cô luôn canh chừng cái màu xanh lẫn lộn trong lá.

Dân miền Tây thật hiếu khách. Nhà nào cũng tiếp đón nhóm người đi thực tế một cách nồng nhiệt. Có món gì ngon và đặc biệt nhất trong nhà, họ đều đem ra thết đãi. Có lẽ họ nghĩ nhóm người áo trắng này là lương y như từ mẫu, rồi sẽ một đời tận tụy cứu vớt sinh linh.

Hàng ngày, sau khi xong việc, Hương Nhu đều ghé vào căn nhà nhỏ nằm ở cuối con đường. Ở đó có một cậu bé trai 9 tuổi, sau khi trải qua cơn sốt đã bị liệt cả hai chân. Cô chăm cứu giúp cậu bé dù biết rằng kết quả hồi phục chiếm một tỷ lệ rất nhỏ. Nhưng được Nhu quan tâm, được người trò chuyện, cậu bé rất vui, nên ngày nào cũng bồn chồn mong ngóng.

- Khi nào đi được, em sẽ tìm ra nhà của chị. Chị nhớ dạy cho em bơi đó. Em rất thích tắm biển. Biển đẹp hơn sông nhiều, phải không chị? Em nghe người ta kể, những con dã tràng xe cát biển Đông, chúng nó nhanh nhẹn lắm, chắc là phải nhiều chân.

Cật bé đã nói với nhau bằng cặp mắt rất sáng, vậy mà lòng cậu đau rung rức, nước mắt cứ chực trào ra mi. Dẫu sao cũng không thể để cậu bé thấy cô khóc. Cậu bé cần phải sống có niềm tin.

- Chị à! Bà nội em nói cây lựu ở ngoài vườn đã có trái chín. Bà định hái cho chị nhưng rồi bà lại nói để tự tay chị hái xuống như vậy lựu sẽ ngọt hơn. Chị nhớ nha. Lát nữa ra về, đừng quên ghé thân cây lựu. Chị nhìn thấy hoa lựu chưa? Bà nói mùi của hoa lựu khó ngửi thấy lắm, nhưng nằm ở đây, lâu lâu em lại ngửi thấy mùi thơm, chắc là mùi của hoa lựu.

Hương Nhu kéo nhẹ chiếc mũi cao của cậu:

- Như vậy chứng tỏ cái mũi của em thính lắm. Chị chưa thấy hoa lựu bao giờ, hôm nào sẽ để ý. Thôi chị phải về đây lát nữa em nhớ nói chị cảm ơn bà nội đã dành lựu cho chị.

Cậu bé lưu luyến:

- Chị không thể về trễ hơn một chút sao.
- Vì chị sống tập thể mà, không thể sinh hoạt tùy tiện, làm ảnh hưởng đến người khác.

Nghe vậy, cậu bé sốt sắng:

- Vậy thôi, chị mau về đi.
- Ngày mai gặp lại em!

Hương Nhu đi ra vườn, dễ dàng tìm thấy trái lựu chín đỏ. Nắng tắt thật mau, gió chiều nhẹ thổi, vương vít chân Nhu trên đường. Nghĩ đến cậu bé bất hạnh, Nhu cảm thấy mình là người sung sướng. Cô đang đi bằng chính đôi chân của mình, không thể để bước chân lạc lối mà cần phải biết đi đâu về đâu.

Một con kỳ nhông từ bờ rào thỉnh linh băng qua đường, làm Như giật thót. Con rắn lục hôm đó cứ ám ảnh cô mãi.

Cô cầm đầu đuôi theo trái lựu tuột tay lăn công cốc trên đường. Chừng tóm được trái lựu, cô thẳng thốt nhận ra đôi dép màu đen ở ngay tầm tay mình. Và rồi chiếc quần tây nâu kẻ sọc thật quen... Cô đứng phất dậy sững sờ :

- Thường Anh!

Anh níu tay cô, ánh mắt nhìn nhau vội vàng cuống quýt:

- Sao biết Nhu ở đây?
- Vì nhớ nên cái gì cũng biết.

Cô bối rối rút tay về:

- Ở Bình Dương, Thường Anh được phân về xã nào vậy?
- Tổ của anh đóng ở Trạm y tế Tân Bình, trạm mới xây, chưa đi vào hoạt động. Điểm đó là nơi heo hút nhất, nếu đi tắt thì phải lội suối, vượt đồi. Đêm trăng ở đó, huyền hoặc lắm.

Cứ mỗi lần Thường Anh ngang nhiên xưng anh với cô là cô thấy mất tự nhiên.

Nhìn cô ậm ừ, Thường Anh hiểu ý:

- Từ giờ trở đi, hãy bỏ bớt chữ “Thường” cho tên “Anh” đơn giản mà dễ nghe hơn.

Hương Nhu chớp mắt, định nói Thường Anh khôn ghê , nhưng rồi cô im lặng.

Thường Anh nhắc lại:

- Nhớ lời anh nói rồi chứ? Thử một lần xem!

Hương Nhu lắc đầu :

- Nhu không thích thay đổi, cứ để nguyên vậy đi.

- Gọi anh khó như vậy sao?

Tránh tia nhìn lẩn áp của Thường Anh, Hương Nhu lảng chuyện:

- Thường Anh có gặp Khôi Khoa, Thuần Mỹ chưa?

- Gặp rồi! Gặp cả Hữu Hải tổ trưởng để xin phép đưa em đi chơi tối nay.

- Sao Thường Anh tự ý vậy? Biết Nhu có đồng ý hay không?

Thường Anh bạnh hàm nhìn đôi mày Nhu chau lại:

- Mình đi thôi! Đừng để anh dùng biện pháp mạnh.

- Lúc này, Thường Anh ngon quá há.

Cô ghéch mặt lên để hạ bớt chút xúc động vừa bùng phát trong lòng.

Nhìn vào mắt cô, Thường Anh nhượng bộ:

- Có ngon gì đâu. Nếu em không chịu đi anh chỉ có nước năn nỉ.

- Nói vậy còn nghe được. Chừng nào Thường Anh trở lên Bình Dương?

Thường Anh lùng khùng khi nghe hỏi:

- Chuyện đó còn chưa tính.

Cô ngạc nhiên:

- Chẳng lẽ lúc đi Thường Anh không xin phép tổ trưởng sao?

Thường Anh gãi đầu:

- Miễn không bê trễ là được rồi.

- Điềm thực tế quan trọng lắm, Thường Anh đừng xem thường.

Thấy cô phật ý, Thường Anh vội nói:

- Không xem thường đâu. Ít nhất khi ra trường, anh cũng phải cầm được tấm bằng hạng khá. Ngày trước khi bị gia đình ép vào học trường này, anh đã phản đối kịch liệt lắm. Không vào được đại học anh nghĩ việc đi nghĩa vụ quân sự vài năm cũng không có gì ghê gớm, được rèn luyện trong môi trường quân đội cũng có cái hay, vậy mà mẹ anh cứ khóc lóc, quyết liệt không cho anh nhập ngũ. Đôi bên cùng quyết liệt, nhưng cuối cùng cũng nhượng bộ mẹ thôi.

- Hèn chi hồi đó vào học cả tháng mà chẳng thấy Thường Anh.

- Thật tình lúc đó anh nản lắm. Ngay môn thi đầu tiên đã phải thi lại. Nếu không có em, chắc anh đã phải bỏ cuộc từ lâu rồi.

Hương Nhu thở nhẹ:

- Theo đuổi một cái nghề không yêu thì cũng bất lợi thật. Sau này Thường Anh sẽ theo học một trường khác chứ?

Anh nhìn cô nòng nân, muốn cô hiểu rằng những lời anh nói xuất phát từ trái tim chân thật:

- Trước mắt phải có em bên cạnh, còn những việc khác sẽ tính sau.
- Như vậy thì bắt bệnh lắm, đàn ông con trai thì phải mạnh mẽ quyết đoán.
- Cuộc sống và sự nghiệp của anh nằm trong tay em.

Cô bàng hoàng nhìn Thường Anh. Dù lập luận thiếu thuyết phục, nhưng cô cảm nhận được một tình yêu đậm thắm và chân tình. Có một người cần thiết cô như vậy mà cô thì cứ vọng tưởng một bóng hình xa xăm. Tình yêu đúng là không thể nào cắt nghĩa được.

- Thôi, đi với anh đi!
- Đi đâu?
- Về nhà của anh. Anh muốn mọi người trong nhà biết em.

Cô hoảng hốt phản đối:

- Không được đâu... Sao mà gấp gáp vậy chứ?
- Vì đây là cơ hội tốt. Em không đi, anh buồn.
- Buồn cũng chịu. Làm sao có thể đi như vậy được.
- Nếu là một người nào khác, không phải anh, em có đi không?

Câu hỏi của Thường Anh tuy bất ngờ nhưng đủ làm đau nhói, khiến cô cũng tự hỏi bản thân mình. Nếu là Hạo Khang muốn thế... cô có đi với Khang không?

- Em ngại sao?

Lần này Nhu gật bừa:

- Những việc như thế, phải có sự chuẩn bị, đâu thể nói đi là đi.

Thường Anh vẫn cố thuyết phục:

- Em cứ bình thường và thoải mái. Ba mẹ anh hiền lành, còn anh trai và mấy đứa em của anh cũng dễ chịu. Lớn rồi, dạn dĩ lên chút đi!

Hương Nhu thoái thác:

- Đề dịp khác cũng không muộn đâu mà. Về chỗ của tụi Nhu chơi đi, tối nay tụi Nhu làm viên hoàn trị loét bao tử.

Thường Anh xuôi xị:

- Không đi thật hả? Vậy thôi, anh đi một mình, anh quay trở lên Bình Dương. Em nhớ làm vừa sức thôi, dạo này anh thấy em ốm đó.

Vuốt má cô một cái, Thường Anh quay lưng. Cô chưng hửng nhìn theo anh rồi gật giọng gọi:

- Thường Anh à! Trở lên Bình Dương bây giờ sao?

Đầu Thường Anh gật gật nhưng chân vẫn bước, mới đó anh đã cách cô một quãng xa.

Hương Nhu không thể đứng yên nhìn vội đuổi theo:

- Đã về tới đây thì ghé nhà chơi một ngày, sáng mai hẳn trở lên Bình Dương.

Thường Anh xoay lại, ánh mắt nhìn cô rất lạ:

- Em về chỗ của em đi. Chuyện anh đi hay ở thì có liên quan gì.

Cô đứng sững nhìn Thường Anh rồi buông giọng:

- Thường Anh nói cũng phải. Thôi, Nhu về trước đi y. Cảm ơn đã lặn lội đường xa thăm Nhu một chút.

Vừa lướt qua mặt Thường Anh, cô lập tức bị kéo ngược lại. Hương Nhu thảng thốt vì gương mặt Thường Anh kề sát gần. Cô rùng mình nhắm mắt lại khi Thường Anh cúi xuống. Nhưng thật mau, anh buông cô ra:

- Xin lỗi Nhu gần bên em, anh không kiềm chế được, nhưng bảo đảm không có ai nhìn thấy đâu, em đừng lo.

Hương Nhu đưa tay quệt mắt, Thường Anh vụng về đến nỗi không giúp cô được chuyện đó. Cứ đứng tần ngần.

- Hôn tí xiu mà cũng khóc nữa.

- Vì Thường Anh là người đầu tiên đã làm như thế với Nhu.

- Em không nói, anh cũng biết.

Nước mắt Hương Nhu lại ứa ra. Cô khóc vì nghĩ tới Khang. Quen anh gần ba năm nhưng nụ hôn đầu đời lại thuộc về người khác.

Sau chuyến đi thực tế, Hương Nhu vẫn sống trong tâm trạng buồn. Cô biết bản thân chưa hề đón nhận Thường Anh, nhưng có những lúc yếu đuối, cô đã khiến anh hiểu lầm. Vậy mà lúc trước khi nói với Cảnh Dương về vấn đề này, cô đã tỏ ra tự tin, vững vàng lắm vậy.

Nhiều lúc Hương Nhu cũng muốn khiêu khích trái tim mình, thúc ép nó hãy rung động trước ai đó, vì cô đang ở cái tuổi khát khao có tình yêu mà. Con gái nào lại không muốn được sẵn đón, được chiều chuộng và thêu dệt những phút giây lãng mạn.

Nhưng Hạo Khang thật ích kỷ, anh buông bỏ cô, nhưng lại không cho cô cái quyền đó. Anh án ngữ mãi trong tim cô, làm đông đặc mọi cảm xúc với người khác. Cô phải chịu đựng sự bùng bít này đến bao giờ đây?

- Không! Có phải quên Khang bằng mọi cách!

- Nhu à...!

Thuần Mỹ là chuyên gia phá rối dòng suy nghĩ của người khác. Hai hàm răng trắng đều của cô nằng mở ra tằm tấp trước mặt Hương Nhu.

- Nhớ hả?

- Nhớ gì?

- Nhớ ai, ai biết!

- Vậy để ta nói cho biết... đang nhớ canh rau muống với cà dầm tương.

Đôi mắt t Thuần Mỹ vụt lóe sáng:

- Phải rồi! Trưa nay ta may mắn không phải thổi lửa nấu cơm, vì nhà bác của Thái Hòa có giỗ.

Nghe cũng hấp dẫn, nhưng cái mũi Hương Nhu thun lại:

- Chẳng lẽ lần nào nhà người ta có giỗ, tụi mình cũng kéo tới làm rộn.

Thuần Mỹ tủm tỉm cười:

- Bác nó thích như vậy mà. Lúc này, bà ấy đích thân ghé trường nhắc nhở.

- Vậy là tụi mình có số ăn uống.

Thuần Mỹ đang cười chột ngắc lên:

- Ô! Dương...

- Mỹ xích vào trong chút đi, hay có thể nhường chỗ cho Dương càng tốt:

- Rắc rối thật!

Liếc Cảnh Dương một cái nhưng Thuần Mỹ cũng đứng lên, bỏ đi chỗ khác.

Cảnh Dương ngồi xuống, Hương Nhu nhìn thấy tay Dương đang cầm quyển tập của mình. Chưa nghe, nhưng Nhu đã đoán biết Dương sẽ nói gì.

Anh nheo nheo mắt nhìn cô:

- Vẫn không có ý định tìm Dương để lấy lại quyển tập sao?

- Không.

- Vậy hôm qua thi, có làm bài được không?

Nhu bình thản đáp:

- Bản thân Nhu có trách nhiệm không để thi lại môn đó.

Ánh mắt Cảnh Dương buồn nhưng đôi môi vẫn cao ngạo:

- Nhu thật ác với Dương quá. Cầu mong sao Nhu phải thi lại môn đó để nhớ đời.

Hương Nhu ngồi im. Cảnh Dương nhìn xoáy vào cô rồi phóng mắt ra cửa sổ. Một lúc lâu, anh đẩy quyền tập về phía cô.

- Trả lại cho Nhu đó. Nếu thích thì cứ việc cứng rắn, đừng để cho Dương thấy trái tim Nhu tan chảy.

Giờ thì Nhu thấy bức xúc:

- Mượn tập không trả... rõ ràng có lỗi còn nói này nói kia.

- Không nói mới là lạ. Thôi được rồi, từ giờ trở đi, Dương sẽ không tạo áp lực, không gây khó khăn gì cho Nhu nữa. Trước khi đứng lên, Cảnh Dương bỏ lại cho cô ánh nhìn mới kỳ quái làm sao.

Suy cho cùng, Cảnh Dương có lỗi gì đâu, chỉ vì anh muốn được sở hữu trái tim cô nên mới trở nên như vậy.

Buổi chiều Nhu cùng đám bạn qua chơi ký túc xá. Đã lâu lắm mới có dịp cùng nhau hò hét, ăn uống linh đình. Mới hôm nào chân ướt chân ráo xách vali vào đây vậy mà bây giờ đã chuẩn bị chia xa. Bắt đầu tuần sau, khối Y3 đã tập trung vào ôn thi tốt nghiệp.

Cả nhóm đang cười nói ồn ào, chợt có một gương mặt ló qua cửa phòng, gọi lớn:

- Hương Nhu đang ở trong đây phải không? Ở dưới có người tìm.

Trống ngực Hương Nhu đập mạnh. Không phải riêng mình Nhu mà đám bạn cũng lấy làm lạ, vì cô đã rời ký túc xá gần hai năm, hôm nay vừa ghé qua, sao lại có người tìm. Nếu không Cảnh Dương thì cũng Thường Anh chứ chẳng ai xa lạ đâu.

Khôi Khoa và Thuần Mỹ đã nghĩ như vậy sau cái nháy mắt.

Nhu đi như chạy xuống những bậc thang. Mong mỗi là Khang, nhưng lại tự nhủ là không thể.

Một cô bé ngồi chờ ở phòng trực ban vụt đứng dậy khi vừa trông thấy Hương Nhu.

Quá đổi bất ngờ, Nhu bước thật nhanh đến gần cô bé:

- Ôi! Ran Vy...

Ran Vy nhoẻn cười:

- Mấy hôm trước, em có đọc một mẫu truyện ngắn trong tờ Tiền Phong. Bài viết có tựa đề là “Chiếc lá thuộc bài”. Tự dung em nghĩ là của chị... Mà có phải của chị viết không?

Hương Nhu gượng cười, bỗng dung cô thấy một nỗi lo mơ hồ xâm chiếm.

- Ừ, là của chị... nhưng có gì không Vy?

- Đâu có gì. Chị viết được như vậy hay thật. Em cũng thích nhưng chắc là không viết được đâu.

Lòng chợt nhẹ nhõm, Nhu kéo Ran Vy vào ghế ngồi:

- Đã thích thì sẽ viết được, Ran Vy cứ thử đi. Hôm nay chị thấy vui lắm vì biết Vy còn nhớ tới chị.

Cặp mắt to của Ran Vy khẽ chớp:

- Em học tốt bên Thủ Đức. Hôm nay về nhà trọ cũ có chút chuyện, nên em có dịp ghé thăm chị.

- Ừ! Mình gặp nhau ở đây may mắn thật, vì chị đã dọn ra ngoài gần hai năm rồi.

Ran Vy lại cười:

- Ô, may thật! Lẽ ra em định tới mới ghé.

- Chắc tại mình có duyên với nhau.

- Sao rồi? Học có cực lắm không mà dạo này thấy Vy hơi ốm?

- Em ốm sao? - Ran Vy đưa tay ôm đôi má - Em lười học thấy mồ. Chắc tại môi trường mới không thích nghi... Mà chị cũng ốm hơn hồi đó một chút.

- Tại chị sắp thi tốt nghiệp nên cũng hơi căng thẳng.

Một thoáng lặng yên, Ran Vy lại nói. Hôm trước, em có về nhà nhưng không gặp anh Khang. Chỗ anh ấy làm cách xa nhà lắm.

- Vậy à?

Hương Nhu cố giữ vẻ bình thản dù bị Ran Vy khơi nguồn cảm xúc. Đường như đoán biết Nhu sẽ không hỏi gì thêm, nên Ran Vy tự khai ra:

- Tình cảm của anh Hai em khó biết thật đó. Hồi anh học ở trên này, con bà chủ nhà trọ cũng thích anh lắm. Bây giờ chị ấy đã lấy chồng nhưng không được hạnh phúc. Ở dưới quê, cũng có một chị học cùng lớp với anh thời phổ thông để ý thương anh lâu rồi, nhưng nghe mẹ em nói cũng chưa thấy có triển vọng gì.

- Chắc tại anh chưa gặp được người vừa ý. Thôi, mình ra ngoài kiếm chút gì uống, ở đây chị chẳng có gì để đãi Vy cả.

Không đợi Ran Vy phản ứng, Hương Nhu đứng lên:

- Đợi chị một lát, chị lên phòng lấy chìa khóa xe.

Rời phòng trực ban, lòng Nhu quay quắt buồn. Cô rất muốn biết những thông tin về Khang nhưng lại sợ lắng nghe những sự thật làm cô đau lòng.

Đêm ấy, Hương Nhu đã nằm khóc lặng lẽ trên chiếc giường tầng. Gần hai năm mới có dịp ngủ lại ký túc xá nên bao cảm xúc hòa trộn. Mắt gôi ướt rồi lại khô, khô rồi lại ướt, gần như cả đêm cô chẳng chớp mắt được chút nào.

Rời giường, cô ra ban công đứng nhìn đường phố về đêm. Thỉnh thoảng vẫn có vài chiếc xe vùn vụt chạy ngang. Tiếng gõ lóc cóc của người bán hủ tíu khuya chợt khiến Nhu xót lòng.

Nếu như có thể bắt đầu lại, cô vẫn muốn mình được quen biết Khang. Nhưng nhớ anh đó là chút hạnh phúc còn sót lại.

Có ai hát dưới trăng khuya thật nhỏ

Lời ân tình thắm thiết buổi sương hoa

Có ai đứng bên kia bờ trí nhớ

Thầm gọi tên người tình cũ xót xa

Ở đâu đó, gần cạnh hay từ lâu hai bỗng vẳng lên lời hát, giọng đàn làm lòng cô chơi vơi....

Em có cười nhưng mắt rất buồn. Đang giờ cơm, cả bọn đều ngưng nhai trở mắt nhìn Thái Hòa:

Khôi Khoa hoành hộc:

- Sao tự dưng hôm nay xuất khẩu thành thơ vậy nhỏ kia?
- Không thấy Thái Hòa phản ứng, đôi mắt Thuần Mỹ lúng liếng:
- Có phải hôm nay Quân đã nói với mi như vậy không?

Giờ thì Thái Hòa hểnh mũi:

- Quân có đời nào nói vậy với ta. Hôm qua môi được Quân hôn, làm gì mà buồn.

- Trời đất! - Khôi Khoa nhăn mặt - Mấy cái chuyện đó mà cũng đem khoe ra sao?

- Ủ, vừa mất lịch sự vừa mất vệ sinh quá đi thôi - Thuần Mỹ khoát tay lia lịa
- Nhỏ này làm ta ăn mất ngon.

Thái Hoà bụm miệng cười làm Hương Nhu cũng không ngăn được. Nhưng trong lúc cười cô chợt nhớ tới Thường Anh. Có lẽ để cho người ta hôn tức là đã

đồng ý phân nửa. Vậy mà sau lần đó, cô cứ lảng tránh. Hình như nụ hôn của Thường Anh không làm khởi sắc được mối quan hệ giữa hai người.

Đợi không khí lắng xuống, Thái Hòa tiếp tục:

- Thật ra có một tin rất sốt dẻo, tụi mi có muốn nghe không?

- Là tin gì vậy hả?

Thuần Mỹ chuyển sang nôn nóng. Thấy vậy Hòa càng làm giá:

- Nghe rồi phải giữ bí mật, không được nói linh tinh, không thôi Quân lại bảo ta nhiều chuyện.

- Nhưng là chuyện của ai? Có liên quan gì tới tụi mình không?

Nghe Khôi Khoa hỏi, Thái Hòa liếc nhìn Hương Nhu:

- Là chuyện của bọn con trai, nhưng hình như có dính dáng đến con gái nhà mình.

Tự dưng rồi tất cả cùng đổ dồn về phía Hương Nhu, làm đôi mắt cô mở to căng thẳng.

Bỗng Thuần Mỹ buột miệng:

- Có phải Thường Anh với Cảnh Dương đã đánh lộn không?

Khôi Khoa tiếp:

- Hay là đã có một trong hai uống thuốc... bỏ mạng?

- Tụi bây suy diễn nghe thấy ớn vậy!

- Thái Hòa khít mũi - Không phải uống thuốc mà là uống rượu đến say bí tỉ, trên đường về nhà bị té xuống đường rầy xe lửa.

Thuần Mỹ nhảy nhồm, làm rớt cả đôi đũa xuống gầm bàn:

- Úi, trời ơi! Lúc đó không có chiếc xe lửa nào chạy qua chứ?

- Dĩ nhiên là không có rồi. Nếu có, nhỏ Nhu làm gì yên thân mà ngồi đây ăn cơm.

- Nhưng mà là tên đại dột nào vậy?

- Thường Anh hay Cảnh Dương?

- Đoán thử xem!

- Cảnh Dương?

- Thường Anh?

Hương Nhu ngồi lặng thinh, nghe đầu ong ong bởi những lời đối đáp qua lại.

- Này! Nãy giờ có nghe gì không?

- Tiếng Thuần Mỹ kéo Nhu vào cuộc. Nhìn Mỹ, nụ cười trên môi cô tẻ nhạt:

- Nghe chứ sao không. Nhưng người ta uống rượu, thì có liên quan gì đến mình.

Thái Hòa khai luôn:

- Sao không hên quan? Quân nói dạo này Cảnh Dương thiếu tinh thần lắm. Tối nào cũng ghé ký túc xá đàn hát tới khuya, nhưng toàn hát những bản nhạc tình buồn, có lúc hân ôm cây đàn ngồi lặng như kẻ thất tình vậy.

Ăn chưa với chén com, nhưng Hương Nhu không thể nào nuốt tiếp nổi. Một người buồn vì mình thì làm sao có thể yên ổn được. Nhưng Nhu biết cô không thể nào miễn cưỡng với Cảnh Dương. Không được, người mình thương yêu đã buồn thế rồi, huống gì mất một người đã từng thương yêu nhau... Cảnh Dương có hiểu điều đó cho cô không?

Khôi Khoa nhẹ giọng:

- Hương Nhu à! Tối nay thử nằm vắt tay lên trán suy nghĩ mà đo lường tình cảm của mình đi. Một là Cảnh Dương, hai là Thường Anh, dứt khoát phải chọn một, đừng đẩy đưa ồm ờ như vậy nữa.

Không nghe Hương Nhu nói gì, Thuần Mỹ lên tiếng bênh vực:

- Con Nhu có đẩy đưa gì đâu, nó đã tỏ rõ thái độ, chỉ tại hai tên kia không chịu bỏ cuộc đó thôi.

Thái Hòa tiếp luôn:

- Người ta nói con gái dễ xiêu lòng, mà sao con Nhu này cứng rắn quá. Thường Anh hiền lành dễ thương, Cảnh Dương ngoại hình khá thu hút, khí chất cũng đáng yêu. Vậy mà con Nhu nó chẳng “xài” vô người nào. Có lẽ con tim nhỏ này có vấn đề rồi, phải xét lại mới được.

Thuần Mỹ lại đứng về phe Hương Nhu:

- Có gì đâu phải xét. Mi đang yêu mà chẳng hiểu tình yêu là gì ráo trội. Hai người phải có chung một tần số thì mới gắn kết với nhau được.

Thái Hòa so vai ngồi im. Bữa cơm chiều kết thúc nhạt nhẽo.

Hương Nhu đứng lên thu dọn và rút êm ra nhà sau.

Phần 5

Hương Nhu không ở lại nhà trọ, cô quyết định quay về gia đình trong thời gian được nghỉ ôn thi.

Đại gia đình của cô giờ đã tách riêng từng gia đình nhỏ, nên ngôi nhà trở nên vắng lặng, thuận lợi để cô tập trung học hành.

Mẹ Nhu chăm chút cho cô từng miếng ăn, bà rất vui khi thấy con dùi mài sách vở. Ngày xưa, bà không được học nhiều, trong cuộc sống với chồng từng cảm nhận được sự mất cân xứng về kiến thức, cho nên bà luôn ao ước các con mình được ăn học thành tài. Sống cảnh góa bụa ở tuổi ngoài ba mươi, bà đã rao đao, vất vả biết dường nào, nhưng bà tuyệt đối không muốn các con vì phải đỡ đần gia đình mà bỏ dở sự học.

Nhiều lúc Nhu nghĩ phải chăng Khang vì gia cảnh của cô? Anh giờ đã trưởng thành, đã bước ra xã hội làm việc nên suy nghĩ phải chín chắn và thông sáng hơn. Anh cảm thấy cô không thể cùng anh dệt nên cuộc sống hoàn hảo. Ai cũng có ước mơ và lý tưởng của riêng mình mà đôi lúc tình yêu không đủ đáp ứng.

Khang đã dành cho cô một tình yêu mỏng manh, mỏng manh đến nỗi không cần một cơn gió nhẹ thổi qua cũng mất. Vậy mà cô cứ mơ màng, tưởng mình có thể đem lại cho Khang hạnh phúc trong cuộc sống lứa đôi.

- Nè! Buông ra một chút đi, làm gì mà học chúi mũi bất kể ngày đêm vậy hả?

Hương Nhu ngẩng nhìn anh trai Hải Hoàng. Anh đứng hiên ngang trong trang phục xanh quân đội. Cô chợt nghĩ sau này xuất ngũ, anh phải được học tiếp lên cao.

Hải Hoàng vẫn nhìn em gái chăm chăm:

- Học gì mặt mũi bơ phờ. Con gái học cho lắm vào cuối cùng cũng phải làm vợ, làm mẹ.

Hương Nhu ngờ ngàng nhìn Hải Hoàng. Sao anh lại có ý nghĩ hạn hẹp như vậy? Có phải lời nói giống với suy nghĩ của anh không?

Cô lập luận:

- Cho dù có làm vợ làm mẹ thì vẫn phải đối mặt với xã hội, mà nhất là vẫn phải kiếm tiền, anh à. Anh không nghĩ chị dâu của em sau này sẽ cùng chung gánh vác với anh sao? Phụ nữ mà làm thân chùm gởi thì chán lắm. Phụ nữ bây giờ, nhiều khi còn giỏi giang hơn đàn ông mấy anh nhiều.

Khoanh tay trước ngực, Hải Hoàng nhú mắt gục gặc:

- Cô út này khá lắm, nhưng nói được thì phải làm được đấy nhé.

Lòng nhẹ nhõm, Hương Nhu mỉm cười:

- Không dám khẳng định, nhưng trên tinh thần là như vậy. Em rất sợ giống như mẹ, suốt ngày quanh quẩn trong nhà. Lúc ba đột ngột ra đi, mẹ như người chết đuối, chẳng biết bầu vịu vào đâu.

- Vậy mà mình cũng đã lớn lên.

- Vì tuổi trẻ giống với tất cả những gì đang lớn lên... có điều chị em nhà mình đã lớn lên trong khiêm khuyết.

Hải Hoàng nhướn mày nhưng không phản đối cách nhận xét của Hương Nhu:

- Ừ! Mình còn rất nhiều việc chưa thực hiện được.

- Rồi sẽ được trong nay mai, nếu mình có quyết tâm.

Tựa người vào thành cửa sổ, Hải Hoàng chậm thuốc hút. Làn khói lững lờ làm Nhu thấy ngộp thở. Cô nhả mặt:

- Anh hút ít thôi, mẹ thấy lại cần nhần.

Đuổi những làn khói ra ngoài, Hải Hoàng lại rít thêm một hơi khác, đầu thuốc đỏ rực trên môi anh:

- Anh đâu có hút nhiều, một ngày chừng dăm ba điếu à, mà Hạo Khang bây giờ làm gì?

Câu hỏi bất ngờ làm Nhu không tránh được bối rối. Cô quơ đại quyển tập phê phán trước mặt:

- Anh ấy làm việc nhà nước.

- Hai đứa có thường liên lạc với nhau không?

- Dạ... cũng không thường xuyên lắm.

Khi nói thế, Nhu cảm thấy rất thẹn với bản thân mình, nhưng cô không có cách trả lời nào khác hơn.

Lặng im một chút, Hải Hoàng lại nói:

- Anh thấy hai đứa có vẻ bấp bên lắm, vì xa mặt thường hay cách lòng.

Hương Nhu gượng cười:

- Nếu là vậy thì nên cách lòng trước khi xa mặt là phương án tốt nhất, phải không anh?

- Nghĩ thì dễ, nhưng mấy ai làm được điều đó.

- Có đấy! Hạo Khang đã làm được điều đó đấy anh ạ. Anh ấy đã quyết định chớp nhoáng, đến nỗi em trở tay còn không kịp.

- Sao? Nghe anh nói vậy, tinh thần bị lung lạc hả?

Tránh ánh mắt Hoàng, Hương Nhu cố cười một cách thoải mái:

- Nếu tình cảm đủ mạnh thì khoảng cách có nhằm nhò gì đâu anh. Và lại, đâu phải quen với người nào thì nhất thiết phải thành với người đó. Ai cũng có quyền chọn lựa.

- Ừm, nghĩ thoáng như vậy cũng tốt. Anh chỉ lo con gái thường hay chung tình, sẽ khổ khi người ta thay lòng.

Có lẽ phải chuyển hệ thôi, vì Hương Nhu không muốn tiếp tục bị tra tấn như thế này.

Cô thu dọn tập vở rồi ngược nhìn Hải Hoàng:

- Tối nay, anh có trực không?

- Tối nay và cả tối mai nữa. Có gì không?

- Định rủ anh qua nhà chị Yên chơi.

Hải Hoàng nghiêng tay nhìn đồng hồ:

- Nếu đi bây giờ thì kịp.

Hương Nhu do dự:

- Em chưa tắm. Thôi, lát tối em tự đi một mình cũng được.

Hải Hoàng nhắc nhở:

- Con Tinô bên nhà chị Yên hung hăng lắm. Em ít lui tới, phải đề cao cảnh giác với nó đấy.

- Vậy sao? Tinô lúc nhỏ thấy hiền lành lắm mà.

- Tại lúc đó nó chưa bộc lộ hết bản chất.

Hồi năm mười tuổi, Hương Nhu đã từng bị một chú chó săn gần nhà “tặng” cho một vết răng kỷ niệm ở bên đùi trái. Chú chó nổi tiếng dữ dằn trong xóm, được chủ xích cẩn thận lắm... Vậy mà hôm đó, xui rủi cho cô chẳng hiểu vì lý do gì sợi xích đã bung ra dễ dàng khi cô vừa ló mặt vào tìm bạn. Giờ nhớ lại cảnh tượng hôm đó, cô vẫn còn thấy khiếp đảm.

Hải Hoàng đã bước lên nhà trên. Hương Nhu nghe tiếng mẹ bảo:

- Con ăn thêm cơm rồi hăng đi. Bữa nay, mẹ có nấu cà ri cá.

- Lúc này, tụi con vừa làm một bụng ứ hự, chắc là hết chỗ chứa rồi mẹ à.

- Bây giờ đi hả con?

- Dạ, bây giờ con đi.

Không còn nghe thấy những lời đối đáp, Hương Nhu đứng dậy làm vài động tác thư giãn rồi bước tới mở tủ, soạn một bộ đồ để đi tắm.

Bắt gặp chiếc áo trắng với nhiều hoa văn, cô nhớ đó là chiếc áo cô mặc đầu tiên trong lần gặp Khang. Chiếc áo giờ đã lỗi thời. Con người ta cũng vậy, suy nghĩ luôn mới luôn khác đi qua từng giai đoạn.

Những làn nước mát làm tinh thần Hương Nhu thư thái hơn. Cô đứng trước gương, nâng niu những lọn tóc thơm mùi dầu gội. Hình như đây là lần đầu cô để tóc dài thế này.

- Thường Anh bảo con gái để tóc dài mới thu hút tha thùy mị, nhưng có lẽ ngày mai cô sẽ đi cắt ngắn bớt.

- Nhu ơi! Mẹ qua chùa đó nhen. Bữa nay là ngày Sám hối, mẹ về trễ hơn mọi thường.

Nhu buông chiếc lược, chạy vội lên nhà trên:

- Dạ, mẹ cứ đi, để con gài công.

Bước ra thềm sân, mẹ Nhu còn căn dặn:

- Có trái đu đủ vừa chín tới, con nhớ lấy ăn nha.

- Trái cây ăn buổi sáng mới tốt mẹ à. Để ngày mai, con với mẹ ăn.

- Đu đủ nhiều vitamin A để dành cho con gái, bà già ăn làm gì.

- Mẹ nói kỳ.

Hương Nhu mỉm cười và đứng dõi theo bóng mẹ đến cuối con đường.

Khép cửa lại, Nhu đến ngồi bên chiếc võng. Trời sụp tối thật nhanh, nhưng cô không muốn bật đèn lên. Lặng lẽ trong bóng tối, cô để quá khứ tự do ulla về.

Cũng nơi này, cô và Khang từng ngồi bên nhau. Ai cũng ít lời, nên mỗi lần chia tay đều cảm thấy chưa thỏa mãn.

Một lần, anh đã mạnh dạn cầm lấy tay cô bảo rằng: “Tay em đã nằm trọn trong tay anh, dù có cách xa thế nào cũng không thể mất nhau được”. Cô nhớ rõ như in ánh mắt Khang cùng với lời nói đó.

Chẳng lẽ chỉ vì một lời nói mơ hồ mà đến tận bây giờ cô vẫn chưa có ý niệm mất Khang? Đúng vậy! Cô chưa mất anh ít nhất là trong tiềm thức.

Nằm dật dờ một lúc với quá khứ, Hương Nhu trỗi dậy, thay áo quần rồi khóa cửa đi ra ngoài. Cô lang thang với mái tóc chưa kịp khô, cuối cùng cũng ra tới biển.

Tiếng sóng ỉ ầm nhưng làm lòng dịu lại. Mãi mãi cô yêu biển, tự hào vì mình là người con của xứ biển. Nếu lỡ “*ngày mai em đi biển nhớ tên em gọi về...*”. Cô cười vu vơ với lời hát vừa bật thốt. Không phải riêng cô mà còn có rất nhiều người tự tình với biển. Thật tốt quá! Vậy mà cô tưởng không còn có nơi nào để trải lòng mình ra.

- A... a... a....

Trời ạ! Ai vừa ra lên một tiếng thất thanh như thế chứ? Có phải cái gã đang đứng cách xa cô chừng vài mét không? Gã bị làm sao vậy? Hình như gã vừa đi giải tỏa sự bức bách sau tiếng la đó.

Hương Nhu quan sát và cảm nhận được như vậy. Một tiếng la có hiệu lực như thế sao? Nếu là vậy, cô cũng phải thử một lần mới được...

Ngó tới ngó lui, Nhu bước dần ra chỗ ghềnh đá. Cái gã lúc nãy đã đi vào bờ và biến mất khỏi tầm mắt cô. Như vậy càng tốt.

Hít một hơi thật sâu, thở ra một cái thật mạnh, sau đó Hương Nhu bụm tay làm loa. Cô muốn gào lên một tiếng thật lớn, nhưng thật kỳ lạ... cổ Nhu nghẹn ứ không thể bật ra một âm nhỏ nào giữa trời biển bao ra. Tại sao vậy? Tại sao vậy? La lên một tiếng mà khó thế sao?

Cô tiu nghỉu quay trở vào bờ. Giờ thì cô hiểu đâu, phải ai cũng làm được điều người khác làm.

Trên đường về nhà, Hương Nhu rẽ một lối khác. Qua khỏi hàng cây sao, cô nghe văng vẳng tiếng nhạc thật êm phát ra từ một quán nước.

Nhìn vào trong quán, cô nhận thấy rõ vị trí trước kia Khang đã từng ngồi. Nơi đó hãy còn trống. Hương Nhu lưỡng lự rồi quyết định bước vào bên trong. Cô đi thẳng đến chiếc bàn ấy và kéo ghế ngồi.

Vài giây trôi qua, người phục vụ xuất hiện:

- Cô dùng gì chưa hay cô còn đợi bạn?

Hương Nhu ngẩng lên mỉm cười:

- Không đâu ạ. Cho tôi một ly cam vắt.

Gọi xong, cô mới nhớ Thường Anh nói cam vắt tốt cho sức khỏe, nhưng cam buổi sáng là vàng, buổi trưa là bạc, còn buổi tối sẽ là chì. Bây giờ cô chuẩn bị nạp chì vào cơ thể sao?

Vậy mà ly cam được mang ra, cô đã cầm lấy hút một hơi dài:

- Hương Nhu đây phải không?

Giật mình, Hương Nhu đặt vội ly nước xuống bàn. Cô không phải xoay tìm đã thấy một cái bóng hiện ra trước mắt:

- A... thầy!

Thầy Chương nở môi cười. Nụ cười của thầy vẫn tươi như dạo nào.

Ngày xưa thầy dạy Nhu môn Văn, cô học rất khá môn của thầy, nên cô là một trong số những học sinh được thầy ưu ái.

- Thầy nghe mấy đứa nói em đang theo học trường Y học Cổ truyền, phải không?

- Dạ.

Thầy Chương kéo ghế ngồi mnag cả ly nước của thầy sang, chứng tỏ thầy đi có một mình:

- Vậy mà thầy cứ tưởng em thi Sư phạm, khoa Văn. Em sợ cái cảnh nghèo của giáo viên phải không?

- Dạ, không phải vậy.

- Nghĩa là em yêu thích cái môn Y học Cổ truyền?

Hương Nhu gật liên vì cô không muốn giải thích dông dài trước ánh mắt tinh tường của thầy.

Thầy Chương như hiểu ý, nên lái sang chuyện khác:

- Em đi có một mình thôi à?

- Dạ, đang đi giữa đường, thấy khát nên em ghé vào uống một ly nước. Con gái vào quán một mình không được hay phải không thầy?

Thầy Chương bật cười:

- Vấn đề không phải hay dở, mà là địa điểm để mình bước vào.

Hương Nhu hoang mang:

- Quán này có vấn đề sao thầy?

- Có đấy! Nhưng cũng tùy đối tượng.

- Thầy có thể giải thích rõ hơn một chút không? Em đi học xa mấy năm nên không nắm được tình hình.

Hóp một ngụm cà phê, thầy Chương nhìn thẳng vào đôi mắt cô học trò:

- Quán này thì được lắm, giá cả hợp lý phục vụ chu đáo. Có điều thầy cảm thấy em vào đây không phải để uống một ly nước.

Hương Nhu lặng người, không dám nhìn thẳng mặt thầy nữa.

Giọng thầy Chương lại rót đều:

- Bản thân thầy vào đây cũng không phải đơn giản để uống một ly cà phê. Chỗ này có nhiều kỷ niệm với thầy, thỉnh thoảng thầy muốn ôn lại. Đời sống cũng như giáo án của thầy vậy mà. Có những đề mục cứ đồ đi đồ lại, không cần phải soạn mới.

Lời nói của thầy Chương cho Nhu một linh tính. Cô khẽ hỏi:

- Cô và bé Linh có khỏe không ạ?

- Cuộc sống của họ có lẽ tốt hơn hồi đó.

- Thầy nói vậy là sao? Sao lại có lẽ hả thầy?

Nhìn gương mặt Nhu căng thẳng, thầy Chương khẽ cười, nụ cười lạ lùng nhất nơi thầy mà Nhu bắt gặp:

- Em đi học xa nên chưa biết. Mẹ con cô ấy đã bỏ thầy rồi. Cô ấy cần một cuộc sống đầy đủ và tiện nghi hơn. Ngày xưa, cô ngưỡng mộ thơ của thầy, yêu văn chương của thầy, nên không cảm thấy cuộc sống khó khăn của thầy là rào cản.

Hương Nhu đón nhận những lời tâm sự của thầy một cách chua xót. Cô không hiểu được sâu xa đời sống vợ chồng nhưng với cô, thầy Chương là một thần tượng. Thầy sống rất hòa đồng, rất giản dị nhưng sâu sắc với từng tâm hồn. Không chỉ học sinh mà hầu như các đồng nghiệp đều mến thầy. Trong xã hội, tìm một vị trí như thầy đâu phải dễ.

- Em thấy bất ngờ, phải không?

- Dạ.

- Thật ra cô ấy cũng cần được thông cảm. Cô ấy khó thích nghi được với hoàn cảnh của thầy. Bệnh của mẹ thầy, tái phát liên miên, còn đứa con gái thì sống đời thực vật. Bất cô ấy gánh chung những bất hạnh thật là thiếu công bằng.

Nhu nghe mắt mình cay xè. Cô chẳng biết nói lời gì để an ủi, chợt có một ý nghĩ để hỏi:

- Thầy ạ! Nếu như một lúc nào đó cô quay về, thầy có đón nhận cô không?

- Thầy chưa nghĩ tới tình huống đó.

Ánh mắt buồn của thầy bỗng cười:

- Em phải sống cho tốt, cố gắng đừng vào quán một mình, nếu thầy không cần thiết lắm.

- Dạ, em nhớ rồi.

Nhìn cô học trò bung ly nước uống vội vàng, thầy Chương nói lời trấn an:

- Đừng vì chuyện của thầy mà tư tưởng ảnh hưởng. Lần sau gặp lại, nhất định em sẽ thấy thầy tươi tốt hơn, lạc quan hơn.

- Thầy phải giữ lời đó!

- Nhất định! Thôi, em về đi, tiền nước để thầy trả.

Một ly nước đâu có đáng gì mà sao Hương Nhu thấy áy náy. Thấy cô tần ngần, thầy xoa tay:

- Được rồi, về đi. Giàu trẻ không vội mừng nên nghèo trẻ không nên lo. Thầy mới bốn mươi, chưa gọi là già.

- Dạ, thưa thầy, em về.

Hương Nhu đi thật nhanh ra khỏi quán, nhưng sau đó lại đếm từng bước lặng thầm. Nếu có khả năng, cô muốn tập hợp hết tất cả những lý do khiến người ta buông bỏ nhau.

- **C**ăng thẳng quá Nhu ơi!

Vừa bước ra khỏi phòng thi, Hương Nhu đã nghe thấy tiếng của Thuần Mỹ rên rỉ.

Tiết trời đâu có nóng bức gì mà cô thấy trên trán Thuần Mỹ lấm tẩm mồ hôi.

Ghé ngồi xuống băng ghế, Hương Nhu trấn an bạn:

- Đừng lo lắng! Phòng của tụi mình có cô Diệu Anh, cô ấy chăm nương tay lắm. Bước vào phòng thi mà mất bình tĩnh, dễ gây chú ý. Hôm nay là ngày thứ hai chứ có phải ngày đầu tiên đâu mà hồi hộp dữ vậy.

Thuần Mỹ thở ra:

- Mi cũng biết nào giờ, ta dị ứng với môn Dưỡng sinh mà, nhất là phần thực hành.

- Cứ việc phớt tỉnh Ăng-lê đi.

- Thì ta cũng muốn phớt, nhưng sao tim cứ đập mạnh.

Hương Nhu đưa mắt nhìn quanh:

- Thái Hòa với Khôi Khoa thi chưa mà chẳng thấy bóng dáng tụi nó đâu cả vậy?

Thuần Mỹ vội báo cáo:

- Khôi Khoa thi chưa, còn Thái Hoà thi xong là chạy về bên nhà rồi. Nó bị chột bụng.

- Chết chưa! Đang mùa thi sao cứ xảy ra tình trạng này.

Thấy Thuần Mỹ tủm tủm cười, Hương Nhu rút khăn tay lau trán cho bạn:

- Cười tươi vậy là được rồi. Chút nữa nghe gọi tên thì nghe gọi tên thì tự tin đứng dậy và bước vào một cách thoải mái.

Đôi mắt Thuần Mỹ chớp chớp:

- Ta làm được vậy sao, Nhu?

Hương Nhu gạt ngang:

- Tất nhiên! Chuyện đơn giản vậy mà làm không được chỉ có nước mang đi câu sấu. Không chừng sấu cũng chẳng thèm.

Thuần Mỹ đánh bốp vào vai Nhu rồi cười:

- Lúc này, mi thi được không?

- Thể hiện việc hoàn chỉnh, không thấy có gì sai, nhưng kết quả phụ thuộc vào Ban Giám Khảo. Ta cảm thấy môn Dưỡng sinh mà phải thi lại thì không đáng chút nào.

- Ủ, không nên để thi lại.

Cái đầu Thái Hoà nhú lên từ chỗ bậc thang vừa lúc phòng thi xướng tên Thuần Mỹ.

Nhìn Mỹ bật dậy như chiếc lò xo, Hương Nhu vội nắm tay bạn:

- Nhớ những gì ta dặn đó nghe. Lát thi xong tụi mình đi ăn bánh cuốn nóng.

- Nhớ chờ đó!

- Nhớ mà.

Thuần Mỹ còn liếc Hòa, cười một cái trước khi bước vào phòng thi.

Thái Hòa ngồi vào chỗ Thuần Mỹ, gương mặt vẫn còn phảng phất sự bất an

- Sao rồi? Ổn chứ?

Nghe Nhu hỏi, Hòa lắc đầu:

- Vẫn chưa... nhưng ở nhà một mình, ta sợ ma.

- Ma cở gì? - Nhu lừ mắt - Đã thấy ma lần nào chưa mà bày đặt sợ?

- Ta quyết tâm để không nhìn thấy nó.

Hương Nhu bật cười:

- Lỡ như nó quyết tâm cho mi thấy thì sao?

- Ê! Đừng nói bậy chứ.

- Vậy nói thử nghe... tối qua, Quân dẫn mi đi ăn gì mà ra có sự thế?

- Ủ, tụi tao đi ăn bún... ốc.

- Hết nói nổi. Ban đêm sao lại ăn bún ốc?

Thái Hòa lỏn lỏn khai:

- Tại Quân thèm... nên ta chiều.

- Ngây thơ hết chỗ chê!

- Thiếu gì người ăn, đâu phải chỉ có hai đứa ta.

- Nhưng nào giờ cái bụng của mi xấu, không biết hả? Vậy còn Quân, có sao không?

Mặt Hoa bừng lên sắc đỏ:

- Ai mà biết gì hấn... chẳng lẽ hỏi.

Hương Nhu cười gườm:

- Vậy, sợ chưa? Lần sau dám tái diễn nữa không?

Ánh mắt Hòa chột mơ màng:

- Tính Quân vô tư lắm chẳng biết sau này lớn hơn một chút, Quân có thay đổi gì không?

Chăm chú nhìn Hòa, Nhu chột nói:

- Yêu mà còn nhận xét được đó là một tình yêu không mù quáng. Nếu không sửa đổi được tính cách của người ta, thì bản thân mình phải tìm cho ra những yếu tố để dung hòa.

- Có lúc ta cũng nghĩ như vậy, bởi ta và Quân là hai người hoàn toàn khác nhau, làm sao mà đòi hỏi có nhiều điểm giống nhau được.

Ý nghĩ của Thái Hòa làm Nhu chột nhớ đến hai câu thơ đã rất xưa.

“Yêu là ghép hai cảnh đời riêng lẻ

Để nhìn về 1 hướng mới tương lai”

Vậy Quân và Hòa đã có dự định gì chưa? Người ở miền cao, người ở đồng bằng cũng có thể là xa xôi cách trở. Khôi Khoa ở đâu ủa tới, mặt mày sáng rõ.

- Xong cả chưa. Về nhà thôi!

Hương Nhu chỉ tay vào phòng:

- Thuần Mỹ còn ở trong đó chắc cũng sắp xong rồi. Thi tốt chứ?

Khôi hoa ưỡn ngực:

- Thầy Dinh bảo ta thể hiện mấy động tác rất đẹp... sau này hướng dẫn mọi người thì OK!

Thái Hòa trợn mắt:

- Có chuyện khen ngợi trong lúc thi cử nữa sao? Phạm luật!

Hương Nhu dặn thêm:

- Chuyến này, Khôi Khoa đạt điểm tối đa môn Dưỡng sinh cho xem.

Thuần Mỹ chạy từ trong phòng thi ra, trán lại lấm tấm mồ hôi. Cô ôm ngực:

- Hú hồn!

Nhu nôn nóng hỏi:

- Có trục trặc gì không?

Thuần Mỹ vừa thở vừa nói:

- Thì ta cứ thế mà làm, chẳng nghe ai ý kiến gì.

Thái Hòa được dịp nói móc:

- Luật thi cử là thế mà. Đúng, sao không cần lên tiếng.

Lập tức cô bị Khôi Khoa véo cho một cái thật mạnh vào mũi. Mũi Hoà đỏ lên nhưng cô bỗng ôm bụng.

- Chết rồi! Ta phải về nhà thôi.

Thuần Mỹ cười hô hố:

- Tào Tháo lại gọi nữa hả. Làm gì phải chạy về nhà, xuống dưới cho gần.

- Không được! Ta quen chỗ rồi.

Mặt Hoà nhăn nhó và cô biến đi thật mau. Ba người còn lại nhìn nhau cười nghiêng ngả rồi cũng lóát tót theo sau.

Về nhà, Khôi Khoa sốt sắng nấu cho Thái Hòa một ly trà gừng uống ấm tỳ vị.

Hương Nhu trèo lên giường, xoa dầu cho cô và nói:

- Con sâu làm sâu nồi bánh ướt nóng. Bây giờ cả nhà đành phải ăn cháo thịt băm. Tội của Quân lớn lắm, chiều nay hẳn sang đây sẽ biết tay.

Thái Hòa nằm chuồn trên giường, mái tóc màu hạt dẻ của cô bung ra, lấp kín mặt gối:

- Đừng mạnh tay quá, tội nghiệp anh ấy.

Giọng Hoà lí nhí vậy mà Thuần Mỹ nổi cơn thịnh nộ:

- Cái gì? Anh ấy hả? Trời ơi! Em Hoà đã gọi Quân bằng anh rồi, Khôi Khoa ơi.

Mặt Hoà đỏ bừng nhưng cô đâu có vừa:

- Không anh thì là gì? Tính cho chính xác, Quân lớn hơn ta hai ngày, mười sáu tháng.

Khôi Khoa ló mặt lên:

- Có gì đâu mà âm ỉ. Cho dù cô ấy có lớn hơn anh ấy vài tuổi vẫn phải gọi “anh” như thường.

Thuần Mỹ chu môi, lắc đầu:

- Ta không thích vậy đâu. Ta tự dặn mình không được lấy chồng bằng hay nhỏ tuổi. Tệ lắm người ấy cũng phải lớn ngày lớn tháng hơn, nếu không, ta luôn có cảm giác mình là chị.

- Vậy mi có ưng một người lớn hơn mình nhiều tuổi không?

Nghe Khôi Khoa hỏi ngược, Thuần Mỹ ngắc ngứ:

- Hơn năm, mười, mười lăm gì cũng được miễn lần đầu nhìn nhau, đừng đề ta gọi bằng chú.

Cả bọn lại được dịp cười thoải mái.

Khôi Khoa lại nói:

- Người ta bảo “cùi tre dễ nấu, chồng xấu dễ xài”, nhưng ta vẫn thích có chồng đẹp.

Thuần Mỹ chọc ghẹo:

- Đẹp cỡ thầy Dinh phải không?

- Thầy Dinh mà đẹp gì – Khôi Khoa trề môi - Cỡ như Quân của Thái Hoà thì mới gọi là đẹp.

Thái Hoà xen vào:

- Có người yêu đẹp chỉ tổ hồi hộp. Cứ đi ra tắc đường là có người ngắm.

- Sợ mất quân hả?

Nhìn Nhu, Hòa gật đầu:

- Sợ chứ sao không. Cứ nghĩ tới điều đó là ta thấy ngộp thở. So với Quân, ta thua xa phải không?

Cầm bàn tay Hòa, Nhu vuốt những ngón thon dài:

- Mi cũng đeo đâu có thua gì Quân. Hai người là một cặp đẹp đôi trời ban. Ngoại hình đẹp là ưu điểm của tình yêu, nhưng không nhất thiết phải dựa vào yếu tố đó. Tình yêu là sự đồng điệu giữa hai tâm hồn, xấu hay đẹp nằm trong cảm nhận và tư duy của mỗi người.

Thuần Mỹ có vẻ tâm đắc:

- Nhỏ Nhu nói có lý, vì thế mi khỏi lo sợ vu vơ. Lúc trước, Quân từng đeo đuổi Nhu nhưng mà Nhu nó có màn đầu, cái đẹp của Quân không lung lay được nó.

Nghe nhắc chuyện cũ, Thái Hoà nhìn Nhu gườm gườm:

- Nhỏ này là chảnh nhất lớp. Ai nó cũng chê.

Hương Nhu đính chính:

- Ta xấu xí vậy, làm gì dám chê ai, chỉ tại chưa gặp được người trong mộng.

- Cái người xa tận chân trời mà gần ngay trước mắt ấy hả?

Thấy Nhu cười, Thuần Mỹ nạt:

- Cười gì? Ta cảm thấy sợi dây yêu của mi bị liệt thì đúng hơn.

Nghe giọng Thuần Mỹ réo rắt Hương Nhu chợt thấy buồn. Cô lại nhớ đến người ấy, một nỗi nhớ nhưng day dứt triền miên.

Phần 6

Ngay mai Y3 tan rã rồi! Nghĩ tới điều đó lòng ai cũng thấy buồn.

Cách đây ba năm, khi làm lễ tốt nghiệp phổ thông trung học, Hương Nhu cũng là người được chỉ định lên phát biểu cảm tưởng. Năm đó, dù lòng buồn ngủi nhưng cô nói năng trôi chảy. Còn sáng nay, Nhu xúc động đến không mở được lời. Cả hội trường im phăng phắc chờ cô đến mấy mươi giây.

Ôm trong tay phần thưởng cao nhất, nhưng Hương Nhu bỗng thấy tủi. Cô hiểu học vị này có đáng gì so với tấm bằng đại học của người cô quen. Một điều bất cân xứng mà ngay từ đầu, cô đã chẳng nhận biết được.

Nhưng dẫu sao cô cũng đã đi đến đích. Ngần ấy năm cô nhận sự trợ lực của các chị mình. Cô phải bằng lòng với hiện tại, cô phải biết thân phận của đứa con gái sớm mồ côi cha. Như thế này đã là một điều cao quý.

Nhìn Hương Nhu, Thường Anh như khám phá ra điều gì, anh dọ hỏi:

- Sao buồn vậy Nhu? Điểm tốt nghiệp cao như vậy vẫn không hài lòng à?

Hương Nhu ngừng khuấy ly nước, gượng cười:

- Đương nhiên là phải buồn, vì hôm nay là ngày cuối cùng chúng ta gặp nhau.

- Sao lại là ngày cuối cùng được chứ?

Anh mất Thường Anh phản đối, nhưng Hương Nhu vẫn giữ lập trường.

- Khóa học kết thúc rồi. Mình quen biết nhau ba năm, nhưng như vậy cũng đã đủ.

- Em thật sự nghĩ như thế sao?

Hương Nhu gật đầu:

- Dù vậy, Nhu vẫn nhớ mình đã từng có những người bạn ở nơi này.

Khuôn mặt Thường Anh nhợt nhạt:

- Anh đã làm em buồn, phải không? Hôm ấy không phải anh cố tình xúc phạm em.

- Không phải lý do đó.

- Anh lại cảm thấy đó là lý do. Vì sau lần đó, em cứ tránh né anh.

Nhu mím môi cố nói ra điều rất khó nói:

- Có điều này, Nhu cần phải nói để Thường Anh rõ.

- Là điều gì vậy?

Hương Nhu cúi đầu nhìn xuống:

- Nhu đã đính hôn rồi, không thể cùng Thường Anh tiến xa hơn tình bạn.
- Cái gì?

Thường Anh bàng hoàng, suýt chút nữa đã làm rơi chiếc ly trên tay:

- Em đính hôn rồi ư? Với ai vậy hả?
- Một người ở gần nhà.
- Từ lúc nào vậy?
- Một năm rồi. Đợi Nhu ra trường, có việc làm ổn định thì cưới.

Thường Anh không hỏi nữa, chỉ trừng mắt nhìn Hương Nhu. Thái độ của anh thật đáng sợ.

Một lúc thật lâu, vẫn với câu hỏi cũ:

- Em nói là em đã đính hôn?
- Ừ! Nhu nói dối làm gì, không tin cứ hỏi Cảnh Dương.
- Cảnh Dương biết điều này khi nào?
- Cũng mới hôm nay thôi.

Thường Anh hớp ngụm nước rồi đằng hắng mấy cái. Nhu có cảm giác như cổ Thường Anh có cái gì đó vướng víu, không ổn.

Cuối cùng anh cũng mở miệng:

- Được rồi, em nói là em đã đính hôn, anh đã nghe rõ. Nhưng anh ta có phải là người em cần không?

Hương Nhu không trả lời được, chỉ nghe mắt mình chột ướn.

Thường Anh chăm chú nhìn cô rồi gật gù:

- Không sao cả. Anh ta chỉ mới là vị hôn phu chứ chưa phải là chồng. Được, anh rất sẵn sàng làm một cuộc chiến đấu công khai, ai thắng, ai bại rồi sẽ rõ.

- Gì kỳ vậy Thường Anh? – Hương Nhu kinh ngạc - Không được làm vậy. Nhu nói lại lần nữa, Thường Anh không có quyền làm như vậy.

- Tại sao lại không? - Thường Anh xúc động nắm lấy bàn tay Nhu giữ chặt - Vì tình yêu của mình, cái gì anh cũng có thể làm.

Nước mắt Hương Nhu tràn ra mi và lăn xuống má, cô nói như van xin:

- Suy nghĩ lại đi Thường Anh! Tình cảm phải có từ hai phía thì mới có thể đến đích được. Một người tiến, một người lùi chỉ làm khổ nhau thôi. Nhu rất trân trọng những gì mà Thường Anh dành cho Nhu, Nhu rất sợ phải làm tổn thương người khác. Mình kết thúc ở đây là hợp lý nhất, đồng ý với Nhu nha Thường Anh:

Thường Anh vẫn nhìn Nhu không dứt:

- Xưa nay, anh ít nghe theo lời người khác, anh thích làm chủ lấy bản thân mình. Em có nói thế nào cũng không ngăn được anh đâu. Em khóc trước mặt anh như thế này cho anh thấy vị trí của anh ta trong lòng em không phải là duy nhất. Trong lòng em còn có anh, đúng không?

Hương Nhu lắc đầu:

- Làm sao như thế được. Không ai chấp nhận trong lòng mình có hình bóng hai người.

Thường Anh cố chấp:

- Đúng là không ai muốn, nhưng nó đã xảy ra với em. Em ác thật! Tại sao trước khi đính hôn, không nói với anh một tiếng. Em còn đang học, sao vội vàng như thế chứ.

Hương Nhu cảm thấy mệt mỏi. Lúc sáng là với Cảnh Dương giờ thì Thường Anh. Ai cũng cố chấp, nhưng xem ra Cảnh Dương còn dễ thông cảm hơn.

Ngày trước, Thuận Mỹ bảo Thường Anh rụt rè, kín đáo. Cảnh Dương sôi nổi, quyết liệt. Nhận xét đó giờ đây như không còn đúng nữa, hai người họ đã hoán đổi cho nhau.

Hớp một ngụm nước, Nhu nói:

- Bây giờ không phải là lúc để hỏi tại sao, những gì muốn nói Nhu đã nói ra hết rồi. Mình chia tay ở đây thì mọi kỷ niệm sẽ còn đẹp, nếu muốn thư từ để kể cho nhau nghe về cuộc sống thì hãy để năm năm nữa. Chắc chắn lúc đó sẽ có nhiều vấn đề để nói hơn.

- Em quá đáng thật đó - Thường Anh chặn ngang lời Nhu - Em nghĩ em có thể ngăn hết mọi đường đi nước bước của anh à.

- Ngăn làm sao được, chỉ mong Thường Anh đáp ứng cho thôi.

- Vô lý như vậy mà đòi hỏi người ta đáp ứng.

Vừa định rút tay về, bàn tay Nhu tiếp tục bị kéo lại rồi cả thân người Thường Anh chồm tới:

- Hãy nhìn thẳng vào mắt anh đi, và nghe cho kỹ lời anh nói đây. Cuộc đời này của anh không thể không có em đâu.

Nhu ngời thần thờ. Tại sao câu nói này không phải là của Hạo Khang. Cuộc đời thật trở trêu! Người ta luôn tìm kiếm cái không có và ngoảnh mặt với những gì ngay tầm tay mình.

Cô thở nhẹ:

- Bao giờ thì Thường Anh về nhà?

Thấy Hương Nhu đổi thái độ, Thường Anh buông tay cô ra:

- Đang thu xếp. Còn em thì chừng nào?
- Có lẽ ngày mốt. Tại Thuần Mỹ báo ngày mai sẽ quây một trận tung bùng khói lửa trước khi chia tay.
- Có anh tham gia không?
- Chắc không đâu. Chuyện riêng tư của bốn đứa tại Nhu mà.
- Vậy ngày nào thì dành cho anh?

“Khi nào quên được Hạo Khang, em sẽ dành cả đời cho anh”. Phát hiện một ý tưởng vừa thoáng qua Hương Nhu vội vàng xua đi. Cô cười nhẹ:

- Là tối nay đây. Chẳng phải đã tâm sự hết với Thường. Anh rồi sao. Bây giờ mình đi đi. Hay là còn muốn xem một bộ phim rồi về?

Lời của Nhu như những phát súng cuối cùng khiến Thường Anh bị quật ngã. Anh nhìn cô, chợt thấy máu trong tim như ngừng chảy. Anh còn tự ái, tự trọng của bản thân, không thể để Hương Nhu xem thường. Câu nói cô vừa nói với anh giống như nói với một đứa trẻ con vậy.

Anh đáp gọn:

- Bây giờ về.

Thường Anh vẫy người phục vụ rồi dứt khoát đứng lên.

Trên đường về, Thường Anh không nói câu nào. Hương Nhu cũng không biết khởi đầu gì để phá tan sự ngột ngạt. Cô chỉ len lén nhìn sang anh. Khuôn mặt nghiêng nghiêng nhưng vẫn toát lên sự phiền muộn.

Sắp xa nhau thật rồi. Có thật cô không buồn khi mỗi ngày không còn nhìn thấy Thường Anh? Dù có cũng phải xem như không bởi cô không muốn dấn vào chuyện tình cảm với những ai chuẩn bị cách xa hàng mấy trăm cây số.

Bất chợt Thường Anh lên tiếng:

- Tối nay về chắc sẽ ngủ ngon.
- Tại sao?

Ngạc nhiên lẫn thắc mắc nhưng cô càng không hiểu khi nghe Thường Anh trả lời:

- Bởi không còn trần trọc lo sợ, không cần tự kỷ ám thị.

Mặc kệ! Thường Anh muốn nói kiểu gì cũng được, cô không hơi đâu nghĩ suy. Thản nhiên, Nhu nói:

- Thế thì Thường Anh về trước và ngủ một giấc ngon đi nhé. Nhu còn phải ghé vào đây.

Có vẻ ngỡ ngàng nhưng Thường Anh không nắm nín, anh gạt đầu rồi cố đạp cho vòng xe nhanh hơn.

Hương Nhu rẽ đại vào một con hẻm rồi đứng tần ngần trong ấy một lúc lâu. Chợt cô giật mình khi nhận ra phía trước là ngôi nhà mà trước kia Hạo Khan từng ở trọ.

- Sao lại như thế? Rõ ràng cô đâu có chủ tâm, cô còn đang muốn xua tan mọi vấn đề có dính líu tới Khang mà.

Quầy quả quay đầu xe ra, Hương Nhu đạp nhanh như đang chạy trốn ai vậy.

Hết đường Lý Thường Kiệt, cô không queo về hướng nhà mà lại rẽ qua đường Lê Văn Sĩ. Lang thang vô định mãi hơn chín giờ cô mới về tới nhà. Đứng tần ngần bên khung cửa, nhìn từng đường nét thân quen, lòng Nhu dâng buồn, vì chỉ mấy mươi tiếng đồng hồ nữa thôi, ngôi nhà này sẽ trở thành kỷ niệm. Dường như chẳng có điều gì tồn tại lâu dài bằng kỷ niệm, nhất là những kỷ niệm mang dáng dấp tình yêu...

Ánh đèn vụt lóe sáng làm Nhu giật mình. Chưa kịp định thần, cô đã nghe giọng Thuần Mỹ:

- Trời! Là mi đó à? Vậy mà ta tưởng tên trộm nào thập thò ngoài đây chứ. Về tới sao chưa chịu vô nhà?

Đưa tay đẩy chốt cửa, Nhu mỉm cười:

- Tên trộm nào đột nhập nhà tụi mình chắc sầu não ruột.

- Sao vậy?

- Tập võ cân ký có được bao nhiêu tiền đâu.

Hiểu ra, Thuần Mỹ đánh bộp vào vai Nhu. Chợt cô nghiêng đầu nhìn ra ngoài:

- Thường Anh về rồi hả?

Hương Nhu trả lời xuôi xị:

- Uống xong ly nước thì chia tay. Ai biết Thường Anh về hay đi đâu.

- Sao rồi - Thuần Mỹ níu xe Nhu lại - Thường Anh có hứa hẹn gì không?

- Hứa hẹn gì?

Câu hỏi ngược của Hương Nhu càng khiến cái tính hiếu kỳ nơi Thuần Mỹ trỗi dậy.

Cô bấu đôi môi mọng:

- Bày đặt hoài! Dạo này thấy hai đứa bày tâm đầu ý hợp lắm mà.

Hương Nhu cười xòa:

- Thì hợp nhưng không tâm đầu... cho nên cuối cùng vẫn hôn ai nấy giữ.

- Thiệt tình vậy à? - Thuần Mỹ bỗng thở dài - Làm tao buồn năm phút.

- Sao lại buồn?

- Vì cứ định ninh hai đứa bây sẽ trở thành một cặp. Có những lúc ngồi nhìn hai đứa bây nói chuyện với nhau, đi chung với nhau... tao thấy vui.

Giọng Nhu nửa thật nửa đùa khi đẩy xe vào nhà:

- Vui hay buồn cũng chỉ năm phút thôi, cho nên đừng thêm quan tâm đến điều đó nữa.

- Ừ! thì thôi! Khôi Khoa nấu chè đậu đỏ, vô ăn một chén cho ấm lòng.

Thuần Mỹ gài cổng rồi lẻo đẻo theo sau. Sống chung bốn đứa nhưng Thuần Mỹ có vẻ khăng khít với Hương Nhu hơn. Dù vậy, Mỹ vẫn cảm thấy mình chưa hiểu hết tâm tư và nguyện vọng của cô bạn nhỏ này.

Hồ sơ và giấy chứng nhận tốt nghiệp Hương Nhu đã nộp ở Sở Y Tế. Cô đang trong thời gian chờ đợi người ta phân bổ công việc. Cả nhà đều hy vọng cô sẽ được vào làm tại bệnh viện, nhưng thông qua một người quen, Nhu biết khoa Đông y hiện nay không còn chỗ để chen vào.

Thôi thì làm ở đâu cũng được, dẫu sao cũng là bước khởi đầu tập sự. Nhu nghĩ vậy để thấy tâm tư thoải mái hơn.

Buổi sáng, Nhu vẫn dậy sớm phụ mẹ làm việc nhà, sau đó thì rút vào phòng đọc sách. Hôm qua, cô vừa mang từ nhà chị Yên về một chồng sách: “Chuyện tình tự kể”, “Hiệu hạnh phúc các bà”, “Đèn không hắt bóng”, “Tiếng vọng nơi rừng thẳm”...

Riêng quyển “Đèn không hắt bóng”, Hương Nhu đã đọc rồi nhưng vì ấn tượng với Tiên sinh Naoe nên cô quyết định đọc lại. Những quyển sách dịch từ phương Tây, thường họ viết vì muốn viết chứ không bị ràng buộc bởi đạo đức. Còn sách của phương Đông đòi hỏi phải có sứ mệnh và mang tính giáo dục. Có những lúc Hương Nhu đã vi ết, viết một cách trung thực theo ý cô nghĩ, không hề sợ hãi hay do dự... Nhưng rồi những trang viết đó, cô chẳng khi nào dám gởi đi. Chưa bao giờ cô nghĩ rằng mình trở thành nhà văn, nhưng cầm bút để viết luôn là động lực thúc đẩy.

Từ khi còn bé, cô thích gì, nghĩ gì, bức xúc điều gì đã biết thể hiện lên giấy. Đứa bạn cô từng nói viết văn là một công việc cô đơn... Ngoài ra, người viết văn rất nhạy cảm, dễ xúc động... vì thế họ dễ chết trong cô đơn.

Có đúng như vậy không? Nhưng sao với Nhu, mỗi khi trải được ý nghĩ lên giấy thì cảm thấy rất yêu cuộc sống.

Gấp sách lại, Hương Nhu lắng nghe âm thanh hơi ồn vọng xuống từ nhà trên.

Hình như là giọng của chị Yên. Chị ấy đang cười nói với mẹ. Chị có một gia đình hạnh phúc, vì cha của hai đứa con chị là mối tình đầu. Hai người đã đến với nhau khi còn rất trẻ, từ hai bàn tay trắng, giờ đã làm nên nhiều điều kỳ diệu. Hình như ở đâu có tình yêu, ở đó dễ sinh sôi những điều kỳ diệu.

Hương Nhu rời phòng, muốn tham gia một chút vui với chị, nhưng khi cô bước ra sân thì thấy mẹ đứng tần ngần ở cổng.

- Ủa! Con mới vừa nghe tiếng chị Yên mà mẹ.

Mẹ Nhu quay qua, vui vẻ nắm tay cô:

- Chị Yên đi rồi, đang giờ làm nên ghé qua chút thôi mà.

- Chị ấy có chuyện gì gấp hả mẹ?

- Đâu có gì. Chị ghé cho tiền con nè.

Hương Nhu nhìn xấp tiền với chút ngạc nhiên:

- Con về đây rồi, đâu có cần xài gì nữa đâu mẹ.

Mẹ Nhu tròn mắt:

- Sao không cần xài? Chị Yên bảo con cầm tiền này may vài bộ đồ để mặc đi làm. Đi làm rồi, phải ăn mặc coi cho được một chút.

Nhu yên lặng. Thật ra điều này cô có nghĩ tới, nhưng không dám lên tiếng đòi hỏi. Cô may mắn có được người chị nghĩ hộ điều này.

Mẹ dúm tiền vào tay cô và nói lời kết thúc:

- Thôi, con đi dạo chơi một vòng đi, thấy loại vải nào ưng thì mua. Mai mất đi làm có tiền, khỏi nhận của chị nữa.

- Dạ.

Nhu thay đồ đi ra ngoài. Nhìn lại mình từ đầu chí chân, Nhu thấy cái gì cũng cũ. Cô quê mùa thế này mà sao Thường Anh lại thích cô nhỉ? Cô có điểm nào vừa mắt Thường Anh sao? Nhưng giờ thì có lẽ Thường Anh đã quên được cô rồi. Cứ xa mặt là cách lòng... Người nào đến với cô rồi cuộc đời là như vậy.

Hôm qua, cô nhận được sáu lá thư, trong đó có thư của Cảnh Dương, nhưng Thường Anh thì không thấy.

Chẳng phải cô đã hẹn anh năm năm rồi còn gì?

Bước vào tiệm vải, Hương Nhu ung dung chọn lựa. Chưa khi nào cô thấy mình rỗi rãi như lúc này. Thật tự do và thoải mái nữa, không còn áp lực bài vở kể cả áp lực tình cảm.

Xách lưng lẳng túi vải, nhưng Hương Nhu chưa vội về nhà, cô quyết định đi ra hướng núi nhỏ. Khá lâu rồi, cô chưa nhìn thấy tượng Chúa đang tay. Chọn

một điểm dừng xe, Nhu đứng ngông nghênh ngắm trời biển. Gió thổi ào ạt làm tóc cô tự do tung bay, có lúc ấp kín cả mặt nữa.

Bất ngờ một giọng nói cất lên từ phía sau lưng:

- Biển đẹp thật! Tuy sinh ra tại Qui Nhơn, nhưng hôm nay là lần đầu tiên nhìn thấy biển.

Hương Nhu thẳng thốt xoay qua, lấy cả hai tay vệt tóc để mà nhìn. Thường Anh đứng đấy. Rõ ràng là một con người bằng xương bằng thịt. Anh cười với cô, một nụ cười rất bình thản, rất tự tin, chẳng hề nao núng.

- Chưa hết thời hạn mà Thường Anh đã đến rồi sao?

Dường như Hương Nhu bị xúc động bởi sự xuất hiện đột ngột của Thường Anh. Cô nhích lên một bước và cười đáp trả.

Thường Anh nắm lấy tay cô, giọng trầm ấm lạ thường:

- Cảm ơn em đã làm anh thất điên bát đảo. Em thật biết cách để hành hạ anh. Nhưng mà như thế mới gọi là tình yêu. Nhờ có cái anh chàng vị hôn phu gì đó của em mà anh rõ thêm vị trí của em trong lòng mình. Có thể anh thiếu nhạy bén, anh không có kinh nghiệm trên đường tình, nên em nói gì anh cũng tin. Đạo trước, em bảo em yêu ai đó lúc mười sáu tuổi, còn bây giờ thì đính hôn với một người gần nhà. Em thật khéo tưởng tượng để lừa anh. Sắp tới, em dự định đem ai ra để hù anh nữa vậy?

Nhu nhìn Thường Anh rồi rút tay lại:

- Thường Anh đã gặp ai ở nhà Nhu vậy?

- Gặp anh Hùng và cả mẹ em nữa.

Tại sao hai người lại giúp Thường Anh? Họ muốn mở đường cho Thường Anh ư? Rõ ràng anh Hùng biết trong lòng cô chỉ có Hạo Khang thôi mà.

Hương Nhu chớp mắt, cô có nỗi khổ tâm mà không ai thấu hiểu được.

- Nêu Thường Anh đã biết thì để Nhu nói rõ ra thêm một chút. Có thể người nhà Nhu không tường tận, nhưng bản thân Nhu hiểu, Nhu không dứt được với mối tình đơn phương của mình. Nhu không thể đón nhận Thường Anh trong tình trạng như vậy.

- Sao mà em ngốc thế? - Thường Anh cắt ngang - Em tự giày vò mình như vậy có ích gì. Nếu em muốn thì để anh dắt em đi gặp người ta. Con gái khi yêu cũng có quyền nói lên tình cảm của mình mà. Em lặng im như vậy, trách người ta sao được. Em nói đi. Hắn ta ở đâu?

Nụ cười trên môi Nhu chua chát:

- Nhu làm sao biết người ta ở đâu. Tình cờ gặp nhau trên chuyến xe, đến địa chỉ còn không hỏi.

Thường Anh chặc lưỡi:

- Anh biết sợ em rồi đó Nhu. Trên đời có thứ tình cảm lạ lùng như vậy sao?

Mắt Nhu long lanh, tự dưng cô thấy xem rẻ bản thân mình quá. Từ khi con tim biết yêu, cô đã liên tục nói dối, cô giỏi che đậy và cũng khéo biện luận nữa.

- Cho anh xin đi Nhu! Em mà cứ thế, không khéo sẽ trở thành người hoang tưởng mất.

Thường Anh kéo cô sát gần, áp đầu cô vào ngực anh. Cô lặng im nghe tiếng tim anh đập. Cô đang ở bên một con người thật, ở bên một tình yêu rất tràn đầy...

- Mình về nhà đi em. Mẹ bảo em đi mua vải, phải không?

Mẹ lúc nào cũng dễ dãi với những người bạn của cô. Mẹ tin tưởng cô nên tin tưởng những người mà cô quen. Có thể đó cũng là nhược điểm của mẹ.

Thường Anh gạt chống xe và trao tay lái cho cô, còn anh thì leo lên chiếc xe của Hải Hoàng.

- Thứ hai tuần sau, anh đi làm rồi.

Anh quyết định đeo đuổi cái nghề này.

Nhu nhìn lên Thường Anh. Ra trường không bao lâu mà cô cảm thấy Thường Anh trở nên già dặn.

- Như vậy cũng tốt! - Nhu tình thật nói - Vài năm nữa, mình có thể học chuyển tiếp lên cao. Mà Thường Anh được phân về đâu vậy?

Thường Anh có vẻ phân khởi:

- Về bệnh viện của bác sĩ Hưng đó. Hôm thực tập, em có đến một lần rồi phải không?

- Ừ! Có đến rồi.

Bệnh viện tuy chưa phát triển nhưng hy vọng trong tương lai. Em về đó làm chung với anh đi.

Nhu chớp mắt rồi nhìn thẳng phía trước. Trời hôm nay cũng đẹp lắm, nắng trải vàng khắp nẻo đường cô và Thường Anh đi qua.

Cuối cùng rồi Hương Nhu cũng có giấy gọi đi làm. Cô được phân về phòng khám đa khoa và phụ trách mảng Đông y ở đó. Chỗ làm xa nhà nên cô thường sáng đi, chiều về.

Năm mười tám tuổi, Hương Nhu cũng đã đi làm một lần và lãnh được tháng lương đầu tiên. Lúc đó, đài phát thanh và truyền hình rất muốn giữ cô ở lại sau một tháng tập sự. Bản thân cô cũng có hứng thú với việc săn tin viết tin, mỗi lần nghe bài viết của mình phát thanh cũng thấy thú vị. Chắc cô sẽ theo học để trở thành phóng viên. Nhưng số mệnh đã dun rui nên rốt cuộc cô lại trở thành y sĩ cả còn quen biết Thường Anh.

Bây giờ cứ cuối tuần là Thường Anh bay ra đây. Anh làm cho cô thấy ngại, nhưng không làm sao cản được. Mẹ cô thì bảo Thường Anh thuộc dạng con trai thiếu bản lĩnh, không biết kềm nén cảm xúc của mình, nhưng chung quy cũng vì yêu. Về khoản này thì có thể thông cảm, nhưng cứ như thế, tiền lương lãnh ra có lẽ Thường Anh chỉ đủ đi xe thôi.

Nhiều đêm Hương Nhu trằn trọc và tự hỏi cô có yêu Thường Anh không. Nếu bảo là không thì không đúng, nhưng những xao động với Thường Anh lại hoàn toàn không giống như với Khang ngày đó.

Lẽ nào cô nén lòng để mà cô yêu Thường Anh? Dù là vậy cũng nên như thế. Cô không thể tự một mình quên Khang thì đành phải dựa vào một người khác vậy.

Đúng năm giờ chiều, Hương Nhu rời phòng khám. Cô quá đổi ngạc nhiên khi thấy Thường Anh đứng ở đầu ngõ, vì hôm nay đầu phải ngày cuối tuần.

Thấy cô trở mặt, Thường Anh cười cười:

- Anh có gì lạ lắm sao?

Cô vẫn chăm chú nhìn Thường Anh:

- Không lạ, nhưng làm Nhu thấy lo. Thường Anh cứ đi đứng kiêu này, làm sao an tâm làm việc.

- Nếu lo cho anh thì theo anh về bệnh viện làm đi. Bác sĩ Hưng đã hứa nhận em rồi.

- Chuyện đó sau này hẵng nói.

- Vậy chuyện trước mắt cần nói là em mau về nhà ra mắt ba mẹ chồng của mình đó.

- Cái gì? Thường Anh mới nói gì vậy?

Hương Nhu kinh ngạc, thiếu điều đứng không muốn vững.

Thấy cô như vậy, Thường Anh càng tự đắc:

- Chuyện đó, trước sau gì cũng xảy ra. Anh không thể đợi em lâu hơn nữa.

Cô lắp bắp:

- Chuyện quan trọng như vậy, sao Anh không nói trước với Nhu? Ít nhất phải có sự chuẩn bị... Thế nào mẹ cũng la cho xem.

Thường Anh quay đầu xe, ra dấu cho cô cùng khởi hành rồi nói:

- Mẹ mà la, anh nghe hết cho. Anh thích bất ngờ như vậy. Vả lại, nói trước biết em có đồng ý hay không.

Cô thở mạnh:

- Nếu không đồng ý, bây giờ từ chối cũng còn kịp.

Thường Anh nhăn mặt:

- Đừng làm anh mất mặt chí Nhu. Dù sao cũng nể tình ba mẹ anh lận lội đường xa.

- Đừng gọi nhí Nhu nữa.

- Vậy gọi Hương Nhu tí, được không? Em nhìn anh đi, dạo này tích cực đang năng, anh đâu còn là công tử bột.

- Nhưng bản chất vẫn là vậy. Trắng đen hai màu tương phản, không xứng đâu.

Cái nguyệt của cô làm Thường Anh phân khởi:

- Dạo này, người ta cũng biết mang giày cao gót rồi đó chứ.

Hương Nhu chống chế:

- Vì ở chỗ làm, ai cũng một mét sáu trở lên.

- Ủ! Lý do đó cũng chính đáng.

Nghĩ tới cảnh tượng ở nhà, Hương Nhu lại thấy căng thẳng. Dù Thường Anh đã hết lòng với cô, nhưng cô vẫn cảm thấy lo nhiều hơn vui.

Chiếc xe của Thường Anh như ép sát vào cô hơn, giọng anh thoang thoảng trong gió:

- Chừng nào em mới chịu đổi cách xưng hô với anh vậy? Vợ chồng mà gọi bằng tên, nghe kỳ lắm.

- Nhu không lấy chồng.

- Không muốn hay chưa muốn?

Nghe Thường Anh hỏi vậy n, cô đáp ngay:

- Không muốn.

Thường Anh trề môi:

- Có nói thật không đấy. Không chịu lấy anh, anh dám cưới với người khác, em có buồn không?

Câu nói của Thường Anh chọt làm lòng cô đau. Cô đau vì nghĩ tới Khang. Có lẽ Khang đã có vợ và đang sống những chuỗi ngày hạnh phúc. Có bao giờ trong khoảnh khắc của ngày, anh chọt nghĩ tới cô không?

Tiếng Thường Anh níu cô về thực tại:

- Nếu như em nói không buồn, anh sẽ...
- Sẽ làm sao?
- Sẽ bảo em vui lòng mà lấy anh đi. Anh sẽ biết cách làm cho em hạnh phúc.

Cô cười:

- Thường Anh mà chọn Nhu, sau này sẽ hối hận.
- Đừng lo! Nếu hối hận, anh sẽ lập tức đi tìm người khác.
- Có cần thẳng thừng như vậy không?
- Cần lắm chứ! Hết yêu thì phải tìm đường trốn chạy thôi.

Đàn ông thường hay tính đến nước cờ đó nhỉ. Nếu đổi lại là cô, cô có làm được như vậy không? Phụ nữ thường hay mang nặng vấn đề đạo lý.

- Nghĩ gì mà mặt mày nghiêm trọng vậy?
- Thật ra có phải Thường Anh đang trên đường đi hỏi vợ không?
- Đúng một trăm phần trăm.
- Vậy chẳng có ma nào ưng đâu.
- Ma thì không có, nhưng có cái cô y sĩ ở phòng khám đa khoa đã đồng ý rồi.

Hương Nhu lặng thinh, băng khuâng nhìn những chiếc xe lướt ngang qua mặt.

- Bây giờ cô có thể từ chối được sao? Thường Anh đã đưa cả ba mẹ ra đây, lúc nào anh cũng muốn nắm phần cán. Thôi thì nhắm mắt ưng đại Thường Anh vậy. Lấy một người yêu mình không phải tốt hay sao?

- Nhưng biết đâu gặp nhau... ba mẹ Thường Anh lại không đồng ý?
- Không bao giờ xảy ra chuyện đó đâu.
- Ba mẹ anh đã từng nói rõ quan điểm với con cái rồi. Anh Hai và anh Ba của anh cũng đã cưới được người mà hai anh ấy chọn.

Bàn tay Thường Anh đặt lên tay Hương Nhu, làm chiếc xe hơi chao nghiêng. Giữ lại thăng bằng, cô khẽ cười với anh. Có lẽ mãi mãi, cô sẽ không nói cho Thường Anh biết và cô đang đi trên con đường mà ngày trước cô và Khang đã từng đi qua.

Tâm hồn Thường Anh tinh khiết như vậy, đâu cần phải vương bận một dĩ vãng buồn mà cô trót đeo mang.

Phần 7

Một tuần trước ngày đám cưới, trong giấc ngủ trưa muộn màng, Hương Nhu chợt mơ thấy Hạo Khang. Trông anh khỏe mạnh và rất yêu đời. Cô và anh vẫn vui vẻ với nhau như chưa hề xảy ra biến động. Khi giật mình tỉnh giấc, cô như còn thấy bóng dáng của Khang vừa khuất sau ngưỡng cửa.

Nhu nằm yên hồi tưởng lại giấc mơ đẹp đẽ. Bây giờ cô sắp lấy chồng mà vẫn còn mơ tưởng về một hình bóng khác, quả là điều xằng bậy áo cưới đã may xong, thiệp cũng đã gởi đi một ít... nhưng nếu bây giờ Hạo Khang đột nhiên xuất hiện, cô sẽ tính làm sao? Cô sẽ không làm đám cưới nữa ư? Có lẽ nào cô lại xử sự hồ đồ như thế.

Thật là hoang đường! Hạo Khang đã bỏ cô bốn năm rồi còn gì. Anh không bao giờ muốn gặp lại cô nữa. Người ta bảo rất khó yêu thương lại lần thứ hai người mà mình đã hết yêu thương. Có phải Khang đã hết yêu thương cô hay anh, vì nguyên do sâu xa nào mà nén lòng xa cô như vậy ?

Bây giờ mà còn để lòng rối rắm với những câu hỏi mơ hồ như thế ư? Không được! Nhu ngồi bật dậy đi ra ngoài vốc nước rửa mặt.

Mở tủ lấy ra chiếc hộp gỗ, Hương Nhu cẩn thận vuốt lại những lá thư.

Nét chữ của Khang vẫn còn nguyên vẹn chưa phai theo ngày tháng. Nụ cười trong ảnh cũng chứa đựng một niềm tin lâu dài.

Cô ngồi nhìn ngắm Khang rồi đưa tay sờ lên bức ảnh. Tất cả những thứ này, cô nên giữ lại hay hủy đi. Tốt nhất đừng để quá khứ ám ảnh cuộc sống mới.

Nghĩ vậy, Nhu tìm chiếc bật lửa rồi cầm chiếc hộp đi ra sau hè.

Đốm lửa lóe lên, cháy sém một phong thư. Nhìn những dòng chữ bốc cháy, cô hoảng hốt dập nhanh phong thư vào bờ tường. Lửa không đủ mạnh để cháy tiếp, chỉ còn lại một mùi khen khét và màu khói ám trên nửa phong thư. Cô vội vàng mở ra xem vì muốn biết đây là bức thư Khang viết cho cô trong thời điểm nào? Nhưng ngày tháng đã biến mất, những câu từ lơ dờ mới buồn làm sao. Chỉ còn mỗi một câu nguyên vẹn:

“Hương Nhu ơi! Anh nhớ em lắm. Anh muốn gọi mãi tên em. Nguyễn Hoài Hương Nhu... Nguyễn Hoài Hương Nhu”.

Ngồi bệt xuống đất, có bật khóc. Ngày xưa Khang đã nhớ cô nhiều như thế đó, nhưng anh nhớ để rồi quên.

Này rước dâu là ngày Hương Nhu nhớ đời. Nước mắt cô rơi khi chia tay người thân, chia tay miền đất hơn hai mươi năm sinh sống. Cả tinh thần và thể xác Nhu đều mệt mỏi khi ngồi xe một tuyến đường quá dài. Thường Anh ngồi cạnh phải động viên cô liên tục. Cô đan tay anh, thấy gương mặt anh lúc nào cũng sáng ngời hạnh phúc.

Thuần Mỹ, Khôi Khoa, Thái Hòa và Quân đều có mặt, chỉ riêng Cảnh Dương là Nhu không gọi thiệp mời. Cô sợ Dương sẽ huênh hoang bảo là anh đã bói cho cô trúng một quẻ.

Tiệc tàn. Khi còn lại hai người với nhau, Thường Anh đã yêu cầu cô uống chung với anh ly rượu. Cô nhiệt tình hưởng ứng dù đó là lần đầu cô nếm chất nồng cay.

Mấy ngày liên căng thẳng nên cô thấm rượu thật mau. Ngồi xuống chiếc ghế, cô thấy đầu óc quay cuồng, đôi mắt như không mở nổi.

Thường Anh đỡ cô qua giường và từ lúc đó, cô không còn biết gì nữa.

Khi giật mình mở mắt, cô thấy Thường Anh đang ngồi bên cạnh.

Nụ cười chế giễu trên môi anh:

- Cô dâu này dỏm thật! Uống có tí rượu mà đã xỉn đến mức không còn biết gì.

Cô chớp mắt:

- Em mệt nên ngủ một chút thôi mà đâu phải xỉn.

Thường Anh hít mũi:

- Ngủ mà người ta thay quần áo cho cũng không biết.

Hương Nhu hoảng hồn nhìn xuống. Đúng là Thường Anh đã làm như thế... Chẳng lẽ cô không biết gì thật sao? Ôi rượu! Thật nguy hiểm. Nhưng bây giờ Thường Anh có quyền như thế với cô mà.

Cổ trần trĩnh nhưng cô vẫn ngượng nghịu hỏi:

- Bây giờ là mấy giờ rồi, Thường Anh?

- Đã quá giờ giới nghiêm. Em dậy nổi không? Ăn chút gì rồi còn uống thuốc.

- Uống thuốc ư? Sao lại phải uống thuốc?

Thấy đôi mắt cô tròn xoe, Thường Anh giải thích:

- Em dị ứng rượu, nổi mề đay khắp người kia kìa. May là nó còn nhân nhượng, chưa khuôn mặt ra.

- Là thật sao? Nhu sờ vội lên cổ rồi nhìn qua hai cánh tay. Sao mà xui xẻo thế này? Nếu biết, cô đã dứt khoát không uống ly rượu đó.

Nhìn cô bây giờ, chắc Thường Anh thấy chán lắm, vì bản thân cô vừa nhìn cũng đã thấy sợ.

Hiểu được ý nghĩ của cô, Thường Anh còn bồi thêm:

- Cô dâu như vậy, làm sao chú rể dám ngủ chung.
- Ừ, thì đâu cần phải ngủ chung.

Nhu ngồi phất dậy thò chân xuống giường. Thường Anh kéo tay cô:

- Em tính đi đâu?

Cô cầu nhàu:

- Đã biết người ta bị vậy, sao còn cho mặc đồ này, lại còn mở quạt ào ào. Mề đay kỳ gió không nhớ sao?

Thường Anh lập tức ôm choàng lấy cô:

- Cô dâu nổi giận trông hay thật!
- Buông ra! Mề đay cũng lây nữa đó.
- Hù vô hiệu lực... nhưng mà cho dù có lây, anh vẫn không buông.

HươngNhu vùng vẫy đến mức cả hai cùng lăn xuống giường. Thường Anh hôn lên mặt cô, lên môi, lên cổ, lên đôi cánh tay và lên tất cả những nơi có mề đay nổi...

Nhu nằm chịu trận. Điều Thường Anh làm cho cô thấy anh vẫn thương yêu cô cho dù cô đang trong tình trạng xấu xí nhất.

Khi Thường Anh với tay tắt đèn, cô đã chủ động ôm lấy anh, cùng dẫn dắt nhau vào thế giới chỉ có hai người.

Vậy mà khi Thường Anh ngủ say, cô đã gọi thầm trong bóng đêm.

“Anh Khang ơi! Em bây giờ đã thuộc về người khác. Giấc mơ dâu yêu cùng anh ngày nào đã thật sự tan thành khói mây”.

Chớp mắt đã tám năm trôi qua.

Hương Nhu và Thường Anh không ai học tiếp lên cao chỉ vì lẩn cán chuyện con cái. Tám năm sống với nhau mà cô không sanh cho Thường Anh được đứa con nào. Vừa mất thời gian vừa hao tốn, nhưng mọi xét nghiệm đều có chung một kết quả: Bình thường.

Người ta bảo vợ chồng cô an tâm chờ, nhưng chờ đến khi nào thì không có hạn định. Thường Anh không tỏ ra bức xúc nhưng nhìn cử chỉ của anh đối với trẻ con, Hương Nhu biết rằng anh đang rất thèm một đứa con.

Áp lực từ phía gia đình chồng không có, nhưng Hương Nhu vẫn thấy bứt rứt không yên.

Cô không ngừng nhiên cứu sách vở, cố gắng bổ sung và duy trì những điều cần thiết, hy vọng có ngày làm nên điều kì diệu. Nhưng hết tháng này sang tháng nọ, cô vẫn không thấy cơ thể mình đổi khác.

Chẳng lẽ hết một đời này, cô không được cái thiên chức làm mẹ? Thà rằng cô mắc chứng vô sinh có nguyên do còn thấy dễ chịu hơn. Cứ lửng lơ, lơ lửng thế này khiến người ta sống khó tập trung vào mục đích.

Buổi tối đi dự tiệc thôi nôi về, Thường Anh không thay áo đã nằm dài ra giường, anh ít khi nào như vậy, có lẽ trong người có chút bia nên cử chỉ hơi khác thường.

Anh kéo Hương Nhu nằm xuống cạnh, nhưng mắt vẫn hướng lên trần nhà. Cả hai đã nằm yên lặng bên nhau thật lâu.

Cảm thấy ngột ngạt, Hương Nhu gọi chuyện:

- Thằng bé con anh Khánh dễ thương quá hả anh?

- Ừ !

- Nhờ giống ba một ít, giống mẹ một ít, nên gương mặt nó thông minh và hiền lành.

- Ừ !

- Nếu có một đứa con, anh thích trai hay gái?

- Gái.

Thấy Thường Anh trả lời nhát gừng cô đổi giọng:

- Mỗi khi nhìn vào mái ấm của người ta, anh thấy buồn phải không? Hồi đó, em đã bảo anh chọn em sau này sẽ hối hận, nhưng anh không chịu tin. Bây giờ có lẽ đã đến lúc anh nên đi tìm người khác, vì hai đứa mình không thích hợp để có con với nhau.

Thường Anh nghiêng người, anh nhìn thật sâu trong mắt Hương Nhu:

- Em thật lòng nghĩ như vậy sao?

Dành một giây để kiểm chứng lòng mình, Hương Nhu chớp mắt:

- Em nói thật!

- Em xúi anh làm chuyện đó, còn em thế nào?

- Em không biết.

Giờm cô một cái, Thường Anh lại nằm vật ra giường:

- Chuyện vậy mà em cũng nói ra được.

Cô giữ nguyên lập trường:

- Vợ chồng với nhau có gì mà không nói được. Mình ở bên nhau tám năm tuy không dài nhưng cũng đủ để hiểu nhau. Anh đã cho em nhiều thứ... có thể vẫn còn thiếu với người khác, nhưng với em thế đã là dư dả. Em không đòi hỏi ở anh nhiều hơn đâu. Bây giờ anh có buông bỏ em, điều đó với em hoàn toàn hợp lý. Em sẽ ra đi trong vui vẻ, để anh an tâm làm lại từ đầu. Đàn ông ba mươi tuổi vẫn còn trẻ...

Thường Anh chặn ngang:

- Nếu còn trẻ thì có gì đâu gấp gáp. Mười năm nữa, em sanh cho một đứa con cũng không muộn.

- Phụ nữ qua ba mươi, sanh con đã không tốt, hưởng gì ở tuổi bốn mươi.

- Nói tới nói lui, ý em vẫn là muốn bỏ anh chứ gì.

- Em muốn tốt cho anh, muốn nhìn thấy anh có một cuộc sống đầy đủ như bao người khác.

Kéo cô sát gần, Thường Anh nói mà mắt nhắm kín:

- Cuộc sống không có em, có thể gọi là cuộc sống đầy đủ sao?

- Có thể chứ anh, vì một người khác có thể thay thế em, nhưng con cái là ruột rà máu mủ, anh đừng bao giờ xin con nuôi.

- Ừ, nếu em giỏi thì bỏ anh đi, còn anh thì không đòi nào.

Hương Nhu không nói thêm được vì, Thường Anh đã ôm cô rất chặt. Cô biết tình yêu mà anh dành cho cô vẫn đầy đặn, nhưng thật chẳng công bằng cho anh khi anh phải kết gấn đời mình với cô.

Thường Anh bỗng trỗi dậy, cởi chiếc áo sơ-mi trắng rồi đứng lên.

Hương Nhu ngạc nhiên nhìn anh đi tới đi lui như muốn tìm kiếm cái gì.

Cô vội bật dậy:

- Anh tìm cái gì đó Thường Anh?

- Anh tìm cái áo... Cái áo anh mặc hôm qua, em giặt rồi sao?

Tìm áo? Câu nói đó làm cô nhớ tới cái thời cô và Thường Anh còn là hai kẻ xa lạ. Có một buổi sáng chủ nhật, anh đã chạy vạy khắp ký túc xá để tìm cái áo blouse, và chính cô đã để anh phải mất một tiết thực tập. Anh với cô có thể nói là duyên phận, nhưng ông trời lại không thương tình để anh và cô chịu chung số phận không con.

- Em không nhìn thấy cái áo của anh hả Nhu? Sao lạ vậy!

Nghe giọng Thường Anh hơi gắt, cô vội đáp:

- Thấy chứ sao không? Em giặt khô, xếp vô tủ rồi.

Anh quay ngoắt lại nhìn cô:

- Thế em không nhìn thấy tờ giấy trong túi áo anh à?

Hương Nhu chột hiểu, nhưng cô đùa:

- Em có thấy giấy tờ gì trong túi áo anh đâu. Nhưng giấy gì mà anh khẩn trương vậy chứ? Có phải thư của cô nào gửi cho anh, mà anh chưa kịp đọc không?

Thường Anh mở quạt rồi đứng đón làn gió:

- Em lại khéo tưởng tượng để tự hù mình à? Hôm qua, anh Hai đưa cho anh tờ giấy đó, nó được cất ra từ một cuốn tạp chí. Anh đọc qua rồi định đưa cho em coi.

- Trong đó nói gì hả anh?

Hương Nhu giả vờ, nhưng Thường Anh thật tình:

- Là một bài báo nói về những hiện tượng lạ từ những cặp vợ chồng rơi vào hoàn cảnh vô sinh mà không rõ nguyên nhân. Có những trường hợp y học tiến bộ vẫn không lý giải nổi em ạ. Anh định cùng em thử nghiệm một lần.

- Thử nghiệm? Bằng phương pháp gì vậy anh?

Nhìn đôi mắt tròn xoe của vợ, Thường Anh càng thấy phấn khởi:

- Ừ! Mình xin nghỉ phép đi đâu đó nghỉ ngơi một thời gian. Em thích đi Huế hay Đà Lạt?

Ồi! Nếu có một cuộc thử nghiệm đầy thú vị thì cô OK liền.

- Nhưng... Bệnh viện có giải quyết cho tụi mình nghỉ một lượt hay không?

Hương Nhu còn đang ái ngại thì ngoài cửa có tiếng gọi lớn:

- Thường Anh ơi! Có nhà không vậy?

Cả hai cùng nhận ra giọng Xuân Mai, cô bạn học thời phổ thông với Thường Anh có một vóc dáng hơi quá khổ, nên giọng nói cũng dễ làm náo động khu tập thể vốn yên tĩnh này.

Thường Anh vội khoác lại áo, trong lúc Hương Nhu bước ra mở cửa.

Cô hơi bất ngờ khi bên cạnh Xuân Mai còn có một cô gái khá xinh xắn.

- Xem ai này Thường Anh!

Giọng Xuân Mai hớn hở khi Thường Anh vừa lộ mặt ra. Hương Nhu nhận thấy rõ sự ngạc nhiên quá độ của anh khi chạm phải ánh mắt cô gái.

- Trời! Là Ý Nguyên đó hả?

Cô gái chỉ tủm tỉm cười và lập tức bị Xuân Mai níu tay kéo vào bên trong. Hương Nhu nhích qua một bên nhường chỗ cho cuộc hội ngộ.

- Có hơn mười năm rồi mới gặp lại.

Thường Anh nói với một thái độ rất vui và chợt nhớ tới cô vợ của mình:

- Bà xã của Thường Anh đây. Còn Ý Nguyên cũng là bạn học cùng lớp với anh và Xuân Mai.

Mọi người cười với nhau. Nếu là bạn cùng lớp thì so ra Ý Nguyên quá trẻ. Hương Nhu cứ tưởng cô chừng hai bốn, hai năm là cùng. Với cặp mắt mí lót, chiếc mũi thẳng, làn da trắng nõn và nhất là đôi môi hay chúm chím cười... Nếu bảo Ý Nguyên đang là sinh viên, Hương Nhu cũng tin. Nhưng cô vừa nghe Xuân Mai nói Ý Nguyên có phòng khám nha ở đại lộ Hòa Bình.

Rút lui vào trong, Hương Nhu loay hoay tìm món ăn ra đãi khách. Chỉ có đĩa nho khô, vài chiếc bánh quy và mấy ly nước lọc, nhưng câu chuyện giữa họ dường như không có điểm dừng.

Bằng trực giác, Hương Nhu biết rằng Ý Nguyên chính là hình bóng mà đã một thời Thường Anh vu vơ mộng tưởng.

Thông qua Xuân Mai, Hương Nhu được biết Ý Nguyên chưa lập gia đình. Cô từng có người yêu nhưng anh ta đã cùng người thân sang định cư ở Mỹ.

Cô gái này có là cơ hội tốt cho Thường Anh không? Ý nghĩ đó đã làm cho Hương Nhu rơi nước mắt. Cho dù có ý định rời xa Thường Anh, cô cũng phải cùng anh một lần thử nghiệm. Cô phải có bốn phận tạo cho mình một cơ hội đáng giá nhất.

Thà rằng để cô ra đi trước, cô không muốn một lần nữa bị buông bỏ từ người mình yêu thương.

Được sự thông cảm của ban giám đốc bệnh viện nên Hương Nhu và Thường Anh được giải quyết cùng nghỉ phép một tháng. Vợ chồng cô gần như dốc hết tài sản dành dụm được bấy lâu, để thực hiện chuyến du lịch đầy kỳ vọng.

Một tháng ung dung tự tại ở thành phố Đà Lạt, Hương Nhu được sống trong những ngày xuân sắc nhất. Khi trở về, ai cũng bảo cô tươi trẻ hẳn ra. Vậy mà rốt cuộc cô vẫn không làm nên tích sự gì.

Nửa năm lại trôi qua...

Lúc cô buồn bã và héo hon nhất thì Ý Nguyên lại có nhiều cơ hội tiếp cận với Thường Anh. Phụ nữ rất nhạy cảm, cho dù cô biết Thường Anh là mẫu người đứng đắn, đàng hoàng.

Hương Nhu đã viết một bức thư nói rõ ý định của mình với chị Yên. Rồi không đợi hồi âm, cô đã âm thầm thực hiện.

Khi nghe qua ý nguyện của cô, mẹ Thường Anh đã trố mắt nhìn cô như nhìn một vật thể lạ:

- Sao con lại có ý nghĩ khờ dại thế Nhu? Thường Anh mà biết con làm vậy, nó để yên cho con sao? Không nên để cuộc sống bế tắc như vậy, tội con còn trẻ mà...

Trước mặt mẹ chồng, Nhu vẫn tỏ thái độ cương quyết:

- Con đã suy nghĩ kỹ rồi, mẹ ạ. Con làm vậy là tốt cho cả hai. Mẹ tin con thì đừng đánh giá con thấp. Khi con xa Thường Anh rồi, nhờ mẹ động viên anh ấy tiếp tục vào Sài Gòn học thêm mấy năm.

Mẹ chồng lắc đầu:

- Mẹ đã nói là không được. Chuyện con cái thời buổi này đâu đến nỗi bức xúc dữ vậy? Ba mẹ nào giờ cũng có gây áp lực gì cho tội con đâu. Cứ từ từ đi. Nếu con và Thường Anh đồng lòng thì xin một đứa con đỡ đầu. Y khoa không can thiệp được thì mình cũng nên dự đoán một chút.

- Mẹ à! Thường Anh không thích nuôi con nuôi. Có thể bây giờ anh ấy đang đứng ở ngã ba đường. Cho dù thương yêu nhau cũng phải biết đối mặt với thực tế. Việc con làm đúng hay sai chưa thể khẳng định được, nhưng đó là điều tất yếu phải xảy ra, mẹ ạ. Mẹ yên tâm! Mẹ hẳn hiểu rõ Thường Anh, anh ấy là người suy xét thấu đáo. Mẹ tìm lời giải thích với ba giúp con.

Vừa thờ dài, bà vừa nhìn Hương Nhu một cách tiếc rẻ. Nào giờ cô là đứa con dâu hiền lành, lại biết chuyện. Anh em trong nhà ai cũng quý mến... Vậy mà dùng một cái, cô nói đi là đi. Bây giờ, bà có quyền lấy tư cách mẹ chồng không cho cô tự tung tự tác, nhưng nhìn cô, bà lại không nỡ. Thôi thì cứ xuôi theo như thế, sau đó bà có cách riêng của mình. Để mất một đứa con dâu như Hương Nhu, bà không đành lòng.

Biết rằng cô mắc phải khiếm khuyết quan trọng của người phụ nữ, nhưng con cháu bà đầy đàn, đâu phải là vấn đề cấp thiết, chỉ tội cho Thường Anh. Bà chưa hề nghe con trai than vãn hay tỏ thái độ gì, nhưng có lẽ bà không ở cạnh nên không nhận thấy mà thôi. Có thể còn những tình tiết bên trong mà Hương Nhu không tiện nói.

Nhìn con dâu dắt xe ra về, bà nghe lòng cồn cào đau xót. Đứng trong bóng tối, bà lầm thầm khấn vái, cầu mong ông trời hãy ban cho Hương Nhu một đứa con, chỉ cần có một đứa con, bà dám chắc rằng cô và Thường Anh sẽ cùng nhau sống đến răng long đầu bạc.

Phần 8

Nhìn mẹ khóc, Nhu thấy đau lòng quá, mấy lần nước mắt cũng chực trào ra, nhưng cô phải cố kềm nén để thể hiện sự cứng cỏi.

Anh Hoàng cũng tỏ vẻ không đồng ý với quyết định của cô, chỉ có chị Yên là thông cảm. Chị nói với mẹ cứ tạm thời giải quyết theo cách của Nhu, cũng có thể xem như đây là cơ hội thử thách tình cảm của hai người.

Hơn tám năm xa nhà, bây giờ Nhu trở về với một chiếc va li. Bỏ dở việc làm, nhưng cô không có cảm giác tiếc rẻ. Cô sẽ bắt đầu lại ở thành phố biển này. Cuộc sống độc thân dù sao cũng đơn giản.

Nghĩ vậy nhưng khi đêm đến, nằm một mình, cô lại rất nhớ Thường Anh. Cô sẽ chịu đựng được, nhất định sẽ chịu đựng được.

Từ thời còn rất trẻ, cô đã quen cảm giác nhớ nhung như thế này rồi. Trong lòng cô đã hằn sâu một lối mòn chịu đựng.

Đã mười ngày cô ra đi không nói với Thường Anh lời từ biệt. Cô đã chạy trốn Thường Anh. Cô làm cái điều mà trước đây Hạo Khang đã làm với cô. Có điều nguyên nhân của cô và Khang không cùng chung mục đích.

Cô chờ đợi sự phản hồi của Thường Anh, nhưng tất cả vẫn rơi vào yên lặng. Như vậy cũng tốt... Hương Nhu nghĩ như vậy mà sao vẫn đau nhói trong lòng.

Chưa có kế hoạch gì cho việc làm, nên Hương Nhu lại chú ý mũi vào viết lách. Hết viết lại đi rong ruổi trên phố phường. Cô chưa muốn gặp lại bạn bè, ngay cả đứa thân thiết nhất. Những ngày này, cô chỉ thích đối diện với bản thân mình thôi.

Hương Nhu đi ngang qua giáo đường, bước chân thật chậm dọc bên bờ tường xây bằng những tảng đá thô. Cô ung dung ngắm những bức tường rêu phong kín, mọc đầy dây leo với những cánh hoa nhỏ xinh đang nhú nở.

Trên cao khung cửa kính đủ màu lấp lánh dưới nắng mai, màu sắc ấy làm cho giáo đường trở nên rực rỡ.

Văng vẳng vang lên tấu khúc hôn lễ trang nghiêm mà nồng nàn. Mỗi ngày đều có sự kết hợp nên không ngày nào tránh được sự ly tan. Hương Nhu chợt thấy thân nhiên với ý nghĩ mình vừa nghĩ.

Ra tới biển, cô mới nhớ hôm nay là chủ nhật, vì thế du khách đổ về thật đông. Nhìn mọi người, cô chợt liên tưởng tới Khang. Biết đâu anh cũng là một trong số những du khách đó. Bây giờ chắc Khang đã thay đổi nhiều. Anh đã có mấy đứa con rồi nhỉ? Còn em, em cũng đã từng diễm phúc bước lên xe hoa, nhưng em chẳng tìm được nhân chứng cho tình yêu của mình. Em vô dụng

nhiều thứ lắm. Khi vui vẻ nhất, em nghĩ đến anh, khi buồn nản nhất, em cũng nghĩ đến anh. Vậy mà anh không hề biết để có thể cùng em một lần chia sẻ.

Chúng mình cách xa diệu vợi, nhưng sao trong lòng em không dứt cái cảm giác giữa anh và em vẫn còn có một chiếc cầu nối thông. Chiếc cầu đó bắt đầu đi từ lối nào, em cũng không rõ, nhưng ảo giác vẫn mách bảo rồi sẽ có một ngày anh và em cùng bước lên.

Dấu sao đó cũng là chuyện của ảo giác, chuyện của sự tưởng tượng. Còn hiện tại em đã mất anh, giờ lại mất cả người đàn ông mà hơn tám năm em chung sống. Ngày trước nếu em là một đứa con nít mới lớn, chưa đủ trưởng thành để níu giữ anh, thì ngày nay em là một người đàn bà tệ hại, em không đủ tư cách để ở cạnh người đã hết lòng yêu thương và đặt trọn niềm tin vào mình.

Em là như thế! Nhiều lúc em cũng chẳng biết mình là ai nữa. Em hiện diện trên cuộc đời này có ý nghĩa gì? Nhưng mà em bắt mình phải sống tốt, phải sáng suốt mà tháo gỡ từng nút thắt của sợi dây buộc ràng.

Em muốn lấy cương thẳng nhu, muốn tỏ ra mình là người cao thượng, nhưng nếu lần này Thường Anh bỏ rơi em, em không biết mình có chịu đựng nổi không? Làm ơn giúp sức cho em với. Em cần một lời động viên chân thành của anh. Nhưng bây giờ anh đang ở đâu? Em biết em có thể tìm được anh, nhưng em vẫn không muốn làm như vậy. Em không muốn chống lại sự kềm nén bấy lâu của mình. Thế còn anh? Anh thật không muốn biết em giờ ra sao ư? Anh làm người đoạn tuyệt mà không có chút ray rứt nào sao? Nhưng có lẽ thế mà hay. Đừng nên biết gì về em hết...

Một mình độc thoại trên đường, Hương Nhu không hay là đã quá giờ cơm trưa. Chừng nhìn đồng hồ, cô vội vã quay trở về. Ngang qua quán nước từng gặp thầy Chương, cô cầm cúi đi một mạch. Cô nhớ hoài lời thầy dặn con gái không nên vào quán một mình nếu thấy không cần thiết lắm. Nhưng giờ cô đã là phụ nữ có gia đình, có cần quan niệm khắt khe như thế không? Nhu cười một mình. Thật ra cô hiểu rõ cái nghĩa bóng trong câu nói đó.

Thầy Chương giờ ra sao nhỉ? Có lẽ cô phải ghé thăm thầy một lần.

Lòn tay mở cửa, Nhu đã nghe tiếng mẹ:

- Nhu đó hả con? Đi đâu mà giờ này mới về?
- Con ra biển coi người ta kéo lưới.
- Mùa này toàn là cá đuối, mẹ à.

Mẹ Nhu tròn mắt nhìn cô lách người vào:

- Trời nắng chang chang vậy mà đứng coi người ta kéo lưới hả con?

Cô cười:

- Con coi kéo lưới từ sớm, sau đó thì đi lòng vòng, còn ghé nhà bạn con nữa.

- Ăn cơm nhà bạn rồi sao?
- Dạ không. Con từ chối, về nhà ăn với mẹ.
- Nhưng mẹ đói nên ăn rồi, con ăn một mình đi, mẹ qua nhà chị Yên có chút chuyện.

Thấy mẹ cầm nón, Nhu sốt sắng:

- Để con chở mẹ qua bên.
- Không. Mẹ đi bộ.

Mẹ Nhu phẩy tay rồi đi luôn ra cửa. Nhìn thái độ là lạ của mẹ, Nhu cũng có suy nghĩ nhưng chưa kịp hỏi. Cô đang có cảm giác đó, không biết hôm nay mẹ cho ăn món gì?

Cởi giày cô ào tới la-va-bô vốc nước rửa mặt. Rồi không kịp thay áo quần, cô đi thẳng xuống phòng ăn.

Cửa sổ không mở, căn phòng mờ mờ tối Nhu giật mình nhận ra một bóng người đang ngồi xoay lưng.

Anh Hoàng ư? Vậy mà cô tưởng nhà chẳng còn ai... Chợt nhiên tim cô đập mạnh khi đôi mắt vừa điều tiết được ánh sáng.

Cố giữ bình tĩnh, cô bước tới. Chưa mở lời cô đã bị cái nứ tay té ngồi vào lòng. Vẫn không có lời nói nào ngoài nụ hôn khát khao và chiếm hữu. Hương Nhu dường như hoàn toàn bất lực.

- Thường Anh à! Anh siết em mạnh như vậy... chắc gãy xương quá.

Lập tức cô được buông ra. Chỉ chờ có vậy, cô vội vàng thoát thân qua chiếc ghế đối diện.

Thường Anh chăm chăm nhìn cô:

- Em giỏi thật đấy! Dám cả gan làm cái điều mà mình không muốn.

Thường Anh nói gì vậy? Làm sao anh biết là cô không muốn.

Mắt cô ngó xuống đất, nhưng rồi lại ngẩng lên nhanh:

- Mười ngày không có em bên cạnh, anh thấy thoải mái và tự tin hơn phải không?

- Ừ. Có cái gì em nói mà không đúng. Anh bán chiếc xe của mình rồi.

Cô không mấy ngạc nhiên:

- Ừ! Anh kẹt tiền thì cứ bán, nhưng sau này phải ráng mua lại chiếc khác để cầm chân. Mẹ có nói với anh chuyện đi học ở Sài Gòn không?

- Mấy chuyện đó cần gì mẹ nói. Anh tự biết mình phải làm gì mà.

- Anh cứ an tâm đi học. Lúc nào rảnh, em lên thăm.

Đôi mắt Thường Anh nheo lại:

- Em không định nói sẽ tiếp tế lương thực cho anh, nuôi anh ăn học thành tài rồi bán anh cho người khác chứ?

Lời nói của Thường Anh làm Hương Nhu không thể nhin cười, nhưng cô cố xoay người để ngăn cảm xúc:

- Nếu bán được anh, em đã bán cách đây chín năm rồi, đâu để cho anh có cơ hội ngồi đây nói năng lung tung. Anh ăn cơm chưa? Nếu chưa thì ăn với em luôn.

- Nhìn em là anh no rồi. Hôm giờ không có chồng bên cạnh, đi chơi thoải mái, về nhà thì có sẵn cơm.

- Em đi tìm việc chứ không phải đi chơi.

- Sao không thương lượng với anh? Bỏ việc ngang xương như vậy, làm sao chuyển công tác về đây?

Hương Nhu lặng thinh. Câu nói của Thường Anh chứng tỏ anh không có ý định năn nỉ cô trở về. Như vậy cũng đỡ phiền hà, không phải đấu tranh tư tưởng.

Giọng Thường Anh trách cứ:

- Em lớn rồi, làm gì cũng nên suy nghĩ. Tự dung rồi buông bỏ tất cả chỉ vì chuyện không đâu.

Lần này Hương Nhu cảm thấy bức bối, cô hơi xẵng giọng:

- Em không quan trọng vấn đề làm việc cho nhà nước hay tự do. Bản thân em có thể làm chủ lấy mình, miễn sao vẫn sống tốt.

- Bỏ chồng mà gọi là sống tốt à?

- Là em tạo điều kiện cho anh. À! Em quên hỏi... cái răng sâu của anh... Ý Nguyên đã trám xong chưa? Nhớ giữ răng cho kỹ, lỗ sâu một cái phải tới lui cả năm bảy bận.

Tia nhìn của Thường Anh như quét vào mặt cô:

- Em quan tâm anh như vậy, sao không ở cạnh anh mà chà răng cho anh mỗi ngày. Em qua đây đi!

- Qua làm gì? Em đói bụng rồi, phải ăn cơm mới được.

Cô trốn tia nhìn của Thường Anh bằng cách bày thức ăn ra bàn, rồi đứng lên mang chén đĩa tới. Cô so một đôi đũa cho Thường Anh:

- Anh ăn đi. Em biết anh cũng chưa ăn.

Thường Anh cầm đũa rồi cầm luôn tay cô:

- Cái miệng của em đúng là không xương. Trước khi ăn cơm, anh phải xử cái miệng của em mới được.

Vừa dứt câu, Hương Nhu đã thấy cái mũi anh chồn vờn trước mặt. Lần này thật dịu dàng, anh cuốn lấy môi cô.

- Anh làm ơn đứng đắn một chút đi, ở đây không phải là nhà của mình.

Hương Nhu vừa đẩy vừa liếc Thường Anh cảnh cáo.

Anh bỏ về chỗ ngồi:

- Bớt cho anh một chén, anh cũng đói lắm. Sáng anh đi lúc ba giờ, chưa có tí gì trong bụng.

Nhu bớt ra hai chén cơm lưng. Từ ngày lấy nhau, Thường Anh đã quen cách đơm cơm của cô... Vì thế một chén cơm đầy cũng dễ làm cho anh thấy ngán.

Vừa ăn, Thường Anh vừa tấm tắc:

- Mẹ nấu món gì cũng ngon. Em phải nhờ mẹ dạy thêm một khóa nữa mới được.

- Trước giờ, thức ăn em nấu, có nghe anh chê đâu.

- Thì anh đâu có chê, chỉ là em nấu chưa ngon bằng mẹ thôi.

Cô kín đáo quan sát Thường Anh. Hình như anh hơi ốm hơn một chút. Tóc dài, mắt quầng sâu... anh có mất ngủ vì nhớ cô không? Nếu nhớ sao để đến mười ngày.

- Cứ việc khăng khái nhìn anh. Nhìn chồng mình chứ nhìn ai đâu mà phải lén lút.

Rõ ràng Thường Anh đang tập trung ăn, vậy mà cô làm gì, anh cũng biết. Nhưng cô đâu phải hạng người dễ bị bắt nạt.

Buông đũa, cô nghênh nghênh hỏi anh:

- Sáng mai anh về phải không? Ba giờ đã có tuyến xe chạy suốt, không phải ghé vào Sài Gòn.

Thường Anh tóp tép nhai, anh trả lời chảnh vào trọng tâm:

- Chiều nay đi mua xe với anh...

- Mua xe gì?

Cô trở mắt nhưng Thường Anh thản nhiên:

- Xe nào vừa túi tiền thì mua. Hai đứa lại tiếp tục đi chung xe với nhau. Sau này có tiền sẽ mua riêng mỗi đứa một chiếc.

- Anh nói vậy là sao?

- Em vốn thông minh, phải hiểu lời anh nói chứ.

Cô lặng người nhìn anh. Điều bất ngờ khiến cô không thích ứng kịp.

Thường Anh rời bàn ăn đi vòng ra sau hè. Cô hoang mang đứng lên theo và ngỡ ngàng nhận ra chiếc túi to tướng nằm án ngữ ở cửa phòng.

Đến sau lưng cô, Thường Anh ôm thật gọn:

- Em xích qua một bên cho anh vào lấy đồ đi tắm.

Giấu vui sướng, cô ngang ngang hỏi anh:

- Ra thăm em có cần mang nhiều quần áo vậy không?

- Hôm qua, anh đã giao nhà lại cho bệnh viện, không mang theo thì để ở đâu?

Chi tiết này chợt khiến cô lo ngại:

- Anh tính như vậy có bốc đồng quá không?

- Ngay cái buổi sáng em bỏ về đây, anh đã quyết định như vậy. Bởi anh không có gì phải đắn đo hay lựa chọn. Anh chỉ có một đường đi duy nhất, đó là con đường có sự hiện diện của em. Nếu quả tình số mệnh đã định đoạt anh và em không thể có con với nhau, thì bắt đầu từ ngày hôm nay, mình hãy thôi nghĩ đến điều đó. Có con rất tốt, nhưng không có con còn tốt hơn nhiều. Vì như thế, anh với em có thể sống một cuộc đời ung dung tự tại, không có trách nhiệm nuôi nấng dạy dỗ, mình có nhiều thời gian để gần gũi và yêu thương nhau hơn. Thay vì tiền để nuôi con, mình sẽ tăng cường đi đây đi đó, thụ hưởng cái chất thi vị như những ngày mình đã sống ở Đà Lạt. Ở bên anh, em chưa thấy đủ vui sao?

Nước mắt Hương Nhu chảy dài. Chưa bao giờ cô cảm nhận được niềm hạnh phúc lớn lao như thế. Thường Anh đã không buông bỏ cô cho dù chỉ là chuyện trước mắt chứ không phải sau này. Lòng anh có thể không hoàn toàn nghĩ như vậy, nhưng một khi anh đã mở miệng nói ra cũng đủ đã chứng tỏ anh là người biết chấp nhận thực tế.

Không thấy Hương Nhu phản ứng Thường Anh xoay người cô cho đối diện với mình rồi nâng mặt cô lên:

- Yếu đuối thật. Yếu như sên mà tưởng đâu mình cứng rắn lắm. Nhưng mà em khóc được cũng tốt, khóc mới có thể giải tỏa ảm ức trong mười ngày qua. Mười ngày thiếu hơi chồng, chắc là đâu có ngủ được phải không?

Cô quệt nước mắt, liếc anh bằng cặp mắt đầm lệ. Thường Anh kéo cô áp sát vào mình, anh cho cô một thông tin:

- Bác sĩ Hưng đã hứa giúp đỡ anh. Ông ấy xin cho anh chuyển về trung tâm y tế ngoài này. Ngày mai, anh đến đó giao cho bác sĩ Thành một lá thư tay.

- Anh sẽ được phần làm gì ở đó?

Thường Anh khẽ cười:

- Chuyện còn chưa ngã ngũ. Nhưng cho dù không chuyển được công tác về đây, anh cũng không thay đổi quyết định. Anh có một đồng nghiệp kế cận lo gì không có cách làm để kiếm tiền.

Nhu vẫn băn khoăn:

- Mọi việc không đơn giản như anh nghĩ. Mình sống ở đây coi như phải làm lại từ đầu. Trước mắt phải thuê nhà để ở.

- Không cần thuê nhà. Mẹ bây giờ đơn chiếc, mình có thể ở chung với mẹ. Mẹ đã đồng ý chứ chấp anh rồi, em đừng lo.

- Anh chịu ở nhà vợ sao?

- Chỗ nào anh cũng có thể ở được miễn là có em.

Cô cúi mặt:

- Đầu đuôi tại em hết. Em nghĩ vấn đề đơn giản, nhưng rồi cuộc lại rối tung, đảo lộn mọi thứ.

- Có gì đâu mà rối tung. Mình về đây sống chuyển đổi không khí cũng tốt thôi mà.

Chuyển đổi không khí? Phải chăng trong lòng Thường Anh vẫn còn nuôi hy vọng có một ngày điều kỳ diệu sẽ đến với cô và anh?

Đêm đó, hai vợ chồng ngủ chung trên chiếc giường cá nhân của Hương Nhu thời con gái. Xa nhau mười ngày nên không ai có cảm giác buồn ngủ. Dù không nói gì cũng nằm lắng nghe hơi thở của nhau.

Vùi đầu vào lồng ngực rộng của Thường Anh, Hương Nhu chợt nhận ra rằng cô thật khờ dại khi muốn tách khỏi đời anh.

Một cơn gió đêm thổi đến xô bật cánh cửa sổ, cho cả hai nhìn thấy ánh trăng dịu dịu ở bên ngoài.

Bất giác, Thường Anh gọi khẽ:

- Nhu này!

- Gì vậy anh? - Cô hỏi nhỏ.

- Em có muốn biết anh đang nghĩ gì không? - Anh thì thầm.

- Đương nhiên là muốn. Nói em nghe đi!

Cô chờ đợi và lắng nghe anh tận đáy lòng.

- Anh không biết anh còn có thể yêu ai khác ngoài em nữa không, nhưng bao năm qua và hiện tại bây giờ em đã choán hết tâm tư của anh, anh hoàn toàn bị em chi phối. Em đã làm cách nào để khiến anh trở nên như thế? Chỉ cách cho anh đi. Anh cũng muốn mình có thể chi phối em để em đừng bao giờ bỏ anh một cách dễ dàng như vậy.

Hương Nhu nín thở trong giây lát, không phải chỉ đau thắt ở tim, mà tưởng chừng như các mạch máu đều bị vỡ.

- Xin lỗi anh... - Cô ghen lời – Mai mốt sẽ không bao giờ như thế nữa.

Anh siết cô một cái mạnh:

- Hứa rồi phải không?

Nước mắt cô ứa ra:

- Chỉ vì em sợ cái cảm giác bị bỏ rơi. Cái cảm giác đó đau khổ lắm, anh biết không?

- Đương nhiên là anh biết, biết tường tận hơn em.

Nhưng mà anh đã cứu vãn được, còn em mãi mãi không thể. Nếu không kịp dần, cô đã nói thế với Thường Anh.

- Hương Nhu à! Lặng độn ở khía cạnh nào anh cũng không sợ nhưng đừng để anh lặng độn vì thiếu em.

Giọng Thường Anh sao mềm đến thế? Anh khóc ư? Không đâu! Xưa nay cô chưa từng nhìn thấy anh khóc.

Chẳng biết làm sao, cô cù léc vào hông anh:

- Anh à! Chẳng phải anh đang nằm bên cạnh em đây sao. Còn nói nhảm nữa là em...

Những ngón tay của cô lại tiếp tục chồn vờn bên eo Thường Anh. Anh chụp vội tay cô nhưng muộn mất rồi. Có kèm nhưng từ cổ họng anh vẫn phát ra âm thanh khục khục. Đàn ông gì mà chịu nhột dợ ợc!

Né thêm một cái, Thường Anh té lăn xuống sàn nhà. Hương Nhu hoảng hồn trèo nhanh xuống giường nhoài tới bên anh.

Đêm nay ngủ trên giường chiếc mà cô cứ ngỡ giường đôi.

- Có sao không anh?

Cô lo lắng lay lay vai anh khi thấy mắt anh nhắm nghiền.

- Hình như bị chấn thương sọ não rồi. - Anh thều thào.

Mắt Nhu mở trừng nhìn vào khuôn mặt anh. Tức thì anh kéo cô xuống. Áo ngủ cô tuột khỏi vai. Cô nhắm mắt lại và lặn vào vòng tay anh. Xa xa như có tiếng vó ngựa cất bay trong sương, trong khói, trong mây mịt mờ...

Bầu trời sáng nay sao mà đẹp quá. Bầu trời thật nhiều mây trắng, mây bành bồng giống như một đàn ngựa bạch đang phi.

Ngồi sau xe, Hương Nhu cứ ngửa cổ nhìn và luôn miệng nói:

- Lạ thật đấy! Có gần mười phút rồi mà những con ngựa mây vẫn chưa biến dạng. Hình như là bốn con cả thấy. À không! Chỉ có ba con thôi:

Thường Anh phụ họa:

- Trên trời có ba ngựa bạch, dưới đất có hai ngựa ô, nếu cứ phi suốt trưa nay lấy gì mà ăn.

- Không đúng! Dưới đất là một ngựa bạch với một ngựa ô, chẳng qua nắng và gió biển làm cho ngựa bạch bị biến màu thôi. Được rồi, ngựa phi ra hướng chợ đi. Hôm nay chủ nhật, ăn hải sản nha, bạch mã?

- Ủ! Kiểm mua mực ống về hấp gừng, vài con cua nướng chấm muối tiêu chanh.

- Vậy chiều ăn chay chung với mẹ được không?

- Ăn chay có gì mà không được.

Thường Anh cho xe rẽ phải rồi đột ngột tấp vào lề.

Cô ngạc nhiên hỏi:

- Gì vậy anh?

- Điện thoại.

Thò tay vào túi quần, Thường Anh tần ngần nhìn số điện thoại lạ, nhưng rồi cũng áp vào tai. Hương Nhu ngồi im nghe ngóng.

Giọng Thường Anh chuyển đổi từng cung bậc:

- Alô? Ôi trời... mà y hệt Cảnh Dương? Sao? Ra tới Tân Thành rồi à? Khách sạn nào vậy? Royal hả? Ờ... chỗ đó cũng được. Ủ có, Hương Nhu đang ở nhà, lát nữa gặp. Rồi, rồi... đúng là quá bất ngờ...

Thấy Thường Anh tắt máy, Hương Nhu nhón người lên:

- Là Cảnh Dương hả anh?

- Là nó đấy! Đang trên đường chở vợ con ra đây.
- Làm sao Cảnh Dương biết số máy của anh... lại biết tụi mình đang ở ngoài này?

- O, anh cũng không biết, lát gặp rồi hỏi.
- Sao lúc này, anh bảo em đang ở nhà.
- Thì lát cũng gặp, cần gì nói qua điện thoại.
- Khó chịu thật!

Thường Anh quay ra sau ngó cô một cái:

- Em nóng lòng lắm sao?
- Đương nhiên rồi. Mười mấy năm không gặp mà.

Thường Anh cho xe chạy tiếp:

- Em ghé chợ mua thức ăn cho mẹ thôi. Cảnh Dương rủ vợ chồng mình đi ăn hải sản.

- Lát nữa, Cảnh Dương ghé nhà mình à?
- Không. Mười một giờ, anh chở em ra khách sạn Royal gặp hẳn.
- Cái từ “hắn” làm Hương Nhu nhớ tới ngày xưa. Cô thật lòng rất muốn gặp lại Cảnh Dương, muốn gặp lại tất cả những người đã từng quen nhau, đã từng có những kỷ niệm chẳng bao giờ hết nhớ.

Chưa tới mười một giờ đã có thêm cuộc gọi của Cảnh Dương. Vậy mà Thường Anh vẫn còn từ tốn ngồi đọc báo. Có lẽ cuộc gặp này, Hương Nhu có phần nôn nao hơn. Thấy cô tô chút son, đánh chút phấn hồng, Thường Anh đã nhìn nhìn với ánh mắt lạ. Nào giờ anh đâu có như vậy. Đúng là vô duyên và trẻ con nữa. Vợ anh đã 36 tuổi chứ đâu phải thời mười tám đôi mươi.

Hơn mười một giờ, hai người mới rời khỏi nhà. Cảnh Dương đứng chờ ở cổng khách sạn. Suýt chút nữa Hương Nhu đã không nhận ra anh. Dương thay đổi quá nhiều. Một thay đổi tốt đã tạo nên người đàn ông trung niên hồng hào, phong độ.

Ba người bắt tay nhau trong vui mừng. Ánh mắt Cảnh Dương vẫn nhìn Hương Nhu không dứt. Anh nhìn mà chẳng hề thấy ngại trước Thường Anh.

Có lúc Hương Nhu đâm ra bối rối

Theo Cảnh Dương lên căn phòng ở tầng một, không chỉ Nhu mà Thường Anh cũng ngỡ ngàng khi nghe Cảnh Dương giới thiệu bà xã.

Cô vợ Cảnh Dương quá trẻ, phải nhỏ hơn Dương ít nhất 10 tuổi. Đứa con trai biết đi chập chững nhìn giống Cảnh Dương như tạc.

Ngồi quay quần ở tiền sảnh, hai người đàn ông hồ hởi nhắc chuyện xưa. Bên vợ cảnh Dương, Hương Nhu bỗng thấy mình trở nên già nua dù trong nhóm bạn cùng tuổi, cô luôn được bảo là đứa lâu già. Nghe Cảnh Dương kể, Hương Nhu mới biết tung tích của vợ chồng cô bại lộ là do Thuần Mỹ. Trong chuyến đi Tây Ninh, Cảnh Dương đã tình cờ gặp cô nàng cùng hai đứa con gái song sinh ở tòa thánh. Dương bảo Thuần Mỹ bây giờ trông khác lắm, dù có ba con nhưng dáng dấp trông thon thả hơn ngày xưa nhiều.

Chồng Thuần Mỹ là giám đốc công ty cung cấp vật liệu xây dựng, anh ta lớn hơn Mỹ đúng một con giáp. Chẳng biết hồi đầu mới gặp nhau, Mỹ có gọi chồng mình bằng chú hay không? Nhớ lại kỷ niệm thời con gái, Hương Nhu ngồi cười một mình.

Thằng bé con Cảnh Dương trông có vẻ dạn dĩ, cứ thích tuột khỏi lòng mẹ, bỏ đi quanh quần. Vợ Cảnh Dương thì vẫn còn đậm chất ngây thơ, đáng về thuộc con nhà trâm anh thế phiệt, cô chưa thể hiện được tính cách của người mẹ. Có lẽ ở nhà, người thường xuyên gần gũi bé không phải là mẹ. Thấy thằng bé bỏ đi hơi xa mà vợ Cảnh Dương vẫn bình thản ngồi đọc tờ quảng cáo, Hương Nhu lo ngại nên đứng lên đuổi theo.

Thấy vậy, Cảnh Dương ngưng ngang câu chuyện trách vợ:

- Sao không ngó con vậy em?

Nói rồi chính Dương đứng dậy chạy tới chỗ thằng bé. Gặp Nhu ở đó, Dương tranh thủ hỏi:

- Hai người lấy nhau lâu như vậy mà không có đứa con nào thật sao?

- Ừm!

- Là do Thường Anh phải không?

- Không phải.

- Dương nghe nói ở bệnh viện Từ Dũ đã có nhiều ca thụ tinh trong ống nghiệm thành công, sao Nhu không thử xem?

- Tội Nhu cũng dự tính như thế.

Cảnh Dương bế con vào lòng nhưng chưa vội đứng lên. Anh vừa khều vào má con vừa nói:

- Lúc hay tin hai người đám cưới, Dương giận lắm. Thì ra Nhu vì Thường Anh mà đặt điều gạt Dương. Thà rằng Nhu cứ nói thẳng còn thấy dễ chịu.

Hương Nhu cười buồn:

- Không phải như Dương nghĩ đâu. Lúc đó, Nhu từ chối hoàn toàn không phải vì Thường Anh. Dương tin hay không thì tùy. Nhưng nhờ vậy mà bây giờ Dương mới được vợ đẹp con xinh vậy nè.

- Dù vậy vẫn không quên được người ta.

Câu nói của Cảnh Dương làm tin Nhu thất lại. Lẽ nào cô đã vô tình để Dương giẫm đạp lên nỗi đau mà cô đã từng thấm thía?

Biết là không thể đứng đây lâu hơn, Hương Nhu vội nói:

- Cảnh Dương thích ăn hải sản phải không? Bây giờ mình đi đi. Thường Anh lành mấy quán ăn chứ Nhu thì chịu.

Cảnh Dương bỗng con bước theo Nhu. Giao thẳng bé lại cho vợ, anh tươi cười nói:

- Mày dẫn đường đi Thường Anh. Để xe lại khách sạn, ngồi chung xe với vợ chồng tao luôn.

- Ừ, vậy cũng được.

Mọi người kéo nhau ra xe. Nhìn chiếc Nisan bóng lộn, tự dung Hương Nhu có suy nghĩ. Sau năm năm dời dỗi, hai vợ chồng cô đã cố gắng làm việc, phải nói là cật lực, nhưng sự dằn dụa có lẽ chỉ đủ để làm một cuộc thử nghiệm y khoa. Dù hao tốn mấy cũng phải thử nghiệm một lần. Nhu quyết định thế, còn Thường Anh cứ tảng lờ cho qua. Anh có vẻ như không cần con nữa vậy.

Cảnh Dương ngồi vào tay lái. Nhìn Dương từ phía sau, chợt nhiên Nhu nhớ tới câu nói của Dương lúc nãy. Có thể đó chỉ là lời trêu đùa nhưng bản thân Nhu vẫn tin người ta có thể không quên một người dù đã nhiều năm xa cách.

Đêm ấy, nằm bên nhau, Thường Anh bỗng hỏi:

- Gặp lại Dương, em có thấy tiếc không?

Tiếc ư? Sự thật ngày đó cô đâu có sự đắn đo chọn lựa nên làm sao có sự hối tiếc.

Cô cười bên nét mặt trầm tư:

- Sao lại hỏi em như vậy?

- Vì hỏi đó nếu chọn Cảnh Dương, bây giờ em đã có cuộc sống sung túc, có thể đã là mẹ của vài đứa con.

Cô lấy tay nghịch tóc anh:

- Không thể tính như vậy được. Ông Tư bà Nguyệt đâu có xe duyên cho em với Dương. Ông bà ấy nói hai đứa đó mà ráp lại sẽ nghèo rớt mồng tơi, lại còn cắn đắng với nhau suốt ngày, vừa khắc tinh vừa khắc khẩu...

Thường Anh nhếch môi cười theo:

- Cảnh Dương cũng hay thật. Ra trường đi làm có hai năm thì bỏ nghề, nhảy qua kinh doanh. Bây giờ đã là ông chủ một cửa hàng kim khí điện máy lớn ở Bình Dương. So ra hẳn giỏi giang hơn anh nhiều. Em lấy một người chồng như anh, kể ra cũng thiệt thòi.

Hương Nhu xích lại, gồi đầu trên cánh tay Thường Anh, cô nói bằng ý nghĩ rất thật trong lòng mình:

- Giàu sang là điều ai cũng thích, nhưng hoàn cảnh nào cũng có mặt trái của nó anh à. Em chỉ mong cầu một cuộc sống an lành. Em thích anh cứ như thế này, đừng thay đổi gì cả.

- Em chưa chán anh thật sao?

- Anh vừa nói gì hả?

- Anh nói... lâu rồi em chưa hôn anh.

- Rõ ràng mới hôm qua... sao chóng quên vậy bạn?

- Thì đã hơn 24 tiếng đồng hồ còn gì.

- Ai da!

- Sao vậy em?

Thường Anh hoảng hồn buông cô ra. Cô đưa tay xoa bụng:

- Bụng của em sao nhói lên một cái khó chịu quá.

- Bên nào hả em? Bên này phải không?

Thường Anh ngồi bật dậy, xoa tiếp vào chỗ bất thường:

- Chắc tại em nằm tư thế không thoải mái.

- Không! Sáng giờ đã mấy lần như thế rồi.

- Sao bây giờ mới nói với anh?

Cô hơi nhăn mặt:

- Em thấy cũng không có gì... để từ từ theo dõi.

- Anh chở em tới chỗ Tuyết Lan. Phải siêu âm mới biết được.

Thường Anh vừa khoác áo vừa đôn đốc:

- Em thay đồ mau đi, không để sáng mai được đâu.

Hương Nhu miễn cưỡng ngồi dậy. Cô có suy nghĩ tới vài nguyên nhân nhưng đã loại bỏ. Biết đâu chỉ là chứng khó tiêu. Hôm nay cô ăn khá nhiều hải sản, cộng với trái sầu riêng của chị Yên tiếp tế... có lẽ khả năng đó là lớn nhất.

Có dù dừ:

- Hay thôi đi anh. Em cũng đỡ rồi.

- Không được. Anh dắt xe ra ngoài chờ em đó.

Thấy Thường Anh cương quyết, cô đành đứng lên.

Tại phòng siêu âm, Tuyết Lan nhìn Nhu nghi ngờ:

- Chị Nhu à. Em cảm thấy như có túi thai nhỏ trong tử cung của chị vậy.

Hương Nhu giật mình, mấy cái từ đó nghe lạ tai làm sao:

- Em nói có túi thai sao?
- Em không dám chắc, vì cái túi còn nhỏ lắm nên không cho được kết quả.
- Nhưng chị có dấu hiệu gì đáng nghi ngờ không?

Dù tinh thần đang bấn loạn nhưng Hương Nhu cố trấn tĩnh. Phải rồi. Chu kỳ của cô đã trễ hơn mười ngày... có thể được sao?

Nhu ngồi bật dậy trong lúc Tuyết Lan nói:

- Muốn chắc ăn, một tuần nữa mình siêu âm lại. Hay chị phối hợp thử Quictick xem sao.

Hương Nhu xuống giường với tâm trạng nôn nóng:

- Ủ, có lẽ vậy. Cảm ơn Tuyết Lan. Chị về đây.

Tuyết Lan chau mày:

- Chị đừng nôn nóng quá. Lỡ không phải, mắc công anh ấy mừng hụt, tội nghiệp.

Hương Nhu không nói gì, đi một mạch ra phòng chờ.

Thường Anh lo lắng đứng dậy:

- Sao hả em? Có gì bất thường không?

Cô lắc đầu:

- Có lẽ em bị uất hơi. Chở em ra tiệm thuốc tây mua mấy viên sỏi.

Anh làm theo lời cô. Lòng cũng đỡ lo, nhưng vừa về tới nhà, anh thấy cô lập tức biến vào toa-lét.

Không bao lâu, cô xuất hiện trước mặt anh, đưa ra một cái que nhỏ:

- Anh nhìn đi!

Đôi mắt Thường Anh mở to, nhìn cái gạch đỏ mà thấy nó xanh ngời.

- Là... của em sao?

Cô sà ngay vào lòng anh:

- Rốt cuộc em cũng có thai mà, cần gì thụ tinh ống nghiệm.

Thường Anh ngồi im thín thít. Lúc anh vui buồn quá độ đều như thế.

Hương Nhu đứng lên đẩy cửa:

- Để em nói cho mẹ biết.

Thường Anh cản lại:

- Mẹ ngủ rồi, để ngày mai đi em. Em tin tưởng tuyệt đối vào kết quả này hả?

Cô cười tự mãn:

- Nếu có gì sai sót, em hoàn toàn chịu trách nhiệm.

Giờ cô đã thấy niềm tin trong mắt anh:

- Được rồi. Nếu đã là bà bầu thì phải đi ngủ sớm... mà có sớm gì nữa đâu.

Nhu ngược nhìn đồng hồ thấy đã mười một giờ hơn. Cô vội lên giường nằm nhưng chưa được bao lâu lại bật dậy tìm chiếc di động của Thường Anh trên đầu giường.

Cô loay hoay tìm số:

- Cảnh Dương hả? Thường Anh có chuyện vui này muốn nói với Dương.

Đang thiu thiu ngủ Thường Anh ngạc nhiên xoay qua, vừa vặn áp tai vào chiếc di động Hương Nhu đưa tới.

- Alô! Alô! Nhu hay Thường Anh vậy?

Cảnh Dương tới tập hỏi, nhưng Thường Anh chậm rãi đáp:

- Tao đây.

- Vừa nghe Nhu bảo mày có chuyện vui gì muốn nói hả?

- Tại Hương Nhu mừng quá... ngủ không được nên mới nghĩ ra cái trò này để phá mày đó thôi. Chắc mày đang ngủ hả Dương?

Giọng Cảnh Dương tỉnh queo nhưng không lấp hết vẻ nôn nóng:

- Chưa đâu? Tao thức khuya lắm. Có chuyện gì cứ nói đi.

- Ờ thì... Hương Nhu muốn báo cho mày biết... để được chia sẻ niềm vui vậy mà.

- Sẵn sàng chia sẻ... nhưng là niềm vui gì?

Thường Anh hơi lọng cọng:

- Chẳng biết có chắc chắn hay không... nhưng Nhu bảo là sẽ cho tao thăng chức.

- Ồ vậy hả! Tuyệt quá còn gì. Sáng mai, tao không về sớm đâu, phải được khao một châu mới thỏa mãn.

- Được thôi! Nhóc của mày ngủ say rồi phải không?

Giọng Cảnh Dương như gió thoảng nhẹ:

- Ừ! Hai mẹ con đang ngủ say sưa. Một người vô tư, một người thánh thiện.

Thường Anh mỉm cười:

- Cuộc sống màu hồng phải không?

- Cho nên có lúc cũng cần một chút hoen ố.

- Thôi, ngủ đi. Ngủ ngon!

Cảnh Dương lờng khùng:

- Có thể nói với Hương Nhu mấy câu không?

Thường Anh đáp không chút do dự:

- Hình như ngủ rồi. Có nghe tiếng ngáy đều đều không?

Nghe tới đây đôi mắt Hương Nhu mở to nhìn trừng Thường Anh, nhưng anh vẫn tỉnh như không khi chạm phải ánh mắt cô. Bên tai anh, giọng Cảnh Dương tan loãng:

- Thôi nha! Hình như sắp mất vùng phủ sóng!

- Ủ! Mai gặp. Đừng ăn sáng ở khách sạn. Có một chỗ điểm tâm đặc biệt không nên bỏ qua.

- OK!

Thường Anh tắt máy, bỏ di động qua một bên rồi kéo Hương Nhu gói đầu trên cánh tay mình. Cô áp tay lên vùng ngực ấm áp của anh. Mọi điều không hài lòng đều có thể cho qua khi cô đang cảm nhận, một mầm sống thương yêu đã và đang hình thành trong cơ thể. Anh và cô nằm yên lặng bên nhau, cảm nhận niềm hạnh phúc thấm sâu vào từng tế bào, niềm hạnh phúc hoài nghi và tưởng chừng như không bao giờ đạt được.

Phần 9

Có thể nói chuyện Hương Nhu mang thai là một điều lạ đối với mọi người. Ngay bản thân Nhu cũng vậy, dù đã mang nặng bảy tháng, cái bụng to bè, nhưng cô vẫn tưởng mình nằm mơ.

Thường Anh nâng niu cô hơn vì cô đang mang hộ anh một báu vật. Anh đã hoạch định chu đáo một cuộc sống có ba người.

Vừa bước qua tháng thứ tám, đột nhiên huyết áp Hương Nhu tăng cao. Cô phải dùng thuốc và kiêng ăn nhiều thứ, nhưng huyết áp vẫn dao động. Thường Anh vô cùng lo lắng và anh quyết định đưa cô vào Sài Gòn khi có quyết định nhập viện.

Hương Nhu nằm ở bệnh viện Từ Dũ bốn ngày, được thăm khám và xét nghiệm liên tục. Cuối cùng, hội đồng y khoa quyết định mổ đẻ kết thúc sớm thai kỳ. Trong hồ sơ bệnh án, đứa bé cô mang được kết luận là con quý, nên các bác sĩ cần bảo vệ một cách tốt nhất và an toàn.

Một bé gái đã chào đời đúng vào ngày rằm tháng Giêng. Thường Anh là người nhìn thấy con trước tiên. Được mẹ tròn con vuông đối với anh là niềm vui bất tận.

Nằm trong phòng lạnh, vết thương già thuốc gây đau, nhưng Hương Nhu nghe lòng ấm áp, rộn rã. Nhìn những giọt dịch truyền, cô chợt nghĩ tới Hạo Khang. Cô muốn nói cho anh biết là cuối cùng cô đã được làm mẹ.

Phương Nghi càng lớn càng giống Thường Anh. Con bé đáng cao, da trắng, mắt to, mày đậm nên có khuôn mặt sáng như trăng rằm. Thường Anh chăm con tỉ mỉ và chu đáo đến mức nhiều người bảo anh là ông bố có một.

Từ ngày có Phương Nghi hiện diện, công việc của Thường Anh và Hương Nhu dường như thuận lợi hơn.

Hai vợ chồng đã xây được ngôi nhà nhỏ mà khang trang, ấm áp. Ai cũng bảo Hương Nhu có một mái ấm hạnh phúc.

Vâng! Nhu cũng thấy mình hạnh phúc. Cô có người đàn ông thương yêu vợ con ngay bên cạnh. Vậy mà trong những khoảnh khắc trống vắng của ngày, cô vẫn không xóa được hình bóng cũ. Nguyên do gì đã khiến hình bóng đó lưu lại trong cô lâu như vậy? Người ta bảo tình yêu không vĩnh cửu, chỉ có thời khắc tình yêu là vĩnh cửu. Có đúng như thế không?

Hạo Khang! Em có nên tìm lại anh không? Một cuộc tìm kiếm thực tế chứ không phải trong giấc mơ em từng có. Thường Anh à! Em cũng nên làm như thế, phải không? Biết đâu người thực tại sẽ giúp em thôi nghĩ về quá khứ. Một quá khứ đẹp mà buồn đến không nguôi.

Bước đến bên giá điện thoại, Hương Nhu nhắc máy, tay bấm số...

Chưa kịp nhận tín hiệu, cô đã nghe tiếng xe Thường Anh chạy vào sân, tiếp đến là giọng riu rít của con gái:

- Mẹ ơi! Con về rồi nè...

Thế là Hương Nhu đành gác máy. Vừa cúi xuống ôm con, cô thoáng nghe bàn tay Thường Anh áp lên tóc mình. Đó là cử chỉ thường lệ mỗi khi anh về đến nhà.

Bên cô, chồng con đề huề thế này hà có gì phải truy tìm hình bóng của quá khứ. Sống cho thực tế một chút đi Hương Nhu. Một lần nữa cô tự chấn chỉnh bản thân mình.

Sau khi tháo giày, Phương Nghi nhảy phóc lên xa lông. Con bé ngồi xếp hai chân trông giống như búp bê biết hát...

Ba là cây nến vàng

Mẹ là cây nến xanh

Con là cây nến hồng

Ba ngọn nến lung linh

Thắp sáng một gia đình...

Thường Anh cũng khoan khoái thả người bên cạnh Phương Nghi, ánh mắt anh tràn ngập niềm vui. Bao giờ nhìn con mắt anh cũng đong đầy cảm xúc như thế. Đêm hôm qua, anh bảo với cô anh là người đang sống trong hạnh phúc. Cô mỉm cười bên anh, nghĩ mình có thừa khả năng giữ cho anh hạnh phúc đó.

Bất chợt cô tham gia mấy câu hát vui khi ngồi nhìn màu áo của hai cha con dưới ánh đèn neon dịu mát:

Ba là cây nến ngà

Mẹ là cây nến bông

Con là cây nến trắng

Ba ngọn nến lung linh

Thắp sáng một gia đình...

Nhận ra lời hát vừa vui vừa hợp lý, Phương Nghi bật cười khanh khách. Con bé ngoác mẹ lại gần:

- Cây nến bông ơi, qua ngồi với cây Nến Trắng luôn đi!

Hương Nhu sàng qua chỗ con, lập tức bị câu lấy cổ và hôn tới tấp vào mặt. Cô vừa cười vừa né mặt ra nhưng vẫn không thoát cái mũi và hai bàn tay bé nhỏ nhưng đầy nhiệt huyết.

Nến Ngà giương mắt nhìn rồi đặng hắng một cái:

- Sao toàn hôn Nến Bông không vậy. Coi chừng Nến Ngà giận tắt lửa đó.

Ngay lập tức, Nến Trắng nhảy qua Thường Anh, miệng cười lém lỉnh.

Giây phút đó Hương Nhu càng nhận thấy rõ đã là một gia đình thì cần phải có sản phẩm từ cha và mẹ.

Dù muộn màng nhưng cuối cùng cô và Thường Anh đã tạo ra sản phẩm của mình.

Cô vuốt ve gò má con, không ngăn được xúc cảm mầu tử:

- Ôi! Cục cưng của mẹ, thương quá đi thôi.

Phương Nghi xoay qua choàng ôm cổ mẹ, đôi môi hồng của con bé động đập thật đáng yêu:

- Mẹ! Lúc nãy chạy xe ngoài đường, con gặp dì Hà chở anh Duy Thiện đi học về.

- Ồ, vậy hả! - Hương Nhu âu yếm nhìn vào mắt con - Thế anh Duy Thiện có nhìn thấy con không?

- Dạ có. Anh ấy cười với con và giơ tay chào như thế này này!

Hương Nhu và Thường Anh cùng cười.

Suy nghĩ một thoáng, anh nhìn cô, nói:

- Không biết tới bao giờ Phương Nghi nhà mình mới lớn bằng Duy Thiện.

- Thì sáu năm nữa. - Hương Nhu cười đáp - Sáu năm cũng mau thôi mà anh. Bộ anh mong con lớn nhanh hả?

Anh cười xòa:

- Con gái bé bỏng ôm ấp nựng nịu đương nhiên là thích... Nhưng anh lo khi tụi mình già rồi mà con chưa đủ trưởng thành.

Đó cũng là điều bản thân cô từng nghĩ. Vì thế cô luôn cố gắng chăm sóc sức khỏe cho từng thành viên trong gia đình. Mong sao khi cô và Thường Anh không còn sức tạo ra của cải vật chất thì bản thân Phương Nghi đã có thể đứng vững một cách độc lập.

- Mẹ ơi? Con đói bụng rồi.

Giọng mè nheo của Nghi kéo cô về thực tại.

Đứng lên, cô bảo:

- Con vào rửa mặt, tay chân rồi mẹ dọn cơm ăn.

Giọng bé léo nhéo khi cô quay lưng:

- Có tôm rim với canh khổ qua dồn thịt không mẹ?

- Đương nhiên là có rồi. Chẳng phải tối qua con đã lên thực đơn với mẹ rồi sao? Phương Nghi tủm tủm cười, trong lúc Thường Anh ngửa đầu ra chiếc ghế dựa.

Sau những giờ làm việc căng thẳng, đối với anh gia đình là nơi yên ấm nhất. Anh là mẫu người đàn ông không có nhiều tham vọng. Anh chỉ thích lưu giữ và duy trì những hạnh phúc trong tầm tay mình...

Dù đã nghe tin đài báo bão, báo chí cũng đăng đầy con bão khẩn cấp có khả năng đổ bộ vào các vùng ven biển rạng sáng ngày mai. Vậy mà người dân ở thành phố biển này vẫn tỏ ra bình thản, đứng dung trước những sự kiện phòng chống. Ghe tàu đánh bắt hầu như đã cập hết vào bờ, một số người dân sống sát bờ biển ung dung sơ tán. Nhưng nhìn chung, không ai ở trong tư thế sẵn sàng đối đầu với bão. Mấy mươi năm qua hay cũng có thể đã trăm năm rồi, đâu có cơn bão nào tạt qua thành phố này. Hình như đường đi của bão không thuận để đổ vào một thành phố vốn rất bình yên.

Vì thế tối hôm đó, ai cũng sinh hoạt bình thường, giấc ngủ không hề có sự lo âu, thấp thỏm.

Gần bốn giờ sáng, trời bỗng lắt rắc mưa. Hương Nhu trở mình thức dậy, tự dung cô bắt đầu có cảm giác lo.

Thường Anh cũng đã dậy từ lúc nào, anh bước tới cửa sổ đưa tay hứng những giọt mưa nhỏ rồi chột bảo:

- Có thể nào bão sắp tới không em?

Nhìn bé Phương Nghi đang ngủ say, Hương Nhu so vai:

- Em mong là không có.

Hai vợ chồng không ngủ được, cứ đi lên đi xuống cho đến khi cơn mưa bắt đầu nặng hạt. Hình như có tiếng gió thổi. Mẹ Nhu cũng thức dậy khi những cơn gió bắt đầu mạnh lên.

Thường Anh vội vàng đóng hết các cửa sổ, nhưng anh quên mất cái cửa chớp trên đường đi xuống cầu thang. Vì vậy gió lồng qua là bắn nước vào ướt hết lối đi. Hai vợ chồng phải hi hục lau nước.

Bão đã đến thật! Mẹ Nhu hoảng sợ cứ ngồi lâm râm khăn vái. Tiếng gió bắt đầu rít lên từng hồi. Qua khung cửa kính, Thường Anh chứng kiến những tấm tôn ở căn gác nhà đối diện bị gió cuộn lại chẳng khác gì những chiếc bánh tráng.

- Kinh khủng thật! - Thường Anh lắc đầu - Thế nào cũng cúp điện. Để anh đi lấy cái đèn. Đúng như lời Thường Anh nói. Anh chưa kịp mang đèn lên thì bóng tối đã phủ xuống. Hương Nhu ngồi bên cạnh con, lòng hoang mang lo sợ. Nhịp tim cô biến động theo từng tiếng gió rít. Lần đầu tiên trong đời cô nghe tiếng gió rít trong cơn bão. Nó giống như tiếng những con thú hoang gầm rú, xâu xé lẫn nhau. Vậy mà Phương Nghi vẫn ngủ say, không hề biết có cơn bão đang hoành hành.

- Cũng may mình vừa xây lại căn nhà.

Thường Anh vừa nói vừa cúi xuống hôn con:

- Nếu không, chẳng biết đưa con bé tránh vào đâu.

Hương Nhu ngồi lặng thinh, lòng bộn bề suy nghĩ.

Hơn một tiếng đồng hồ, cả thành phố chìm trong mưa bão. Nhu gọi điện qua nhà anh Hoàng và mấy chị, nhưng không liên lạc được. Hồi lâu mới nhận được tin vườn xoài nhà chị Yên hầu như tróc hết gốc.

Cơn bão đi qua, ai nấy bàng hoàng chứng kiến tàn tích. Không chỉ nhà cửa, cây xanh mà thiệt mạng cũng nhiều.

Hương Nhu chạnh lòng chợt nghĩ:

- Nghe tin này, chẳng biết Khang có nghĩ tới cô không. Cô không tin trong lòng anh không còn sót lại một dấu tích nào. Nếu lỡ cô không may trong trận bão này thì cô và Khang sẽ muôn đời không gặp lại.

Mà không! Chuyện vô thường đâu phải chỉ vì thiên tai hay tuổi tác. Người ta hiện hữu trên đời chỉ dựa vào hơi thở mà thôi. Tại sao rất muốn gặp Hạo Khang mà cô cứ dặn mình không nên như thế?

Cuối tháng 12, trời bắt đầu se lạnh, Hương Nhu phải mặc thêm chiếc áo len mỏng để đi chợ. Cô đang bận rộn trong bếp với món mực chiên giòn thịt cho cô con gái yêu, thì có tiếng gọi cửa.

Cô tắt bếp, lau nhanh tay vào chiếc khăn rồi vội vàng bước ra ngoài.

Cửa mở cô ngạc nhiên nhận ra Hà Văn, người láng giềng cũ:

- Ôi! Anh Văn.

Nụ cười vẫn hóm hỉnh như ngày nào trên môi Hà Văn:

- Em nhìn xem, cậu ấy có phải là người quen của em không?

- Ai ạ?

Nhu hơi chồm về phía cửa, đảo mắt nhìn ra đường. Một bánh xe lăn chọt ló ra khiến Nhu bàng hoàng sững sốt. Trên xe lăn, một thanh niên trắng trẻo với đôi mắt sáng.

- Chị...

Nén một nhịp thở, Hương Nhu kêu lên:

- Vỹ phải không? Thật tình chị không dám tin là em đấy.

Vỹ đưa tay ra:

- Chị vẫn còn nhớ tên em sao...Sung sướng thật!

Hương Nhu nắm lấy tay Vỹ, cô phải cắn chặt môi để ngăn cảm xúc.

- Làm sao chị quên em được.

Vỹ cười:

- Hai mươi năm đúng đó chị. Hai mươi năm, nhưng chị không thay đổi nhiều:

Hương Nhu cũng cười:

- Còn em thì từ một cậu bé 9 tuổi, giờ đã là một thanh niên đẹp trai.

- Đẹp trai nhưng phải ngồi xe lăn thì cũng thành xấu, chị à.

- Đừng nói vậy! Ai cũng có cách để làm cho mình đẹp. Nào giờ Vỹ luôn lạc quan, đúng không?

Vỹ mỉm cười. Hà Văn đang chờ khoảng trống để xen vào.

- Đúng là người quen rồi, phải không?

- Thôi, anh về bên nhà Nhu.

Chợt thấy mình sơ ý, Hương Nhu vội vàng nói:

- Dạ, em cảm ơn anh Văn nhiều. Bên nhà cũng khỏe hết hả anh?

- Ừ khỏe cả. - Hà Văn nói thêm - Lúc này, anh đang tưới cây, thấy cậu ấy cứ qua lại trước ngôi nhà cũ của em. Giờ này nhà bên ấy không có ai, họ đi làm hết.

- Cũng may là có anh...

Hương Nhu cười thật tươi trong lúc Hà Văn ngấm ngấm ngôi nhà:

- Em qua ở bên này có vẻ tốt hơn đó. Con đường bên ấy vẫn buồn và ảm đạm lắm. Ở mà sáng nay em không đi làm sao?

- Em làm buổi chiều và tối, sáng phải lo việc nhà, anh à.

- Ừ! Sắp xếp vậy cũng hay.

Cô xới lời:

- Anh vào nhà uống miếng nước rồi hẵng về.

- Thôi, để hôm khác. Anh còn chưa tưới cây xong, lần này Hà Văn rút lui thật, anh cười với Vỹ - Cậu ở chơi nha!

Vỹ gật đầu đáp lễ:

- Dạ. Cảm ơn anh nhiều lắm!

Hà Văn khoát tay:

- Có gì đâu. Anh với Nhu là hàng xóm mấy mươi năm rồi mà.

Hương Nhu tiễn Hà Văn ra cửa rồi xoay qua Vỹ:

- Minh vào nhà đi em. Nói chị nghe, bà nội có khỏe khô ng?

- Nội mất hơn 10 năm rồi, chị à. Nội bị tai biến, hôn mê sâu rồi đi rất nhanh.

Hình dung lại dáng dấp nhỏ thó của bà nội Vỹ, Hương Nhu thấy buồn:

- Chị hiểu được tâm trạng mất một người thân, nhưng nội đi như vậy cũng tốt. Vậy rồi từ lúc đó, em sống một mình?

- Dạ. Cô đơn nhưng mau trưởng thành. Em bây giờ có thể tự nuôi sống bản thân.

- Em làm gì hả Vỹ?

Hương Nhu giúp Vỹ đẩy chiếc xe lăn bậc cao và nghe cậu tự hào kể:

- Bây giờ em có thể kiếm tiền từ những bức vẽ để các em thiếu nhi tập làm quen với tranh cát.

- Ôi! Em khéo tay vậy sao! Chị thích tranh cát lắm đây. Cuối tuần nào, chị cũng dẫn con gái chị đi chơi ở nhà sách. Không biết có khi nào cầm trúng bức tranh của em vẽ không nhỉ?

Vỹ chợt bắt sang vấn đề khác:

- Con bão vừa rồi, nhà mình có sao không chị? Chưa gặp được chị, em cứ thấy lo lo trong lòng. Nếu sáng nay không được tháp tùng đoàn cứu trợ, em định bụng sẽ tự mình ra đây một chuyến.

Hương Nhu cảm động:

- Tấm lòng của em khiến chị thấy thẹn. Đúng ra chị phải là người đi thăm em mới phải.

- Chị đừng nhỡ như vậy. Không nên đặt vấn đề ai thăm ai.

- Nhưng chị nhận thấy bản thân mình tệ - Hương Nhu ái ngại tiết lộ - Vì nhà chồng của chị ở Hậu Giang mà, chị lại có một thời gian sống ở đó.

Đôi mắt Vỹ mở to:

- Thật sao? Ôi... thế thì hay quá!

Hôm nay Hương Nhu thật sự thấy vui dù có một nỗi đau dịu nhẹ xâm lấn tâm hồn. Biết Vũ từ một cậu bé con, vậy mà nay gặp lại, Nhu vẫn có một cảm giác thân quen gần gũi. Hai mươi năm... đâu có dài lắm đâu.

Nghĩ tới điều đó, lòng Hương Nhu ấm lại:

- Để chị lấy nước em uống. Đã ra tới đây phải ở lại nhà chị vài ngày.

- Tối nay, xe về rồi chị à.

Hương Nhu nhìn lên đôi chân của Vũ, hình dung lại những dấu kim châm ngày xưa.

- Xe về gấp vậy sao? Em có thích ra biển không?

- Đương nhiên rồi? Dù không tắm biển cũng phải ngắm biển.

Nhu sốt sắng:

- Vậy bây giờ hai chị em mình đi.

- Chị có bận bịu gì không? Lúc này chị nói buổi sáng phải làm việc nhà. Em nghe mùi thơm dưới bếp, chị đang nấu ăn, phải không?

Hương Nhu lấy dây buộc tóc. Cô vẫn đang mặc bộ đồ đi đường nên không cần phải thay đổi.

- Minh đi thôi! Việc gì cũng bỏ hết, lát về tính sau.

Vũ dù dừ:

- Anh nhà chị có khó không?

- Không khó không dễ... nhưng sống chung với anh ấy, chị cảm thấy thoải mái.

Vũ lẳng lẳng lẩn xe. Xuống tới thêm sân, anh chợt ngẩng lên hỏi:

- Đi chung với em thế này, chị có ngại không?

Ừ nhỉ! Vũ đã hỏi tới cái điều mà Nhu không nghĩ tới. Cô chưa từng đi bên cạnh một chiếc xe lăn như thế này, nhưng cô dặn mình phải tự tin với một người đồng hành như Vũ.

Mạnh dạn cầm lấy thanh đẩy, Nhu nói:

- Chị xem Vũ như em trai của chị. Được đi bên em, chị thấy vui lắm. Chị em mình đâu có nhiều dịp để đi như thế này, đúng không?

Vũ ngồi lặng im. Mặt Nhu ngẩn cao dù biết có những mắt đang soi mói mình. Phở xá xíu hấp, ai ai cũng đi bằng chính đôi chân và sức lực của mình. Còn Vũ phải nương nhờ vào chiếc xe lăn. Dù vậy, Vũ đã sống những ngày an lạc. Nhu tin là như thế.

Mỗi người đều có quan niệm sống theo cách riêng của mình. Được và mất tuy là hai phạm trù khác nhau, nhưng đều có chung một điểm dừng.

Ra tới gần biển, Nhu nghe chiếc xe động đậy liên tục. Vỹ cứ nhấp nhóm như muốn đứng lên. Cậu ta khiến Nhu cũng thấy háo hức.

- Ôi! Biển kia... Biển đẹp quá... - Vỹ reo lên như đứa trẻ - Vậy mà em tưởng người ta tô vẽ trong tranh.

Bước chân Hương Nhu chậm lại:

- Sáng nay có bờ bãi, chị sẽ bắt dĩa tròng cho em xem.

Vỹ hớn hớ:

- Chị bắt được chúng sao?

- Nó nhanh khùng khiếp lắm, nhưng cũng có cách tóm cổ nó lại.

- Nó có cổ à? Hình như chỉ toàn là càng với cẳng.

- Em thật là...

Vỹ cười thành tiếng:

- Chị thử nhìn kỹ đi! Anh em nhà cua nhà còng không có cổ đâu, chúng không xoay qua xoay lại được, chỉ bò ngang thôi.

Nhu chột reo lên:

- A, đây rồi?

- Đưa cho em.

Vỹ xòe bàn tay ra. Bàn tay đầy đặn trắng hồng đẹp hơn tay con gái. Nhu đổ vôi vào lòng tay Vỹ con dĩa tròng nhỏ xíu cùng với một ít cát biển mịn ướt. Con dĩa tròng bò từ lòng bàn tay này sang lòng bàn tay bên kia. Vỹ cứ thế chụm hai bàn tay lại để đùa nghịch.

Gió thổi phàn phật, nắng hanh rát cả mặt. Nhu đưa tay lên ôm má rồi kéo lại chiếc nón rộng vành. Da cô dễ bắt nắng lắm, hễ chủ nhật nào đi tắm biển là coi như suốt một tuần, Thường Anh cứ luôn miệng gọi vợ là Hương Nhu tía.

- Chị Nhu này!

- Gì hả?

- Chị được mấy cháu rồi? Đứa lớn năm nay mấy tuổi?

- Chị có một đứa thôi. Con bé sắp được 5 tuổi.

- Chị lập gia đình muộn à?

- Có con muộn chứ không phải lấy chồng muộn.

Vỹ quay xe nhìn băng khuâng trên triền núi. Bầu trời hôm nay trong xanh, phản chiếu trong ánh mắt Vỹ:

- Chị ơi? Em có điều này muốn hỏi.

- Em cứ hỏi.

- Có bao giờ chị rất mong mỏi gặp một người nào đó mà cứ phải dặn lòng là không nên?

- Tất nhiên là có.

Đến lượt Hương Nhu hướng mắt lên triền núi. Ai cũng có hoài niệm và những bí mật trong ngăn tim. Để yên thì thôi, hễ động tới là nghe nhức buốt.

Giọng Vỹ chùng xuống:

- Nếu vậy nhân lúc còn có thể, chị hãy cố gắng thực hiện tâm nguyện của mình đi. Đừng để giống như em, cứ lần lựa nên vĩnh viễn không gặp lại, có hối tiếc cũng muộn rồi.

Vỹ đang nói lên tiếng nói của lòng mình mà sao Hương Nhu cảm giác mình đang đón nhận những lời cảnh tỉnh.

- Em đang buồn vì chuyện đó, phải không?

Vỹ chớp mắt, cậu đã làm rơi con đã tràng tự lúc nào.

- Không phải buồn mà là một nỗi ray rứt triền miên. Em khác người ta nên suy nghĩ cũng không được bình thường. Mặc cảm đã làm em mất một cơ hội mà có lẽ suốt đời chẳng bao giờ tìm lại được.

Nhu biết Vỹ đang nói về cái gì. Cậu ta đã hai mươi chín tuổi, làm sao thoát được cái vòng lẩn quẩn của tình yêu. Ai yêu rồi cũng sẽ cảm nhận được tình yêu có mùi vị của hạnh phúc lẫn đau khổ. Nhưng là người khôn ngoan sẽ biết cách xua đuổi muộn phiền mà cất nhắc điều hạnh phúc.

Em ơi! Điện thoại của em nè. Buông tô trứng chưa kịp đánh đều, Hương Nhu vội vàng cầm lấy ống nghe từ tay Thường Anh chuyển sang.

- Alô.

- ...

- Alô.

- ...

Sao không có phản hồi vậy? Nấn ná thêm một chút, Hương Nhu đành gác máy. Xoay qua Thường Anh, Nhu gạn hỏi:

- Lúc này là ai tìm em vậy?

- Một người nào đó... tên Khang.

Hương Nhu sưng sốt:

- Anh bảo...tên Khang?

- Ủ! Anh ta nói như vậy. Em không quen người đó à?

- Có đúng là tìm em không đấy?

Thường Anh cười cười, mắt vẫn dán và tờ Bóng đá:

- Nhà mình còn cô Hương Nhu nào nữa sao?

- Tìm em, sao không nói gì đã cúp máy?

- Chuyện đó... anh làm sao biết được.

Nhu quay lưng đi, lòng trào dâng một cảm xúc không diễn tả được. Tô trứng bỗng chốc tuột khỏi tay, rơi xuống đất vỡ toang.

Cô bàng hoàng chột tỉnh. Thì ra chỉ là một giấc mơ.

Là mơ thôi! Thực tế làm gì có Khang cất công tìm kiếm một người mà anh đã trốn chạy. Chỉ tiếc giấc mơ quá hà tiện, không cho cô cơ hội nói với Khang lời nào:

Ngồi dậy, Hương Nhu vuốt lại mái tóc rối. Nhìn ngấm nét mặt của con gái trong giấc ngủ say, cô nghe lòng dịu lại.

Tiếng tit tít báo giờ của chiếc di động đánh thức Thường Anh.

Trỗi dậy, anh ngạc nhiên khi thấy Hương Nhu đang ngồi:

- Bữa nay, sao em thức trước... di động vậy? Không ngủ được hả?

Hương Nhu mỉm cười:

- Tại tối qua ngủ sớm nên em đủ giấc rồi.

Thường Anh choàng ôm vai cô:

- Vậy ra ngoài tập thể dục với anh luôn nha?

Thấy cô gật đầu, Thường Anh hớn hờ:

- Để anh vào toa-lét trước đã.

Hương Nhu đẩy anh một cái. Buổi sáng sớm, cô nhìn anh giống như một chú bé con. Thường Anh chú trọng sức khỏe lắm. Ngày hai lượt, sau giấc ngủ sáng và chuẩn bị giấc ngủ tối, anh tập thể dục đều đặn khoảng nửa tiếng. Hương Nhu lười hơn anh, nhưng bị gò ép mãi, nên giờ cũng vào khuôn mẫu.

Sau khi chỉnh lại cái dáng nằm hờ hênh của con, Thường Anh hôn đánh chụt vào má con bé một cái.

- Để con ngủ mà anh.

Cô cầu nhàu kéo anh lên sân thượng. Đang lúc chạy bộ trên máy tập, Thường Anh bỗng nói:

- Hôm qua, Xuân Mai có gọi điện cho anh, hỏi vợ chồng mình có thể về dự kỷ niệm hai mươi năm ngày cưới không? Ý Nguyên thì hứa sẽ cùng Đình Hùng bay từ Mỹ về.

Cô đáp không chần chừ:

- Nếu anh thích thì mình vẫn có thể thu xếp để đi.

- Bạn bè của anh cũng xem như bạn bè của chung. Nếu chỉ mình anh thích thì không nên để em miễn cưỡng.

Cô liếc xéo Thường Anh:

- Được rồi, đi với anh thì đi đâu cũng thích.

Không thấy Thường Anh nói gì, cô ngừng tập, gọi:

- Anh ra đây một chút đi.

- Anh đang tập.

- Không ra, hồi hận ráng chịu.

Lời đe dọa có hiệu lực. Ngay lập tức, Thường Anh đứng chắn trước mặt cô. Hương Nhu nhìn thấy những giọt mồ hôi lấm tấm trên ngực anh.

- Chuyện gì?

- Chuyện...

Bỏ lửng câu nói, Hương Nhu bất ngờ kiễng chân hôn vào má anh một cái.

Miệng cười nhưng mắt Thường Anh nhìn dáo dác:

- Ở đây toàn là cửa sổ không nghe nhỏ. Em tưởng xung quanh đây không có ai dậy sớm tập thể dục sao?

- Có thì sao? Chỉ là một đoạn phim nhẹ nhàng thôi mà.

Thường Anh xỉ vào trán cô một cái:

- Ủ! Hay lắm! Nhất như thỏ mà tưởng ta đây anh hùng. Lỡ bị người ta thấy, xem ai xấu hổ cho biết.

Cô đẩy Thường Anh:

- Không nói nữa. Xích ra đằng kia cho em tập.

Thường Anh trở lại chỗ cũ. Cô thấy nụ cười phảng phất trên môi anh.

Mỗi sáng, sau khi đưa con đến trường, Thường Anh chở cô đi ăn sáng rồi trả cô về tận nhà. Khi Thường Anh trên đường đến chỗ làm thì cô đã bắt tay vào việc giặt giũ, dọn dẹp.

Hôm nay trong lúc sắp xếp lại tủ sách, Hương Nhu chợt nhớ tới giấc mơ lúc hùng sáng cách đây mấy tuần. Tiện tay cô kéo chiếc hộp gỗ ra. Những lá thư của Khang vẫn còn, nhưng bức ảnh đã ngả màu theo năm tháng.

Hai mươi năm rồi ư? Nhu bước tới tấm gương lớn nhìn mình thật lâu trong đó. Cô đã già rồi. Cô đã qua tuổi bốn mươi. Bây giờ có thể vững vàng để gặp lại Khang chưa?

Ánh mắt Võ chợt hiện ra... và rồi một điều gì đó chợt thôi thúc Hương Nhu mãnh liệt. Lúc này cô nghĩ rằng không gì có thể ngăn cản mình nổi.

Cầm lấy điện thoại, tay cô mạnh dạn bấm số. Mất gần nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng cô đã có được số máy di động trong tay. Nhìn những con số, tim Nhu đập mạnh. Bây giờ là 9 giờ sáng, ngày... tháng... Cô sẽ nhớ mãi ngày này, cái ngày mà cô phải mất hai mươi ba năm mới có thể.

Hương Nhu ngồi im rong lòng ghé, cảm thấy vấn đề trở nên nghiêm trọng. Tại sao vậy? Tại sao lại mất tỉnh như thế? Bây giờ đâu phải là con bé 18 tuổi nữa đâu.

Hít sâu thở mạnh... lấy lại quân bình, Nhu đưa tay lên máy... Nhưng khi chỉ còn con số cuối cùng để bấm, Nhu lại buông tay. Chưa được. Bây giờ gặp lại Khang, mình phải nói gì với anh ấy đây? Lỡ như anh không nhớ ra cô là ai thì sao? Cứ tùy cơ ứng biến vậy.

Lần này Hương Nhu quyết định.

Hai tiếng “alô” vọng lại làm tin cô thất một cái thật đau.

- Có phải là anh Khang không ạ?

- Ủ, phải rồi!

Giọng đáp với một chút khách sáo chợt giúp cô bình tĩnh lại:

- Đúng là anh Khang thật hả?

- Ủ.

- Vậy là sau hai mươi ba năm, cuối cùng em cũng được nghe lại giọng nói của anh.

Bên kia im lặng nên cô tiếp buồn:

- Anh không nhận ra ai sao?

- À... không.

- Em từ Vũng Tàu gọi cho anh.

- À... cách đây mấy tuần, anh có gọi điện cho em về số nhà cũ, nhưng không liên lạc được:

Có chuyện đó thật sao? Chẳng lẽ giấc mơ của cô linh ứng đến như vậy?

Cô đáp nhỏ:

- Ủ, em đổi chỗ rồi. Anh lúc này có khỏe không?

- Anh cũng bình thường. Còn em... sống có hạnh phúc không?

Cô trả lời không chút do dự:

- Có. Em sống hạnh phúc. Chồng của em, anh ấy vẫn tốt với em.

- Bây giờ em làm gì?

- Em vẫn đeo đuổi cái nghề lúc trước em học.

Im lặng một chút, Khang nói:

- Ngày trước, cũng có một vài lí do nên không thể tiến xa với em được, nhưng anh vẫn còn nhớ những buổi tối ngồi ở trước sân nhà em... Nhiều khi như thế lại hay, em à.

Cô tiếp ngay lời Khang:

- Thật ra em gọi cho anh không phải để hỏi lí do ngày trước. Lúc đó em còn khờ dại, có thể không hiểu, nhưng giờ thì thân em tự nghiệm ra được. Em chỉ muốn biết lúc anh ra đi và quyết định lặng im như thế, anh có thấy thoải mái không thôi?

Tiếng Khang cười nhẹ:

- Làm sao mà thoải mái được. Anh cũng day dứt hết hai, ba năm.

Chẳng biết Khang nói có thật lòng không mà Hương Nhu nghe lòng đau buốt

Cô tần ngần tiết lộ:

- Thư và hình của anh, em vẫn còn giữ.

- Anh thì sau khi đọc lại một lần, đã hủy hết rồi.

Hạo Khang làm vậy là rất đúng với nguyên tắc, chỉ có mình cô tự ý phá vỡ cái nguyên tắc đó thôi. Rất may mắn là Thường Anh chưa lần nào bắt gặp. Nhưng cô cũng đã từng đặt tình huống đó. Cô nghĩ rằng mình có khả năng gìn giữ món đồ bất khả xâm phạm mà không làm tổn thương ai.

- Bây giờ anh đã được mấy nhóc rồi nhỉ?

- Anh có hai đứa. Đứa lớn là trai, đứa nhỏ là gái.

Nhu cũng cho Khang thông tin về đứa con gái bé bỏng của mình. Được nói và được nghe, khiến lòng buồn vui lẫn lộn. Hai mươi ba năm mà sao cảm xúc vẫn còn đầy.

- Thôi nhé, hôm nay chỉ nói với anh chừng ấy thôi.

- Hôm nay anh thấy vui lắm!

- Em cũng thấy vui...

Hương Nhu gác máy, ngồi thật lâu trên chiếc ghế xoay. Bảo là vui nhưng nước mắt đã ràn rụa hai bên má. Lần này không mơ, cô thật sự tìm thấy Hạo Khang rồi. Những gì giam giữ trong lòng đã có cơ hội thoát ra.

Người ta có thể tự do nói với chính tâm hồn mình. Nhưng khi bước ra cuộc sống bên những người thân thì điều đó không thể tồn tại được.

Nhu ngồi ở phòng làm việc, vắng khách nên mở một quyển sách ra xem. Trong đó có một đoạn viết như thế.

Chợt nhiên Nhu nghĩ tới bản thân mình. Cuộc gọi lần thứ hai, cô không biết giấu giếm, cô để mặc cho cảm xúc bùng bùng khi kể về với Khang chuyện quá khứ lần hiện tại. Cô đâu cố tình để anh phải ray rứt vì một tình cảm đã qua lâu. Cô chỉ nghĩ đơn giản một điều là ngoài anh ra cô không thể nói được với ai những điều sâu kín ấy. Chỉ duy nhất với anh cô mới dám trải lòng mình ra như vậy.

Khang bảo có lẽ phải gặp lại cô một lần. Chỉ một câu nói đã khiến cô suốt đêm không ngủ. Cô có nên gặp mặt Khang không. Cho dù là không nên thì đó vẫn là điều cô mong muốn.

Bây giờ mỗi buổi sáng, cô cứ bồn chồn mong ngóng tiếng điện thoại reo. Ngày nào được nói chuyện với Khang là ngày đó cô thấy lòng mình rộn rã dù đôi lúc phải ngồi lặng khóc một mình. Một lần nữa Khang lại cho cô những giọt nước mắt hạnh phúc lẫn đau khổ. Đó là tình yêu! Một tình yêu mà cô đã cất

giấu đến tận cùng vì thu thế cho nên phải lắng nghe Khang kể về vợ con mình cô vẫn cảm thấy đó là điều cần thiết.

Nếu Thường Anh biết cô như thế này anh có thấy sợ cô không? Chắc chắn đời nào Thường Anh tin được một chuyện như thế. Cô đã sống hết mình với anh, anh tin tưởng cô gần như tuyệt đối. Anh bảo cô đã cho anh đủ đầy dư vị cuộc sống chồng vợ. Anh bảo giữa cô và anh là một sự gắn kết, liên lạc không thứ gì có thể khít khao hơn thế nữa.

Thường Anh của cô là như vậy. Cô không được quyền làm tổn thương anh.

Giờ đây mỗi một lời hát, một khung cảnh thoáng qua cũng gây cho cô xúc động. Cái hẹn của Khang làm cô choáng ngợp nhưng cô không e ngại mà nói với Khang rằng: anh đã cho cô cảm giác mà rất lâu rồi cô không có.

Cô đếm thời gian trôi qua. Cô nói dối Thường Anh về chuyến đi thăm bạn của mình. Có chút ngạc nhiên nhưng Thường Anh không phản đối.

Cuối cùng cô và Khang đã gặp. Hình như cả hai cùng nhận ra nhau. Cảm xúc òa vỡ khi cô đưa tay cho Khang. Anh nắm tay cô bảo là “Anh nhớ hồi đó không được nắm tay em nhiều”.

Ừ! Khang nói không sai. Giữa cô và anh chỉ có một tình yêu trong sáng. Bây giờ nắm tay nhau như thế này, có quá đáng hay không?

Đi bên Khang giữa phố xá tấp nập, tưởng sẽ nói với anh thật nhiều nhưng mọi điều bỗng đông đặc lại.

Trước mặt Khang, cô muốn tỏ mình là phụ nữ cứng rắn, cô sợ phải khóc trước mặt Khang.

- Là lỗi của anh. Ngày đó anh còn trẻ... Có phải em hận anh lắm không?

- Không có đâu.

Cô lắc đầu. Điều đó là sự thật, vì cô chưa hề biết căm hận là gì. Vì vậy với anh, chẳng bao giờ có sự tha thứ. Ngày đó là do anh tự nguyện đến với cô, anh xuất hiện trong đời cô một cách lạ lùng. Cô bao dung đón nhận anh, xem anh như một vì anh tú. Để rồi khi anh tự nguyện rời xa, cô bàng hoàng thảng thốt nhưng chỉ biết xem sự ra đi đó giống như quy luật của quỹ đạo.

Có điều không ai cho cô biết hạn kỳ sẽ là bao lâu?

Khang hớp từng ngụm cà phê và kể cho cô nghe những thăng trầm trong cuộc đời:

- Bao năm qua, anh là như vậy đó. Xấu tốt gì đã kể hết cho em nghe. Chẳng biết nếu lấy anh, em có hạnh phúc hay không?

Chưa một ngày thuộc về nhau làm sao biết được, nhưng suy nghĩ của cô đơn giản lắm, chỉ cần lấy được người mình yêu thì đã là hạnh phúc.

- Từ giờ, đừng để lạc mất nhau nữa. Khi nào thích thì cứ gọi điện cho anh. Bất cứ là điều gì, anh sẵn sàng chia sẻ. Bây giờ điều quan trọng trong cuộc sống của anh cũng như em là phải nuôi dạy con cái nên người.

Những lời Khang nói chẳng có vấn đề gì là khó chấp nhận. Cô nhìn anh, vẫn thấy giống như mới vừa hôm qua dù trên khuôn mặt đã thấy những nếp nhăn theo năm tháng. Cô biết cho dù 10 năm hay 20 năm nữa thì Khang vẫn là Khang. Trong lòng cô khi nghĩ về anh, hình tượng ra anh, vẫn không có gì thay đổi. Một điều bất diệt ấy đó là cảm xúc mà cô nói với anh.

Chia tay anh ở bến xe Mê Linh, Khang mua vé sau nhưng lại là người đi trước. Chỉ gửi lại cho cô ánh nhìn, Khang bước đi một cách vội vàng, gấp gáp. Anh còn có chỗ để mong về và cô cũng thế.

- Anh Khang ơi! Em còn yêu, mãi mãi vẫn còn yêu....

Cô muốn nói to lên như thế sau lưng Khang, nhưng môi lại mím chặt.

Phải hơn nửa giờ sau, chiếc xe Nhu mua vé mới khởi hành. Lần đầu tiên cô ngồi trên chuyến xe chỉ có hai hành khách.

Chiều xuống thật nhanh, buồn và ảm đạm. Người tài xế mở nhạc, từng điệu du dương quyện vào lòng người mang nặng nỗi niềm.

“Không biết chừng nào mới gặp lại em ?”

Nhớ lại từng câu nói với nhau nước mắt cô bật tràn. Giờ thì cô có thể khóc thỏa thuê, không chút dè dặt, không cần kềm nén.

- Cô không sao chứ?

Câu hỏi bất ngờ từ người tài xế làm Nhu giật mình:

- Dạ, không sao. Nhạc hay quá...

- Có cần đổi đĩa không?

- Không đâu ạ.

Anh ta vẫn lái, từ từ chuyển xuống cho cô chai nước và chiếc khăn lạnh. Cô ung dung đón nhận và nói lời cảm ơn.

Sau khi hớp một chút nước, cô mở chiếc gương nhỏ trong ví ra xem. Ôi! Gương mặt cô trông thật tệ hại. Có lẽ cô đã khóc nhiều và khóc lâu lắm. Lát nữa cô biết ăn nói làm sao với Thường Anh?

Cô nhìn đồng hồ. Còn hơn nửa tiếng mới đến nơi. Hy vọng có thể lấy lại trạng thái bình thường.

Xe đưa cô về tận nhà. Vừa mở cửa, cô đã thấy hai cha con Thường Anh. Con bé vội vàng bá lấy cổ mẹ. Cô nghe Thường Anh hỏi:

- Gặp bạn, vui không em?

- Cũng vui.

- Hèn gì đi tới giờ này mới về, bỏ hai cha con anh chèo queo.

Hương Nhu không nói gì dắt con đi vào nhà.

Phương Nghi tíu tít:

- Mẹ! Hồi chiều, ba chở con vô chỗ làm của ba. Ba cho con bấm máy vi tính của ba nữa:

Nhu vuốt má con:

- Chà, thích quá nhỉ! Ba có tắm và gội đầu cho con không?

- Dạ có. Ba còn chở con đi ăn kem.

Nhu nhăn mặt:

- Con còn viêm họng, sao lại ăn kem?

- Tại mẹ đi họp, con buồn.

- Ba này hư ghê.

- Con ăn ít thôi, còn lại ba ăn hết...

Bỗng con bé chăm chú nhìn mẹ:

- Mẹ! Sao mắt mẹ đỏ vậy? Mũi của mẹ cũng đỏ. Mẹ có sổ mũi không?

- Đâu, để mẹ xem. Chắc tại mẹ buồn ngủ đó.

Hương Nhu bồi rồi đứng lên, bỏ vào toa-lét. Cô quan sát mình gương rồi vội vàng vốc nước rửa mặt.

- Em ăn gì chưa?

Có tiếng Thường Anh vọng vào. Cô hé một chút cửa nhìn ra ngoài. Thường Anh đang đứng bên tủ lạnh nhón tay bốc miếng khô bò. Cô khẽ cười:

- Em chỉ ăn nhẹ với bạn lúc ba giờ. Bây giờ cũng thấy đói, ở nhà anh có nấu cơm không?

- Lúc trưa, hai cha con anh ăn thịt bò hộp với dưa leo. Chiều nay thì chưa ăn gì. Phương Nghi cứ ngóng em về để đi Trần Đồng ăn cơm tấm.

- Em cũng nghe thêm món sườn nướng ở đó. Chờ em tắm xong rồi mình đi.

Ngồi ăn cơm bên chồng con mà tâm tư Hương Nhu cứ quẩn quanh với những điều vừa xảy ra trong ngày. Giờ này Hạo Khang vẫn còn trên đường về nhà, chỗ ở của anh xa xôi nên dễ gây cách trở. Vừa chia tay mà cô đã thấy nhớ anh. Miệng cười với con, dành lời ngọt ngào với chồng nhưng tim cô lại run những nhịp nồng nàn khi nghĩ về Hạo Khang. Sao cô lại có thể như vậy? Con người cô trở nên xấu xa từ khi nào? Vừa mới đây thôi hay bao năm qua cô đã giấu giếm cảm xúc của mình trong cái vỏ bọc?

Cô nghĩ kỹ và chậm nhưng sao không cảm nhận được hương vị thơm ngọt của miếng sườn mà cô vốn thích. Thường Anh chẳng hỏi gì về chuyến đi thăm

bạn của cô, có lẽ anh nghĩ đó là điều bất ngờ xảy ra nên cũng dễ dàng biến mất. Anh cũng đã cùng gặp lại bạn bè, vui vẻ lúc đó nhưng khi trở về với gia đình, tất cả vui buồn chỉ đọng lại một chút rồi mau chóng xếp vào bộ nhớ...

Tiếng Phương Nghi chợt phá tan mọi suy nghĩ:

- Mẹ ơi! Ăn xong lát nữa mẹ cho con qua chơi với An Thuyên một chút nha mẹ.

An Thuyên là cháu ngoại của chị Yên nên con bé phải gọi Phương Nghi bằng dì, dù hai đứa bằng tuổi nhau.

Không chút dè dặt, Hương Nhu lắc đầu:

- Bảy giờ trễ rồi. Ngày mai mẹ sẽ cho chơi với An Thuyên.

Mặt con bé xịu xuống. Ngay lập tức Thường Anh xen vào:

- Mẹ ơi! Chỉ mới hơn bảy giờ thôi, cho con ghé chơi với cháu chút đi.

Hương Nhu liếc nhìn anh, ngạc nhiên khi thấy anh tỏ ra dễ dãi.

Hiểu được ý nghĩ của cô, anh nói luôn:

- Ăn xong sẽ cho con tới chơi với Thuyên. Ba mẹ đi công chuyện một chút rồi đón con về ngủ.

Thích chí, con bé dạ một tiếng lớn, rồi cố ăn nhanh hơn.

Khi còn lại hai người, cô nhanh khẽ hỏi:

- Định đi đâu vậy anh?

Thường Anh cười cười:

- Đi hâm nóng lại tình yêu được không?

Lòng hoang mang nhưng cô cũng liếc anh một cái.

- Bộ anh đang có cảm giác nguội lạnh hay sao?

Món ăn nấu sáng, chiều phải hâm lại chứ em.

Đây không phải là lần đầu nhưng tự nhiên Hương Nhu vẫn thấy nhột nhạt. Cô yên lặng vòng tay ôm eo anh, tựa đầu vào lưng anh.

Chọn một chiếc bàn khuất vắng nhưng đủ đón những làn gió từ biển thổi lên, cô và anh ngồi bên nhau giống như đôi tình nhân vậy. Giây phút này cô tin là Thường Anh chỉ nghĩ đến cô thôi, nhưng bản thân cô thì có vô số điều để suy nghĩ.

Vắng vắng bên tai là ý nhạc của Trịnh Công Sơn:

Tình ngỡ đã phai pha

Nhưng tình vẫn còn đây

Người ngỡ đã đi xa

N!lưng người vẫn quanh đây

Những bước chân mềm mại

Đã đi vào đời người

Như từng viên đá cuội

Rớt vào lòng biển khơi...

Hương Nhu nghe thắm thía, nhưng Thường Anh thì nhăn nhó:

- Không được! Để anh yêu cầu họ đổi nhạc.

Dứt lời, Thường Anh đứng lên men theo cái đường viền trái sỏi dẫn vào khu nhà tròn.

Anh chưa trở ra nhưng Hương Nhu đã nghe nhạc chuyển âm điệu:.

Yêu em cho đến khi tim thôi ngừng đập

Cho thiên thu là một giây

Yêu em thiết tha như khi yêu lần đầu

Anh muốn yêu em dài lâu...

Thường Anh vốn thích giai điệu sôi nổi trẻ trung, nhưng Hương Nhu lại thích những bản tình buồn.

Vậy đó, nhưng khi kể chuyện tiêu lâm thì anh thua cô xa lắc. Mỗi buổi sáng thức dậy, anh cười vì nhìn thấy cô. Còn cô, vẫn có thể khóc ngay khi anh ngồi bên cạnh. Cho nên người ta nói:

“Cần giống nhau một chút để hiểu nhau. Nhưng cũng cần khác nhau một chút để yêu nhau”.

-A lô! Là anh đây. Ăn tượng ngày hôm qua cho đến giờ vẫn chưa dịu lại. Định mai mới gọi cho em, nhưng không em nén được.

Hương Nhu đứng lặng bên máy nói. Lời của Khang giống như một chiếc cần bẫy, bất ngờ nâng cô lên. Cô không nói được câu nào, chỉ có giọng Khang lướt qua hơi thở:

- Ngày hôm qua với anh là một điều kỳ diệu . Khi nào thì sẽ có điều kỳ diệu xảy ra nữa hả em?

- Điều kỳ diệu là do mình làm nên. Không trông cậy vào ai đâu, anh ạ.

- Ừ! Anh cũng nghĩ như vậy.

- Cô nói có sai không? Do cô do Khang hay do định mệnh xô đẩy? Cho dù là bị xô đẩy thì cô và anh vẫn không có sự phòng ngừa, cũng không biết cách làm thế nào để chống chọi. Cái thêm mà cô và anh đặt chân đến không phải lần đầu. Tại một điểm nào đó hai người đã là của nhau, đã ở trong nhau

Khang bảo cô bây giờ như một phần xương thịt của anh vậy. Buổi sáng đi làm anh cũng nghĩ đến cô, buổi tối là ngủ, anh cũng nghĩ đến cô. Cô tin lời anh, không hề cảm thấy thấy đó là một sự đền bù cho dù có thể trong lòng Khang mang những ý niệm tương tự.

Khang đã nhận xét đúng. Cô và anh đã sống quá nửa đời người, dù còn yêu nhau nhưng sẽ đủ bản lĩnh để giữ vững phúc gia đình. Đó là một cuộc sống có thật mà bản thân mỗi người đã tự chọn lựa, gây dựng bao năm qua. Tình yêu không phải là một chủ định có âm mưu. Nó đến êm ái, khoan thai và được lưu giữ lâu bền trong tận cùng sâu thẳm. Cô và anh tự khắc phải biết thỏa hiệp với nhau những điều nên và không nên làm dù có đôi lúc vì nhớ nhau mà sự tương tượng có xoay theo chiều hướng xấu.

Ai yêu rồi không thể trách những người yêu nhau. Dù xa hay gần, họ vẫn có hạnh phúc khi hiểu rằng trong lòng người này luôn có hình bóng của người kia.

Yêu nhau trong tình trạng như thế, lập tức bị xã hội nhìn ngắm như mất trọng tội. Nhưng không đời nào cô và anh chấp nhận để tình yêu của mình rơi vào hoàn cảnh trở trêu.

Tình yêu của cô và anh mãi mãi toát lên sự trong sáng, vĩnh viễn không bị lưu đày. Anh cảm thấy niềm hạnh phúc lóe sáng, dù là thứ hạnh phúc muộn màng khi anh được hiểu cô đã dành cho anh một tình yêu quá lớn.

Sau hai mươi ba năm không còn lý do gì để cô và anh lạc mất nhau nữa. Ngày xưa anh bảo: “Tay em đã nằm trọn trong tay anh, mình không thể nào mất nhau được”. Ngẫm lại câu nói đó vậy là đúng. Cho dù hiện tại vẫn là cách xa diệu vợi, nhưng những lời nói đã nhập vào tim, đã hòa vào hồn, đã tan trong máu, đã thành hơi thở? Cô và anh gặp lại là do thời khắc của định mệnh, là do sự vận xoay của vũ trụ đã đến hạn kỳ. Có muốn tiếp tục trốn tránh cũng là điều không thể.

Xin lỗi ông xã, xin lỗi Thường Anh. Em biết sống bên anh mà trong lòng còn vương vấn hình bóng khác là điều phi lý, rất khó chấp nhận. Nhưng thực chất còn người em đã là như thế.

Anh sống với em ngần ấy năm thì có lý nào không thể cùng em đến hết cuộc đời này. Tình yêu tuổi 16 của em đã theo chúng mình lâu như vậy, nhưng vì yêu em, anh đã không nhận ra sự hiện hữu của nó. Hãy cứ yêu em đi vì tình yêu sẽ làm nên những điều diệu kỳ, sẽ phá vỡ cái nguyên tắc mà xã hội và dư luận đã cố chấp.

Không ai có thể sống giùm mình. Anh cần em và bản thân em cũng không thể sống thiếu anh được. Chúng mình là một gia đình, đã buộc chặt vào nhau từ miếng ăn đến giấc ngủ. Mọi thứ đều là của chung từ tiền bạc, con cái, danh dự. Từ bao lâu rồi thể xác đã hòa nhập vào nhau. Anh nhìn rõ em từng chi tiết và em hiểu anh thích gì anh muốn gì. Xin anh đừng hẹp hòi với một chút riêng tư của vợ mình. Em tin là em vẫn sống tốt, có thể sẽ tốt hơn lên từ những lời động viên và tinh thần khích lệ.

Cuộc sống này muôn màu, nhưng màu của tình yêu là màu lung linh và huyền ảo nhất. Anh hãy giữ lấy tình yêu của mình, giữ lấy em cho thật chặt để đời mình là của nhau.

- Em ơi! Nhu ơi...

Tiếng gọi của Thường Anh kéo Nhu rời khung cửa sổ.

Cô đi mon men:

- Anh ở đâu vậy?

- Trong nhà tắm. Lấy giùm anh cái khăn.

Nhu mở tủ chọn chiếu khăn lông to.

Bước tới nhà tắm, cô đưa tay gõ cửa:

- Khăn nè anh. Tắm nhanh còn ra ăn cơm.

Cánh cửa bỗng mở ra gần... 90 độ. Trước mắt Nhu là một “Thần Vệ nam” ướn sững. Đã vậy còn nhe răng cười...

- Kinh khủng thật! Đàn ông cũng phải biết mặc cỡ chứ.

Cô nhắm mắt la lên rồi đưa tay kéo sầm cửa lại.

Bên trong có tiếng cười vang vọng:

- Mặc cỡ với vợ thì không phải là đàn ông. Đúng lý ra thỉnh thoảng em phải tắm rửa, kỳ cọ cho anh mới phải.

- Vậy ư! Có tin lát nữa, em cho anh ăn cơm với ớt xào không?

Nhu bỏ chạy xuống cầu thang, cảm nhận hạnh phúc vẫn tròn đầy.

Dưới nhà, cô con gái bé bỏng của Nhu đang ngồi hí hoáy vẽ. Nghe điện thoại reo, bé vội vàng giành máy:

- A... lô...

Chỉ thế thôi. Con bé lạnh chanh nhưng nhát hít, không bao giờ dám hỏi thêm, thậm chí cũng không nghe được đầu dây bên kia nói gì.

Hương Nhu cầm lấy ống nghe từ tay con:

- Alô.

- Em hả? Anh mới nghe tiếng Phương Nghi phải không? Hôm nay anh hộp đột xuất, mới vừa xong.

Nhu liếc nhìn đồng hồ đã 11 giờ 15. Thường Anh chắc cũng đã tắm xong, hôm nay anh về sớm hơn mọi ngày.

Cô nói nhanh vào máy:

- Trễ rồi! Em gọi lại cho anh sau.

- Máy ngày không liên lạc, anh thấy nhớ. Em có khỏe không?

- Em vẫn bình thường. Còn anh?

- Anh cũng bình thường. Cả nhà đang ăn cơm phải chăng?

- Dạ không, chỉ mới chuẩn bị.

- Thôi chào em! Hôm khác anh gọi lại.

Hương Nhu gác máy. Cô nghe lòng rộn rã khi dọn cơm ra bàn. Đã lâu lắm cô mới ăn một bữa cơm đậm đà hương vị. Cuộc sống có thêm Khang, thêm màu sắc, thêm tinh thần.

Xin đừng phê phán một tình cảm lắng sâu và chân thành như thế!

HẾT